

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

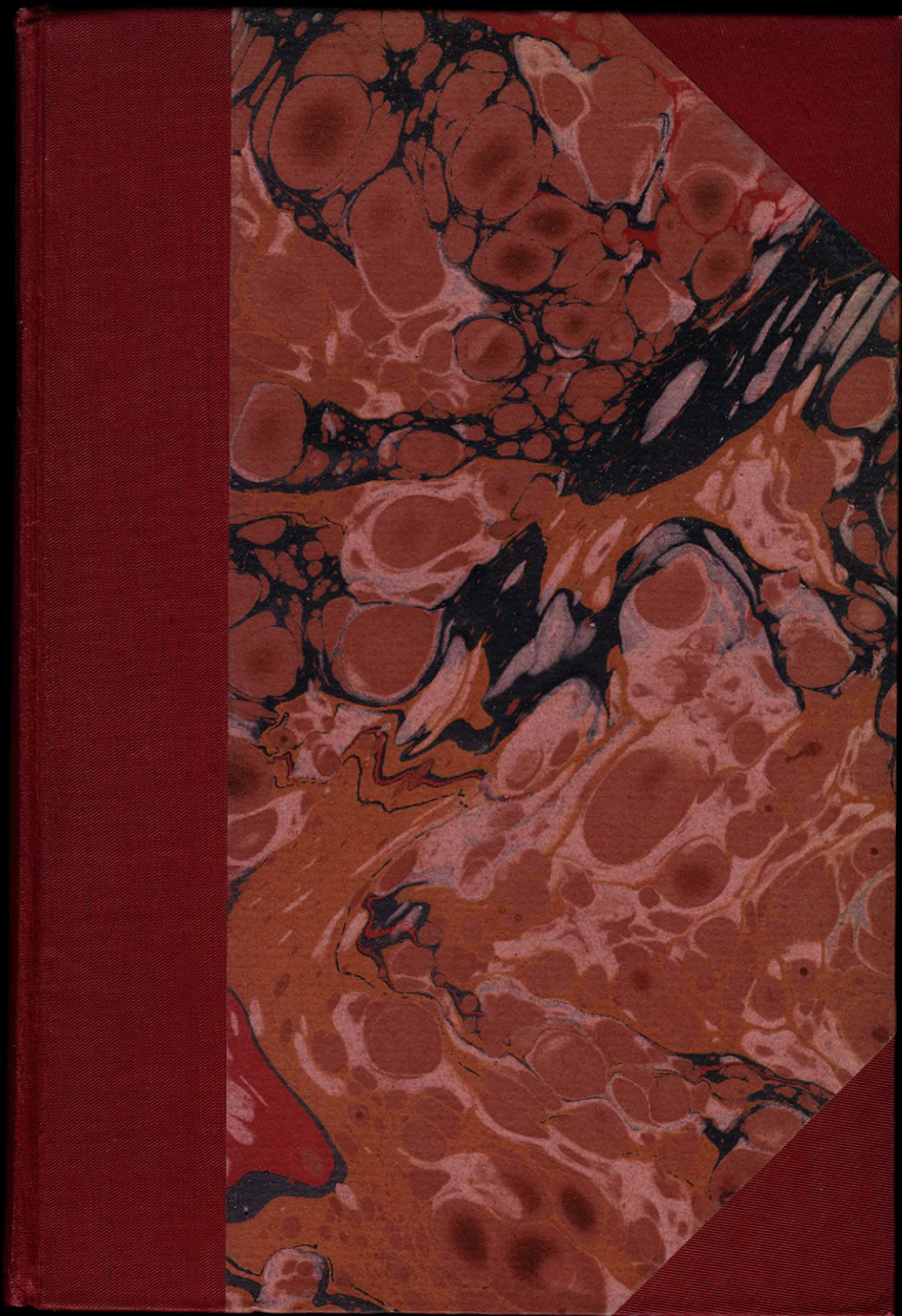
GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Allmänna Sektionen

Litt.
Sv.

A P

Tit.
Su.

Fideikommissarien

• • • till

• • • • •

Riddersborg

ORIGINALROMAN

AF

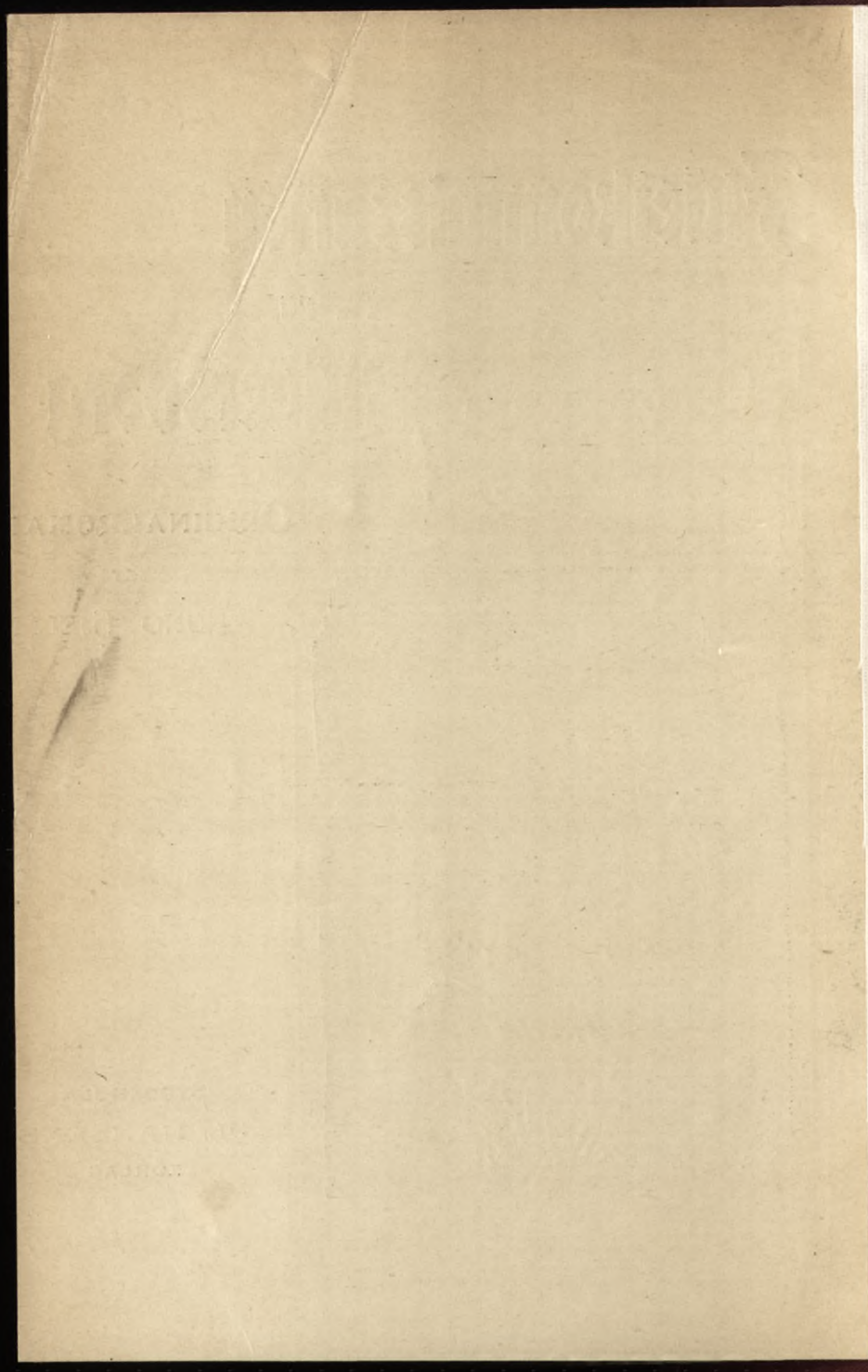
RUNO HJELM

STOCKHOLM
OL. HANSENS
FÖRLAG

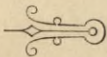
1924
/28

185

FIDEIKOMMISSARIEN

TILL

 RIDDERSBORG

ROMAN

AF

RUNO HJELM

STOCKHOLM
OL HANSENS FÖRLAG

STOCKHOLM
VICTOR PETERSSONS BOKTRYCKERI
1898.

FÖRSTA KAPITLET.

På Riddersborg.

Vredgade fräste Vetterns vågor ända upp längs slottsmurarne. De slickade med långa tungor de djupa sprickorna, som bildats af årens härjande framfart, och sökte intränga ända till de af fukt slippriga källarhvalfven. Men de gamla murarne gjorde ännu kraftigt motstånd, ehuru de här och där voro öfverdragna af grönt mögel, som i och för sig bäst vittnade om Riddersborgs ålder.

Slottets gigantiska yttre gjorde ett imponerande intryck, när man såg det ifrån sjösidan.

Från andra sidan syntes endast de spetsiga tornspirorna, som i renaissåncstil bjert aftecknade sig mot horisonten; för resten låg det inbäddadt i en park, från hvars höga almar och bokträd, idegranar och kastanjer en behaglig svalka bereddades dem, som i den heta middagsstunden vandrade framåt de i halfskymning hvilande gångstigarne.

Man hviskade om gamla sägner och familjetraditioner, om mord och lömska försåt, och härvid spelade den dystra parken en viktig roll.

Sällan hörde man där någon glädligt stämma ljuda, och trampet af barnafötter och yra ungdomliga steg hade för längesedan dött bort.

Slottets gigantiska yttre gjorde ett imponerande intryck.

Numera var det endast den bleka tysta borgfröken, Olena Gyllensporre, som likt en skugga sakta och tyst gled fram på vägar och stigar.

I dag var det dock med något liffigare gång hon gick fram åt hålvägen, som ledde ned till sjön. Den var slipprig och hal efter det myckna regnet, och hon halkade mer än en gång; likväl måste hon fram, okänslig för de skarpa blixtar, som sköto fram och klöfvo de svarta tunga molnen.

Plötsligt stannade hon, ty hon hade hört ljudet af hästramp.

Hon ville draga sig tillbaka för att gömma sig bakom en stor kaprifoliumbuske, men det var för sent, den ridande hade redan märkt henne. Med en hård dragning i tygeln höll han in sin häst så häftigt, att denne stegrade sig.

— Olena Gyllensporre, är det du som ensam och i detta väder vandrar på dessa aflägsna stigar, och kommer min häst att stegra sig? frågade Ivar Gyllensporre, son till baron Lars Gyllensporre den yngste af de fyra bröderna, hvilken af folket däromkring allmänt kallades blodsugaren, med anledning af hans hårdhet mot folket på godset.

Sonen Ivar hade däremot, olik fadern, som han i allt var, fått benämningen »fröken», ty han var mera lik en kvinna än en man, både i tal och åthäfvor.

Hans ljusa lockiga hår beskuggade en mjellhvit panna, de ljusblå ögonen blickade vemodigt och skyggt omkring sig, under det att den späda, men ädelt formade gestalten tycktes färdig att böjas för första storm eller motgång.

— Så — det var du? svarade Olena och kröp fram från sitt gömställe. Jag tänkte det var din far eller Johan, därför skyndade jag att gömma mig.

— Men hvad kan förmå dig att vara ute i detta väder, Ivar? frågade hon hånfullt. Hästen kan ju, skrämmd af ovädret, kasta af dig.

— Olena, alltid detta hån, denna ovänlighet. Inte är det mitt fel, att min far önskar detta giftermål mellan oss.

— *Icke?* svarade hon långdraget. Vill då du för-

skona mig? Jag säger dig, Ivar, att vill du förskona mig, så är jag till hälften räddad.

— Om jag blott vågade. Men ser du, far, du vet fars vilja är mäktig.

— Är du ej en man, Ivar? frågade hon hårdt. Eller kanske du tycker, att en man skall låta tvinga sig till en hustru?

Vänder du med mig hem, Olena?

— Vänder du med mig hem, Olena? Jag vågar ej rida längre i detta herrans väder.

— Mig förvånar det i hög grad, att du någonsin vågar bestiga en hästrygg, du borde kläda dig i kjortlar och begagna damsadel.

Olena gaf honom en kall nick, och fortsatte utan vidare sin väg.

Längre fram krökte vägen åt venster, och slingrade sig i tvära bugter och svängningar, knaggliga bergafsatser och hvassa stenmassor, ned åt sjön, som i bränningar stänkte sitt yrande skum mot stranden, och likt ett fint perlstänk duggade i Olenas ansikte.

Hennes nästan onaturligt stora svarta ögon stirrade ut mot den vräkande sjön.

Där, långt ut på en utskjutande smal klippsträcka, glindrade det röda, gröna, och gula skenet från den tända fyren, och där bodde han, kronolotsen Andreas Storm.

Den lilla lotsbåten låg ej vid stranden. Således var han ute, kanske snärjd i dessa bojor, som hung- riga och giriga, slukat så många tusen lif, men likväl alltjemt fikade efter flera offer.

Den dallrande stillheten och dofva tyngden, innan åskans utbrott, hade upplöst sig i denna cyclonlika orkan.

Ändtligen såg hon efter larmande signaler utifrån, som drog blicken ditåt, ett segel på krönet af en hvit- skummande våg. Hon andades häftigt, och kände ej huru stormen ref och slet i hennes kläder, ty blicken, fastväxt som den var vid denna lilla segelklut, fixerade samma, alltid samma föremål. Stundom syntes blott toppen af seglet, under det att den lätta farkosten vräk- tes ned i svartgrön fräsande våg.

Sakta, liksom omedvetet sjönk hon ned på knä, under det hon sträckte händerna upp mot rym- den. — »Store fader där ofvan! rädda honom du, som befaller öfver våg och vind, rädda honom! du vet att han är mitt allt, mitt lif, låt mig behålla honom, och jag vill tjäna dig.

I det samma bröt en solstråle fram som en bred ljus våg på det svarta vattnet — en hoppets stråle, en helsning från den nedgående solen, och sedan föll en tät skymning på och insvepte hela nejden i sin mörka slöja.

Med vana steg trefvade sig den unga flickan fram upp för den branta bergsstigen, och vek, drifven af okufflig längtan af, ej åt hemmet, utan ned åt de slipp-
riga stenarne, som förde henne en nästan lifsfarlig väg framåt lotsstugan.

Mera än en gång var hon färdig att i halfmörkret slinta ned från de slippriga stenarne, och uppslukas af de fräsande bränningarne, men, liksom skyddad af osynliga händer, gick hon all hastigare framåt och uppnådde slutligen den höga stenfot, på hvars grund den ensliga lotsstugan var belägen.

Utän att knacka steg hon på, och sade, efter att med hastig blick omkring sig ha öfvertygat sig om, att Andreas ej var hemma:

— God afton, mor Giördis!

En gumma med ett vederbitet fåradt ansigte, hvori ett par kloka energiska ögon talade sitt tysta men uttrycksfulla språk, nickade ett förtroligt och hjärtligt svar på hennes helsning,

Det är ett svårt väder i kväll, mor Giördis, fortsatte Olena.

— Ja men är det så, fröken, gossen min har det ej så lätt en sådan stund.

— Han är då ute?

— Har inte fröken hört nödskotten?

— Jo, jo, men jag kunde ej tänka att han *vågade* sig ut; det är ju att fresta Gud i sådant väder!

— Skulle tvärt om tro, att vår herre i stället håller sin hand öfver dem, som utan tvekan äro redo att offra sitt lif för sina medmänniskor.

— Olena skakade tviflande på hufvudet.

— Ni försökte ej hindra honom, mor Giördis?

— Tvärt om bad jag honom skynda på, ty allt skarpare ljödo skotten, och Andreas hade denna gång så mycket att bestyra, innan han kom i väg.

— Hvad då? frågade Olena intresserad.

— Det är ett bref som jag skulle framlämna, ifall han ej mera skulle återkomma; jag skall äfven sända hälsningar . . .

— Till hvem?

— Det kan väl ej vara så stor orätt att tala om det för hans barndoms leksyster . . .

— O säg, bad Olena allt ifrigare . . .

— Det var till fröken Olena!

— Får jag det nu, bad hon enträget.

— Nej, nej, intet förräderi, svarade mor Giördis beslutsamt.

Ett par fräsande vågor stänkte i denna stund upp och kastade sitt skum dånande mot fönstret.

— Herre förbarma dig öfver honom! ropade mor Gördes, som blifvit lika blek som Olena.

De störtade båda ut, inbillande sig att de genom stormens tjut hörde skärslitande rop från i dödsångest kämpande människobarn.

Olena tog ett fast grepp om mor Giördis arm för att de båda skulle stå säkrare.

— Ser ni något, mor Giördis? flämtade hon nästan andlös.

— Jag tyckte mig nyss se segelkluten, men nu

Handwritten in the left margin: *Handwritten text, possibly a name or number, partially obscured by the binding.*

är den åter borta . . . herre Jesus! jag hör rop om hjälp! det kan ej vara stormen!

Öfverst på toppen af en skyhög våg sågo de i blyxtens sken lotsbåten kastas som en liten spån på vattnet. Ännu några ögonblick . . . och de kunde höra Andreas rop, »håll i Er! vi skola försöka ta land

Öfverst på toppen af en skyhög våg.

på andra sidan fyren, »hallå» skallade det, »mor är I inne?»

— »Väl rodt», svarade hon kraftigt — håll borbord åt fyrens läsida — jag kastar ändan! Med orubbligt lugn sträfvade hon i stormen, och kastade med säker hand ut en lina till båten. Olena, som mer än en gång varit med lotsen på hans farliga färder, insåg väl

att nu största fara var öfver, och kände hvarken storm eller oväder, ty hon kunde nu redan i dunklet urskilja hans kraftiga gestalt.

Men han var ej ensam. Fem personer voro med i båten.

Genomvåta och tysta stego de, en och en upp ur den lätta farkosten, som ej kunde bära en enda person mera.

Mor Giördis skyndade in i stugan och tände taklampan, som klart belyste hela det enkla och hemtrefliga rummet.

De kunde behöfva något varmt i sig, stackrarne, tänkte hon, och satte på kaffepannan. Sedan framtog hon en bländade vit duk, lade den på bordet, och snart var ett inbjudande bord ordnad för de skeppsbrutne.

Olena stod i skydd af en utskjutande mur pressad intill väggen.

Andreas visade de skeppsbrutne vägen till stugan och gick själf ut för att klara båten och draga den i säkerhet för brottsjörne.

Då han kom förbi stället, där Olena stod, ryckte han till, ty han tyckte sig höra en ljuf, för honom så kär röst säga hans namn.

I detsamma var hon med ett steg vid hans sida.

— Olena! älskade — är det verklighet. Är det fröken Olena — rättade han sig strax, rädd öfver sin egen djerfhet.

— Du har sagt det, Andreas, och nu får du ej återtaga ditt ord! Säg det ännu än gång, Andreas, bad hon nästan vekt, och smög sig intill honom,

— Olena! älskade! det är du själf, som gifvit mig löfte att älska dig — ordet har kommit öfver mina läppar — må stormarne komma — jag trotsar dem — för dig kan jag kämpa emot allt — *Olena!*

Han tryckte henne intill sitt breda, kraftiga bröst och böjde sig ned för att mottaga hennes första, glödande kyss.

— Genom stormar, sade du! ja väl — jag vet att med denna kärlek följa nästan endast stormar, ty gifter jag mig med en ofrälse, går jag miste om mina fäders gods — och likväl, hvad är gods och guld emot ditt trofasta hjärta!

— Skall du kunna försaka allt för min skull? frågade han oroligt.

— Jag svär det, antingen kommer jag att tillhöra dig eller ock dö som Olena Gyllensporre, svarade hon fast, okuffigt.

När Olena, stödd och ledd af Andreas, uppnådde parkgrindarne, såg hon ett åkdon stå vid porten. Hon sade därför ett hastigt och ömt farväl, samt gick med de mest stridiga känslor af glädje och sorg upp till sin fars rum.

Ehuru Riddersborg var ett af Sveriges större fideikommiss, satt den nuvarande innehafvaren i en gammal nätt nattrock, och intog på en bricka en allt annat än lukullisk måltid. Allt omkring honom vittnade om sparsamhet, nästan gränsande till brist.

När Olena inträdde, såg hon sin farbror, förvaltaren af sin fars egendomar och fideikommisset, sitta midt emot i en annan gammal länstol.

Hon hälsade med en afmått, stel rörelse på farbrodern utan att vilja fatta hans framräckta hand och gick sedan fram för att kyssa fadern på pannan.

— Hvar äro mina kulor? frågade han med bekymrad uppsyn. Lundqvist sade att jag ej fick leka med dem längre i kväll. Han hade ett barns bekymrade uppsyn och tycktes färdig att gråta.

— Jag svär det, — — —

— Huru kan Lundqvist tillåta sig något sådant, sade Olena vekt, och klappade gubben ömt. Du skall äta först, pappa lilla, så skall jag gifva dig dina kära kulor.

Den gamle korpulente mannen med de själlösa ögonen och det kortklippta håret och skägget skrattade nu belåtet, och åt med nästan djurisk glupskhet.

— Han tycks nästan sämre dag från dag, stackars Hans, sade Lars, vänd till Olena.

— Jag kan ej tycka det, sade Olena och tog stilla sitt arbete för att sätta sig vid faderns sida, som hon brukade.

— Lägg bort det där, sade hennes farbror. Jag vill tala några ord med dig, Olena.

— Det är sent, pappa behöfver hvila och lugn, sade hon entonigt.

Herr Lars Gyllensporre rynkade bistert sina ögonbryn och sade utan vidare omsvep:

— Jag *vill* det.

— Jag hör lika bra där jag sitter, svarade Olena och satt stilla.

— Har du tänkt öfver mitt förslag ännu? Jag önskar dess förverkligande med första, jag börjar känna mig trött, och önskar att Ivar öfvertar förvaltningen af dessa vidlyftiga affärer,

— Det står honom fritt att göra det. Jag skall ej neka honom det.

— Men du måste då bli hans hustru, Olena — det blir bäst och redigast på detta sätt.

— *Måste*, eftersade Olena, och såg på farbrodern med en kall blick.

— Ja, just det är min önskan.

— Men inte min. Jag vill ej gifta mig med Ivar, icke med någon af mina kusiner

— Det ska vi bli två om. Jag ämnar låta lysa för er nästa söndag. Jag vill blott underrätta dig därom. Så tuktas en sådan argbigga som du, Olena.

Olena började sakta gnola på en monoton melodi. Farbroderns vrede steg då öfver kokpunkten.

— Tig! eller jag slår till dig, röt han ursinnigt, och lyfte sin hand som för att slå till.

— Ja — slå till, farbror Lars. Ni kan ju lika väl döda mig, som ni alla dessa år arbetat på att få Kjell ur lifvet. Det kunde ju vara godt, om vi alla vore ur vägen . . . Den där *sista* resan med Oden — som du sände Kjell med för hans skrala bröst . . . den var allt en mästerkupp . . . ty af säkra sjömän har jag hört, att det blott var en flytande likkista . . .

Alldeles utom sig, störtade farbrodern upp för att kasta sig öfver Olena.

Men den fånige Hans måtte ha vädrat, att en olycka kunde drabba hans Olena, ty i samma ögonblick störtade äfven han upp ur sin stol och var framme vid broderns sida.

Träffad af ett hårdt slag af Lars' knutna hand, vacklade han åt sidan och tumlade i golfvet.

Med ett skri kastade sig Olena ned vid hans sida och försökte lyfta upp sin gamle far.

Lundkvist, som i detsamma kom in, ditkallad af tumultet, började bestört att hjälpa Olena att få upp den gamle från golfvet.

Han har träffats af ett slaganfall, sade herr Lars med ett låtsadt deltagande.

— Olena, du säger ej ett ord, som kan misstydas, förstår du, ty då låter jag spärra in dig i tornkammaren såsom vansinnig, hör du det, jag är din förmyndare och eger rättighet därtill, förstår du!

Han fattade vid dessa ord ett hårdt grepp om Olenas arm, och hon drog sig undan, skrämmd af det ondskefulla i hans blick.

Påföljande dag spred sig ryktet som en löpeld att

grefve Hans Gyllensporre, fideikommissarie till Ridersborg och Voxhälla affidit af ett oförmodadt slag-anfall.

Han fattade vid dessa ord ett hårdt grepp om Olenas arm.

I största smyg, sent om kvällarne, ditfördes stora lass med antika möbler och konstverk från Voxhälla, herr Lars' vistelseort, saker, förut bortförda från Ridersborg.

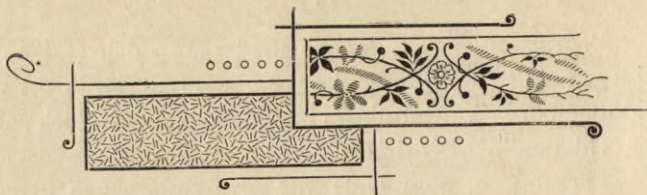
Begrafningen skulle ske med pomp och ståt, och intet af allt det gamla kuriosas, som utgjorde ett af Riddersborgs värdefullaste historiska minnen, fick saknas vid denna offentliga akt.

Farbrodern, som både var förmyndare och utredningsman af affärerna, gjorde sitt intåg på Riddersborg med pomp och ståt, ty han ansåg, att det ej lämpade sig rätt väl att den unga Olena var ensam på slottet, synnerligast som hon, tyvärr, tycktes ärft faderns sorgliga sinnessjukdom, och fordrade sträng tillsyn, såsom han i hviskande ton förklarade hvar och en, som kom på sorgbesök.

Detta var så mycket lättare att öfvertyga hvar och en om, som Olena alltid förefallit mycket inbunden och otillgänglig.

Hon hade således inga sympatier, och man beklagade den stackars friherrinnan Constance, som skulle få med den halsstarriga flickan att göra.

ANDRA KAPITLET.

Baron Lars Gyllensporres intåg i slottet.

Efter grefve Hans Gyllensporres död var det på grund af vissa i fideikommissbrevet föreskrifna förordningar baron Lars, som skulle tillträda fideikommisset Riddersborg.

I fideikommissbrevet stod nämligen, att ingen, vare sig manlig eller kvinnlig ättling, skulle äga rättighet att inträda i sina rättigheter till fideikommisset förrän vid fyllda tjugufem års ålder. Tills dess skulle den äldste i ätten af den äldre grenen vara förvaltare och innehafvare. Turen gick sedan från äldste brodern till hans äldsta dotter eller son; sedan i händelse af dennes frånfälle, till andre broder till hufvudmannen och så vidare.

I djupa sorgdräkter, efterskickade från den lilla köpingen, belägen midt emellan de båda stora egen-
domar som utgjorde fideikommisset, åkte baron Lars och hans familj i en elegant vagn förspänd med fyra frustande hästar. Med pomp och ståt ville han göra

sitt inträde i slottet för att på detta sätt vinna den respekt, som fruktan ingifver, då han var viss på, att ej vinna sina underhafvande med kärlek.

Ett dammoln uppe på vägen förkunnade deras ankomst och det blef ett spring och ropande i alla statstugor att skynda för att få se en skymt af det höga herrskapet.

Inne i likrummet vid faderns bår satt Olena, genomträng af sönderslitande smärta. I dag skulle de komma, dessa släktingar, som hon hatade med hvarje droppe blod, i hvarje fiber. Här, i detta gamla hem, hade hon, med de små tillgångar farbrodern ställt till hennes förfogande, undangömd för världen, left sitt tysta, obemärkta, romantiska lif. Här hade hennes ungdomsdrömmar vaknat — här hade hon lärt sig älska — — *här* var hon drottning i sitt eget lilla rike, öfver de gamla tjenarne, som afgudade sin unga fröken.

Af modern hade hon endast ett dunkelt minne — minnet af en blek, gråtögd underskön varelse, som med tålig undergifvenhet bar ödet att, tvingad af en fattig släkt, ha bundit sig vid en beskedlig, fast utpregladt idiotisk person.

När Olena fylde sju år, hade hon för sista gången fått mottaga moderns godnattkyss. Dagen därpå insjuknade modern häftigt och efter en veckas lunginflammation var hon ej mera, och en lärarinna gjorde kort därpå sitt inträde i slottet, för att taga vård om Olenas uppfostran.

Miss Degny var en beskedlig varelse, som i allt lät sig ledas af den kraftiga Olena, och var lugn, blott hon i ro fick sin mat och tid att sluka sina engelska missromaner.

— Min stackars fröken! nu kunna de, sade hennes gamla dadda, gamla Hedda, som tyst smugit sig in i rummet.

— Låt dem ej komma hit, Hedda, jag vill ej se dem, sade hon med en dystert blick mot dörren,

Högt samtalande röster ekade i stenkorridoren utanför och närmade sig dörren.

Med en hastig vigg rörelse sprang hon fram och sköt för regeln.

Upprepade ryckningar och knackningar lämnade Olena känslolös kvar vid baren.

— Öppna! är någon härinne?

Intet ljud.

— Dörren tycks ha gått baklås, hörde Olena farbroderns röst i barsk ton yttra.

Därefter blef allt åter tyst som förut.

Olena vinkade åt gamla Hedda att lämna henne ensam och sjönk sedan ned på knä vid faders lik, samt bröt ut i vilda snyftningar.

Efter ett par timmar skulle hon just smyga sig ut en bakväg, då hon var nära att stöta till någon som stod alldeles invid dörren.

Det var Urbans mörka hotande ögon som stirrade emot henne

— Pappa, pappa, hon var där den elaka stygga flickan, ropade han ned åt trappan.

— Jaså, du behagar inte öppna, då din farbror befäller dig, din sabla halsstarriga slinka, var hans första helsning i det nya hemmet.

— Snälla du, låt flickan vara, hördes hennes faders entoniga, tillgjorda stämma; hon är ju ej tillräckelig för sina gerningar, det stackars barnet. God dag,

mitt söta barn! fortfor hon med medlidsamma blickar och pjollrande röst, i det hon närmade sig för att klappa henne.

Olena ryggade häftigt tillbaka, och gaf fastern en mörk hotande blick ur sina kalla uttrycksfulla svarta ögon.

— Kanske mera tillräknelig är ni; låt oss undvika all förställning, sade hon.

— *Oförskämdt*, mumlade kusin Pamela som tittade fram bakom modern.

— Vi skola väl få bugt med henne, sade farbrodern, med ett elakt leende.

Olena ville skynda förbi dem, för att gå in i sitt rum, men fastern ställde sig för henne.

— Vi ha beslutat att flytta ned dina saker i jordvåningen, där är svalare, och där har du dessutom större frihet än här. Du vet det beror endast på dig själf att flytta hit upp som herskarinna . . . Ivar önskar ej något högre . . . och då flytta vi åter till vårt kära Voxhälla, det är endast en tung pligt, som drifvit oss att skydda dig och lämna vårt kära hem.

En hög rodnad hade vid fasterns ord uppstigit på Olenas panna och kinder; hon teg envist och såg bort.

— Jag skall allt vinna dig med kärlek till sist, du lilla halsstarriga, mumlade fastern, och ville åter närma sig

— Var god och rör mig ej, ropade Olena och drog sig med omisskänlig afsky tillbaka mot stenväggen.

— Som du vill då, mitt söta barn. — Fasterns drag hade förvridits af vrede, och hon var gråblek, men rösten var likväl mild som vanligt.

Nu var vägen fri, nu kunde Olena gå hvart hon ville.

Snart var hon nere i parken på den välbekanta vägen till lotstugan.

Var god och rör mig ej

Bäst hon gick där, försänkt i djupa tankar, spratt hon till vid ljudet af att någon ropade hennes namn.

— Kjell! sade hon med förvåning, Kjell! är du här.

— Underligt nog, ehuru väl den värde farbror Lars hoppades slippa se mig mera.

De helsade hjärtligt på hvarandra, och på den påfallande likhet, den sydländska hyn och mörka håret, samt de svartgrå ögonen, kunde man strax märka, att dessa båda voro kusiner.

Ett bittert leende drog för en sekund öfver Olenas af lidande och sorg hårdnade drag då hon sade:

— Aldrig kunde du kommit bättre — han tror sig undanrödja *ett* hinder och strax stiger ett annat upp som en svamp ur jorden — Pappa är nu undan, jag snart förklarad vansinnig, om jag ej vill gifta mig med någon af hans pojkar; du, sänd på två års sjöresa, med en flytande likkista. Fattas nu bara att farbror Curts änka helt oförmodadt kommer fram från Australien med en tredje kusin, med rättigheter till fideikommisset, innan farbror Lars' tur kommer.

Hon plockade under stark sinnesrörelse upp mossan bredvid sig på marken, där de slagit sig ned för att språka.

— Har det då, under dessa två år jag varit borta, kommit några underrättelser om faster Gunhild och Sigurd?

— Vet du ej det? Nej det var sannt, den underrättelsen kom strax du rest.

— Hvilken då? Kjell lät mycket intresserad.

— Faster Gunhild ville flytta till Sverige för att möjligen erhålla lite' stöd och hjälp af sin inflytserika släkt här, som hon sade, och dels emedan både hon och Sigurd, som nu är nitton år, lära slita mycket ondt af att arbeta så hårdt i det varma klimatet ute

i Afrika, där ju farbror lämnat dem en liten farm . . .
i arf efter sin död.

— Nå — hvad svarade han?

— Det fick jag höra af gamla Hedda, som genom
en händelse fått det af »deras» kammarjungfru —

— Nåå?

— Jo, han lär ha svarat: »här få vi alla arbeta,
jag har intet att gifva, blif där ni är, det är bäst», och
så intet vidare. Och nu tror han sig förstås alldeles
säker för dem! —

Men hvad du har utvecklat dig, Kjell! Man ser
nu att du är en man. Var det tjugutre år du fyllde
i mars?

— Stämmer det! ja, härligt har det allt varit att
se så mycket skönt. Jag skall tacka den där noble
mannen, då jag träffar honom! han menade måhända
inte riktigt på *detta* viset med min resa — men . . .

— Hvad har du gjort under tiden?

— Studerat folk och olika länder. För öfrigt har
jag under tiden skrivit korrespondensartiklar från de
platser vi anlöpt och nu har jag min bana klar för
mig; jag vill bli litteratör.

— Nej! hvad säger du Kjell!

— Kanske skald?

— Så högt får jag väl ej sätta mina anspråk, men
nog skrifver jag äfven i bunden form . . . mest vill
jag ägna mig åt att teckna lifvet, människorna sådana
de äro!

— En jämmerlig sysselsättning, Kjell! Nu ska'
du få se, att då det ej hjälper med mig och någon af
hans söner, så komma de att lägga an på dig. Pa-

mela . . . när jag blifvit inspärrad i tornkammar'n, så är *du* den närmaste . . . ja, vi få väl se. Olena nickade allvarligt och profetiskt.

— Nej, Olena, vi låta ej fånga oss, hvarken du eller jag. Ännu, ehuru jag sett nästan alla länders kvinnor, har jag ej sett *den*, som skall kunna motsvara det ideal, jag drömt mig, och innan dess låter jag ej fånga mig hvarken af gods eller guld . . . Men, huru är det med dig, Lena?

Han böjde sig fram för att bättre kunna se hennes nedböjda ansikte.

— Aha! är det så, fortfor han leende, då hon rodande vände sig bort. Och du vill ej säga mig hvem?

— Tyst, Kjell, och låt oss i stället tala om huru du kommit hit!

— Fiskades upp i hafvet i går kväll af vår hedersvän Andreas! Skutan blef vrak, som ämnadt, men märkvärdigt nog räddades alla utom en. Detta kan komma att kosta »honom» dyrt.

— »Lasse», menar du? sade Olena, som allt sen barndomen liksom Kjell gifvit farbrodern detta ingalunda vördnadsfulla »smeknamn».

— Naturligtvis! När det blir sjöbesiktning på vraket, fast — för tusan! det ligger ju ute på grund i bränningarne, kanske redan skingradt och splittradt i bitar, ropade han till och slog med ena handen hårdt emot knäet. — Således kan man aldrig få några bevis emot honom. Jag tror ibland att han står i komplott med själfva satan . . .

— Hu då, Kjell! sådant språk du lärt dig bland de där bussarne.

— Förlåt mig. Ja, annat har du lärt dig af de där fåglarne i skogen, Lena lilla!

— Vet du, det faller mig något in! För att rik-

»Hu då, Kjell! sådant språk du lärt — — —

tigt öfverväldiga Lasse, så borde du ej visa dig för farbror förrän själfva begrafningsdagen . . .

— Det går ej, ty de andra karlarne, som tillbringt en jembörelsevis lugn natt hos Andreas, skola redan i dag tillsammans besöka farbror.

— Du kommer direkt från Andreas nu? sporde Olena, med bortvändt ansike.

— Ja, och den hedersknyffeln befann sig förträffligt, svarade Kjell med en begrundande blick. Det var som om ett ljus gått upp för honom.

Men nu vände Olena sig åter till honom med ett fullkomligt ogenomträngligt blekt ansikte. Måhända hade hon bedragit sig. Det kunde ej vara så.

I halfhögt samspråk gingo de sakta framåt vägen. Det förekom Olena, som om »Lasse» öfver allt haft sina öron med — och hon talade därför lågmält och sakta.

— Nu går jag litet förut, så får du komma efter, du kan då bäst öfvertyga dig om deras älskvärda ton emot mig.

— Ett säger jag dig likväl — du *måste* stå på min sida, öfvergif mig ej i nöden, Kjell!

— Kan du tro något sådant om mig? *lita* på mig, Olena! Au revoir!

— När Olena skiljts från honom, fick hon åter sitt vanliga, stela, hårda uttryck.

— Vi komma visst att få äta för oss själfva framdeles, fröken och jag, sade Hedda, som med bekymrad min kom emot Olena.

— Så mycket bättre då! Men hvaraf kan du draga en sådan slutsats?

— Friherrinnan ordnade därefter i jordvåningen och regerade, *kära* fröken! hon sade att »se det blir en bra skrubb för den gamla harpan» och — där kan man ju sätta en spisel, så blir det ett bra kök i gamla mjölkkontoret, fröken! Hedda lät djupt uppskakad.

— Tyst min kära Hedda, och lugna dig! Vi ska

nog få det trefligt ändå, blott vi få vara tillsammans. Men, hvar äro de?

— De hålla på att rifva i gamla grefvens papper . . .

— Åhja — de bli de snart nöjda med. Stackars gamla pappa — snäll och beskedlig kunde han nog vara, men några minnen eller tankar i skriftlig form förekommer nog ej — och alla testamentariska papper ligga i arkivet. Pappas till det löjlige gränsande lappade garderob och stoppade strumpor bevisade bäst huru farbror försedt oss med pengar — *stackars* pappa! suckade Olena, och gick med tunga steg uppför trappan till faderns egna rum.

Faster Constance såg litet generad ut, när Olena helt tyst inträdde och blef vittne till deras oförsynta framfart.

— Det där kan faster obesedt gifva till första bästa tiggare, sade Olena med hån i rösten.

— Jag skall säga dig, min lilla vän, att det ej passar dig riktigt att bestämma öfver hvad faster skall göra, och inte göra — kom ihåg det, mitt söta barn! De här sakerna måtte väl ändå kunna vara nyttiga på annat sätt.

Olena teg, och kastade sig ned i en stol.

Om »hon» ändå ville utesluta det där äckliga söta barn, tänkte hon och tog en tidning.

Pamela, som till ytterlighet vanvårdade sitt yttre de dagar hon endast var tillsammans med sin familj, låg, bilden af lättja och trumpenhet, utsträckt på Olenas fars gamla soffa. — Urban, den yngre af bröderna, faderns afbild — med den lömska blicken, det rödaktiga håret och den fräkniga hyn satt hela tiden och skrapade med en pennknif på en kinesisk ask, hvari

Olenas far förvarat gammalt mynt, och som utgjordt hans högsta glädje.

I det längsta försökte hon att bibehålla sitt lugn, men sprang slutligen fram och ville rycka asken ifrån Urban.

Denne blef alldeles utom sig af vrede, och kastade sig med gnistrande ögon öfver Olena med handen om hennes strupe.

— Min söta Olena! af barmhertighet, reta honom ej bad fastern med verklig fasa.

— Nu är jag ond! nu är jag ond! skrek Urban, mera lik en tiger än en människa och sprang fram och åter, började slå i dörrar, och kastade omkull hvad som kom i hans väg. »Släpp mig», skrek han utom sig, »släpp mig!» och så rusade han fram emot Olena med knutna händer.

Pamela låg likafullt kvar på sin soffa och åsåg med ett kallt, litet spefullt leende moderns jagt efter Urban.

Då öppnades dörren, och Kjell trädde sakta in.

— God dag, farbror, sade han och bugade sig världslöst.

— Hva, hva, hvad skall detta föreställa? hvarifrån kommer du? sporde farbrodern uppskakad.

— Från hafsbotten.

— Prat! Tala ordentligt, pojke! röt han, nu återkommen till sig själf.

— Farbror vet kanske, att ej skutan var af bästa beskaffenhet? eller hur?

— Vet jag?

— Lika godt, fortfor Kjell med isande lugn, vi ha legat och lappat litet hvarstans, men nu höllo knappt

bitarne ihop, tills vi nådde vår kära nyckfulla Vettern, och nu förmodar jag, att ej en bit hvarken af skuta eller last finns kvar vid detta laget.

Baron Lars hade blifvit gråblek. Han stirrade med vidöppna ögon på sin brorson.

— Nå, än de andra då?

— Jag vet ej riktigt deras öde, svarade Kjell, som ville gifva honom en lexa.

Han vände sig nu omkring, och började hälsa. Pamela hade störtat upp och sökte förvirrad en väg att obemärkt komma ut, men Kjell hade redan bemärkt henne, och hälsade med ett undertryckt leende, då han i detsamma uppfångade Olenas blick bakom tidningen som hon fortfor att ogeneradt låtsas läsa.

— Skall du ej hälsa på din kusin, Olena? frågade fastern mildt.

— Behöfs ej — vi ha redan träffats förut.

— Och du gitte ej tala om det för oss, sade Pamela, med en förvirrad blick på sin toalett.

— Nej, hvartill skulle det tjena? Jag ville se den stora knalleffekten när din far skulle få återse sin älskade och saknade brorson!

De båda flickornas ögon möttes, och det var ej svårt att se det de ej kunde fördraga hvarandra.

Det var ej mera densamma Kjell som reste, rädd för farbrodern och outvecklad.

De aderton månader han varit från fäderneslandet hade utbildadt honom till en kraftig, själfständig ung man med stål i blick och spänstighet i hvarje spänd muskel.

Farbrodern insåg från första ögonblicket, att han och Olena, om de rotade ihop sig, ej skulle förskaffa honom särdeles lugna dagar.

Hans första tanke var därföre att försöka åtskilja dem på ett eller annat sätt — tills han på nytt fick uttänka någon plan att bli kvitt den besvärliga fideikommissarien.

Det vore naturligtvis den största olycka, som kunde hända, om de fattade tycke för hvarann, ty då skulle farbroderns välde i ett enda slag bli krossadt. Kjell skulle fordra redovisning för de gångna åren, och . . . Ja, satan (hans skyddshelgon) endast kunde veta huru det skulle gå för honom, den samvetsgranne förmyndaren och förvaltaren. Han satt där, med handen instucken mellan sina båda knän, och gungade med ena benet öfver det andra, så försänkt i dessa funderingar, att han nästan förgätit att Kjell på en stol midt emot nyss varit i samtal med honom och väntade att farbrodern skulle tala.

Kjell hostade litet, för att bli bemärkt. Han ville ej sitta så där som en fånge, utan reste sig upp.

— Sitt, min käre vän, så få vi språka litet. Nåå, hur har du nu tänkt ställa för dig. Du ämnar väl ej gå här och drifva?

— Jag har nätt och jemt hunnit bli torr efter att vara färdig att förgås, och så vill farbror åter drifva mig i väg. Jag får väl likväl stanna öfver min farbrors begrafning?

— För all del! för all del. Jag tänker ej jaga bort dig; stanna du, sade han buttert, när han bakom ryggen på Kjell uppfångade sin hustrus varnande ögonkast.

— Vi få väl behålla dig nu, *käre* Kjell! sade fru Constance och närmade sig med smygande steg — hon klappade honom helt mjukt med lena hvita händer och lade sitt hufvud inställsamt på sned, när hon såg på den *käre* gossen.

— Tack så mycket, sade han kärft. Men hvar är Ivar?

— Han sitter väl och kluddar kan jag tro. Hans enda nöje är fortfarande det där penselsuddet, i stället för att hjälpa sin gamle far. Men jag skall ta mig . . . ja, hustru, jag kan ej annat än svära derät, ta den där för en ädling olämpliga smaken ur honom. Du själf? hvad tänker du slå dig på? Du kan väl inte blott gå och drifva; det har du minsann ej råd till, fattig som en skåprätta.

— Jag har kastat mig på den litterära banan, svarade Kjell vårdslöst.

— Jo, *det* var då härliga framtidsutsikter! Nej, ser du, *det* blir då ej något utaf!

— Jag vill blott påminna farbror om, att jag är *myndig* och gör hvad jag vill

Kjell reste sig hastigt och kastade hufvudet tillbaka med en okuffigt stolt rörelse.

Olena nickade belåten och uppmuntrande bakom sin tidning.

— Då tar jag min hand ifrån dig, du får på egen hand dra dig fram. Arbete är det enda som duger här i världen.

— Man kan arbeta på mångahanda sätt. Det finnes andra utvägar till själfständighet än att bryta sig en väg genom stormiga vågor, farbror.

Friherrinnan hostade varnande.

— Jag säger det ännu en gång, endera måste du arbeta på det sätt jag vill, eller tar jag min hand ifrån dig.

— Men inte jag, sade Olena och var med ett

Jag vill blott påminna farbror — — —

par steg framme vid deras sida. Det är *jag*, som ännu innehar detta hem, fast det ej kan tyckas så. Jag ämnar bedja dig stanna, du är välkommen här, så länge du själf önskar det, sade Olena och räckte honom med en hjärtlig och behäglig rörelse handen.

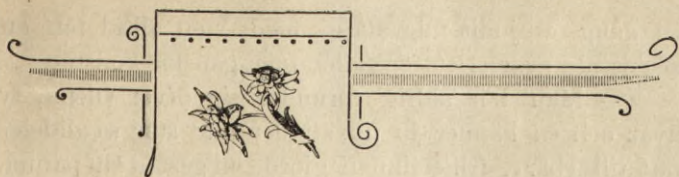
— Ja-a, Olena har rätt, jollrade Urban, som strax blifvit lugn så snart han fått syn på Kjell, för hvilken han hyst den mest efterhängsna tillgifvenhet.

— Det tycks nästan som om vi voro öfverflödiga här, käre man, sade friherrinnan, nervöst leende.

— Ja, min själ, släppa vi efter allt för mycket så få vi väl själfva hamna i förstugan.

— Åh nej, farbror lilla, vi skola ej taga så stort rum. Men eftersom Olena varit så vänlig och bjudit, så stannar jag väl här en tid bortåt.

TREDJE KAPITLET.

Felslagna förhoppningar.

Kjell kunde ej annat än känna sig smickrad af den hyllning och det företräde man öfver allt visade den unge ädlingen. Allt mera började han finna Olena hård och orättvis i sitt bedömande af slakten. De snärjde honom allt mera i sina nät, som spindeln snärjer flugan.

Själftva farbror Lars behandlade honom mer och mer som en kär son, och det var på senare tiden allt oftare som han vädjade till brorsonens omdöme.

Ivar var den ende, som fortfarande förhöll sig tämligen stramt. Det var som om han i sitt inre förvånat sig öfver, att Kjell så lätt kunde bli duperad.

Då de en dag strax efter begrafningen sutto under den stora lönnen på terassen och arbetade, under det att Kjell bläddrade i en bok för att söka något lämpligt att läsa högt för faster och kusinen, sade Pamela plötsligt till sin mor:

— Mamma, har du gifvit akt på att Olena alltid går ut om kvällarne sedan vi ätit? Jag har mera än

en gång erbjudit mig att gå med, men alltid fått ett afböjande svar. Det förefaller mig ganska konstigt . . .

— Man bör aldrig förundra sig öfver Olena, ty hvar och en känner ju till, att det inte står så alldeles rätt till »här», friherrinnan gjorde en gest åt sin panna.

— Har äfven du märkt detta, Kjell, sade Pamela och såg upp på kusinen med ett par små bruna plirande ögon.

— Det kan jag ej säga, jag tycker Olena är en präktig flicka, skada blott att hon skall förefalla så stel och kall emot dem som hon ej tycker om.

— Vi höra gu'nås till dem, sade fastern med en liten vemodig suck. Men det är ej svårt att ana hvarför. Min man har nämligen ej velat bevilja henne att utfå nog stora summor att slösa bort på hennes dåraktiga passion för nya böcker . . . och däraf hennes hat för honom. Dessutom kan min man ej fördrå hennes himlande och bäljande med de där rysligt stora ögonen.

Kjell måste mot sin vilja le, då han tänkte på de blickar hon gifvit sin farbror.

— Fortfar detta, jag menar hennes konstiga sätt, så tror jag vi få vidtaga några åtgärder. Fastern suckade och stirrade dystert framför sig.

— Den stackars flickan! utropade Pamela med patos . . . det vore ju förfärligt synd! . . .

Kjell såg forskande på henne. *Kunde* det allt vara förställning? Hon hade verkligen på dessa arder-ton månader förändrat sig bra mycket till sin fördel, den där elaka ungen Pamela.

Hon hade allt sedan Kjells ankomst på det sorgfälligaste vårdat sitt yttre, och uppträdde hvarje dag

i utsökt eleganta Stockholms- eller Parisertoaletter. Detta i förening med hennes och fasterns förfinade och världsvana sätt undgick ej att göra sin verkan på Kjells nästan till veklighet gränsande njutningslystna natur. På samma gång kände han dock att det var något kylande i denna ständigt förbindliga konstlade artighet. Han spårade äfven i Olenas sätt stor förändring. För hvar dag blef hon allt mera skygg och tyst, och kinderna, som förut haft ungdomens mjuka rundning, blefvo tunna och skarpa, under det att det i blicken kommit något ännu mera dystert och lidelsefullt. Kell började längta efter att få begifva sig bort, ty allt föreföll så dystert omkring honom. Han kunde blott ej utgrunda, hvar han skulle slå ned sina bopålar och hvarmed han skulle försörja sig, ty han var lifligt öfvertygad om, att farbrodern ej skulle låna honom ett öre. Han grubblade ständigt öfver deras förändrade sätt att vara emot honom, och sunda förnuftet sade honom slutligen, att det måste ligga en mening under allt detta.

Han försjönk därför i djupa tankar, i stället för att läsa högt, men väcktes snart ur sina funderingar däraf, att farbroderns röst, skärande och bråkig som vanligt, hördes en bit därifrån.

— Hustru, ropade han, du bör se till, att flickan gör något. Ligger hon ej i hängmattan och läser, midt på blanka förmiddagen! När Urban kom och satte sig bredvid henne och skulle gu'bevars visa sig artig och gunga henne, så fräste hon till som en arg katta och bad honom låta henne vara i fred. Hon kunde åtminstone tåla, att han pratade med henne, jag tycker därvidlag kunde man tillämpa det där ordspråket »lika barn leka bäst»; han log egendomligt.

— Jag är så rädd för henne, Lars! Ja, *riktigt rädd*, försäkrade fastern pjunkigt.

— Det är ej värdt att pjäska så fasligt heller... hon kan väl inte rifva ögonen ur dig heller, fast jag medger hon är ej god att ta's med... och jag tror vi måste sätta henne under bevakning.

— Låt mig vara, Urban! skrek Olena, drifven till högsta grad af vrede. Under en timmes tid hade hon tyst legat i sin hängmatta under björkarne, hennes älsklingsställe, och hört på hans spefulla retsammanmärkningar, på samma gång som han gungade mat-tan, så att hon var nära att bli sjösjuk. Hon läste en högst spännande bok, och ville vara i fred.

Slutligen bad hon honom stilla, att låta bli att gunga henne.

Men Urban, som aldrig kunde tåla minsta mot-sägelse, sprang då upp som en galning, och började öfverösa henne med hårda ord och beskyllningar att hon klöst honom. Då Olena förklarade att det var osanning, störtade Urban fram och ville kasta sig öfver henne, och det var med stor möda hon kunde rädda sig undan hans förföljelse. Hon var likblek och flämtade andlöst, när farbrodern kom tillbaka och blef vittne till denna scen.

— Du tycks skapad att göra förtret hvar du är, sade han och tog Olena i armen. Med ett hårdt grepp och en ruskning, som kunnat lämpa sig för en olydig skolpojke, skuffade han in henne i ett mörkt rum i jordvåningen och låste till dörren i dubbelt lås efter sig.

Hans hustru hade på afstånd åsett och hört allt detta och följde sakta efter sin man.

— Tillfället erbjöd sig snarare än vi vågat hoppas, sade friherrinnan med ett giftigt leende.

— Nu hoppas jag vi snart äro på det klara med henne. Nå, huru går det med Kjell och Pamela?

— Han går mycket försiktigt tillväga. Jag för-

Låt mig vara, Urban — — —

står ej, att han ej inser de stora fördelarne. Han tyckes sväffa i okunnighet om sina känslor för Pamela, suckade friherrinnan.

— Och då kunde han som arrendator här få de lyckligaste dagar, till dess att... flickungen blifvit riktigt blindgalen... då förstås tillträder han det hela. Jag skulle nog dra försorg om, att hon icke så snart kom ut.

Jag börjar oro mig öfver flickans utseende. Finnes det här på orten en enda karl, skulle jag börja frukta en skandal... men... inte skulle väl Ivar och hon... eller Urban kunna ha någon kärlekshandel för sig? Ja, du ler du, Lars, men betrakta blott hennes skarpa kinder, och det där draget öfver ögonen, jag bedrager mig sällan i detta fall!

— Ah tusan heller! Man får väl lof att börja spionera litet... kanske om kvällarne...

— Ja, jag tycker att detta vore din skyldighet. Flickan är ovanligt excentrisk.

— Emellertid hade Pamela fått en stund på tu man hand med Kjell, något som hon på det högsta trängtade efter, ty hon ville snart få visshet i den fråga som kvalde henne. När hon väl såg modern utom synhåll, föll hon i en väl funnen drömmande ställning, med blicken envist fixerande samma punkt.

— Hvad tänker du på, Pamela?

Hon spratt upp, väckt ur sina djupa tankar, och såg sig frånvarande omkring.

— Ack, förlåt! Jag hade glömt, att du var här!

— Visst kunde jag tänka, att jag var dig helt likgiltig... men ej i den grad, att du helt glömde att jag fanns...

— Kjell! utropade hon och häftade en varm blick på honom — Kjell, är du ledsen?

— Nej, för all del, inte alls! Jag skall söka taga saken förståndigt! sade han likgiltigt och bladdrade i sin bok.

— Se, det var då väl att du kom, Ivar! Hvad har du där? Ah! ett landskap. Vill du ha staffage, så skola du och jag gå ned och sätta oss i en båt, Pa-

mela — så kan jag skriva på min bok och du kan brodera.

— Mycket treffigt, förklarade Pamela, och kastade undan sitt arbete med en häftig rörelse. Nej tack du, jag ämnar ej gå efter din pipa.

— Älskvärd ung flicka, min syster! tycker du ej det Kjell! Det har länge förvånat mig, att du kunnat dra så jämt med henne, sade Ivar, och rullade sig en cigarett.

Pamela gaf brodern ett ljungande ögonkast.

— Förbaskadt tråkigt på landbacken då man är van vid havets brus, afbröt Kjell, vänd till Ivar, som slagit sig ned och framtagit små penslar och palett. D. v. s. då man ej har någon bestämd sysselsättning. Jag tror jag måste anmäla mig som farbrors ridknekt eller ladugårdskar. Jag älskar djuren och allt i naturen.

— Det kunde väl behöfves någon omväxling. Vi äro blott i slutet af juli ännu, och skola gå här hela sommaren, sade Ivar.

— Tag du din påse på ryggen och vandringsstaf i handen, och promenera af som landsvägsriddare, käre Ivar, ty som sådan ser du i alla fall ut, försäkrade Pamela, bragt ur sitt förra goda humör genom Ivars olämpliga ankomst.

Ivar såg med ett tillfredsställt leende på sitt bländande skjortlinne och sin i öfrigt klanderfria toalette och sade:

— Fy, det där var ogentilt sagt, lilla syster! Hvart går du Kjell? lämna oss för all del ej!

— Ja, jag menade ej dina kläder, utan din hela ömkliga figur, sade Pamela, som bemärkt hans blick.

— Jag går bort att höra hur det gick med Olena, svarade Kjell och fick något egendomligt hårdt i blicken. Hans inre uppreste sig emot farbroderns handlingssätt emot den unga flickan, ehuru väl han insåg att hon med sin hårdhet och köld satte sina släktingars tålamod på prof.

— Hvar är fröken Olena? frågade han, vänd till första tjänare han träffade på.

— Jag vet ej riktigt, svarade betjänten, som var ny på platsen, och sällat sig till den nye husbondens slafvar.

— Du vet det, sade Kjell hårdt. Säg mig det, eller jag pryglar dig med den här.

Betjenten såg sig skyggt omkring, rädd att bli röjd.

— Du behöfver ej frukta för att jag skall förråda dig, pultron — fortfor Kjell och slog med sin rottingskäpp i luften, så att det hven omkring dem.

— Hon är i vestra jordrummen bakom järndörren, svarade betjenten, som redan tyckte sig känna rottingen dansa på sin rygg. Man kan tala med henne genom fönstergallret från andra sidan.

Kjell kassade ett sifvermynt i sanden med ett — se där för ditt besvär.

— Olena! sade han med svag röst och klappade sakta på rutan.

Intet svar hördes, blott en svag snyftning.

— Olena, det är jag, det är Kjell!

Ändtligen, efter en lång stunds väntan såg Kjell Olena med ljudlösa steg smyga fram till fönstret.

Hennes bleka ansikte pressade sig emot fönster-

gallret. Kjell blef förfärad öfver hennes dystra utseende och förebrående blick.

— Hvad vill du mig Kjell? Du har ej haft mycket att säga mig på de sista veckorna.

Kjell kände huru han rodnade.

Du behöfver ej frukta för att jag skall förråda dig, pultron!

— Olena, huru har du det? och hvad vill du att jag skall göra för dig?

— Ingenting Kjell, sade hon hopplöst.

— Vill du ej komma ut? jag skulle vilja språka med dig.

— Jag kan ej komma. Hvad jag väntat har inträffat. — Jag är fånge.

— Det kan ej vara så!

— Jo — vid Gud, såvida jag ej vill lyssna till Urbans, en 'galnings kärleksbetyranden, eller till Ivars erbjudande af sitt namn — med mina gods i utbyte.

— Urban, har han förklarat dig sin kärlek?

Kjell måste mot sin vilja le.

— Jag trodde istället att han hatade dig!

— Nu hatar han mig, och har lofvat att mörda mig, om jag ej lyssnar till hans fänigheter.

— Och hvarför har du ej förut omtalat detta för mig, Olena?

— Jag tänkte du visste det, svarade Olena tonlöst.

— Vill han, »Lasse», tvinga dig till giftermål med en sådan som Urban? Det är omöjligt, Olena!

— Om ej det hjälper, så kommer han väl på något annat sätt att skada mig . . . Ja — vet nu Kjell, jag anser detta fideikomiss vara mitt lifs förbannelse!

— Jag skall strax gå upp till farbror och fordra att han släpper dig lös. Kjell var blek af sinnesrörelse öfver denna orättvisa.

— Nej, nej! det skall du ej göra, Kjell, lofva mig att du i stället i kväll försöker bereda mig tillfälle att komma ut en stund. Jag dör om jag ej får andas lite' frisk luft!

— Jag lofvar dig, att med våld eller list skall du komma ut i kväll, Olena!

— Tack Kjell! — Nu börjar jag åter fatta, att du är en trofast vän. Lämna mig nu, ty i annat fall kunde man se oss, och . . .

— Farväl, Olena! Tappa ej modet. Du skall få se att allt snart klarnar!

— Hvar har du varit? frågade Urban, som med misstänksamma blickar betraktade Kjell.

— Jag behöfver ej redogöra för dig hvart jag går — svarade Kjell mera uppriktigt än älskvärdt. Han var upprörd öfver deras handlingssätt emot den arma Olena, och kunde i denna stund ej behärska sig.

— Men hvart ämnar du dig själf?

— Det behöfver ej heller jag omtala för dig i så fall, svarade Urban och gick med hastiga steg ifrån Kjell.

— Lika godt då, svarade denne och tände åter en cigarr. Han kunde nämligen knappast lefva den stund han ej såg en rökpelare från sin mun.

Urban gick med smygande steg och skygga blickar ned bakvägen till jordvåningen.

Han såg sig oupphörligt omkring, liksom rädd att bli ertappad.

När han osedd gått genom hela norra hvalfvet, kom han slutligen fram till en låg dörr, hvilken han sakta öppnade.

Trefvande i mörkret, smög han fram till ett rum, som låg strax innanför, och från hvilket han hade utsigt till rummet där Olena vistades.

På en låg träsoffa halfåg hon och med armbågen stödd emot soffkarmen hvilade hon hufvudet i handen.

Det svarta vågiga håret, till hälften upplöst, böljade ned omkring axlarne i små krusiga vågor; och blicken stirrade mörk och dyster framför sig.

Hon tyckte sig höra ett svagt ljud från rummet bredvid, men, öfvertygad om att det endast var råttor, rörde hon sig ej, förrän Urban, med hårdt samman-

knäppta händer och passionerad blick stod alldeles invid henne.

— Hvad vill du mig? frågade hon, under det att de fina näsvingarne vidgade sig, och pupillerna blefvo än större och mörkare.

— Hvad jag vill? Jag vill bedja dig ej vara ledsen på mig, Olena, för det där nyss, jag menade ej att göra dig illa . . .

— Han stod henne nu så nära, att hon måste resa sig upp för att han ej skulle vidröra henne.

— Jag bryr mig ej ett dugg om dig, sade hon stelt. Det enda jag begär af dig är, att du låter mig vara i ro.

— Har du ännu ej blifvit tyglad, sade han, under det att en olycksbådande blekhet spred sig öfver hans ansikte. Du skall således aldrig gifva efter för mina böner? Icke ens nu, Olena?

— Icke ens nu — eftersade hon fast — och mötte lugnt hans glödande och på samma gång irrande blick.

— Då skall jag taga hvad du ej godvilligt gifver . . .

— Våga dig ej att vidröra mig, svarade Olena, och drog sig ett steg tillbaka. Hon började häftigt flämta.

Som en tiger kastade han sig öfver henne, slog sin arm om hennes lif, och tryckte henne med kväfvande kraft intill sig.

Hon vred sig åt alla sidor under försöket att undvika den kyss han ville gifva henne. Då hon slutligen lyckades frigöra sin ena hand, fick han i detsamma på sin kind mottaga ett kraftigt slag.

Men nu bröt hela hans ilska ut. Med blodsprängda ögon, hvilka tycktes färdiga att tränga ur sina hålor, och flämtande andetag, stred han med en dåres kraft emot den unga värnlösa flickan, som med den styrka fruktan förlänar, i det längsta tappert försvarade sig.

Ivar, som under tiden gått förbi fönstret hade, förvånad öfver det buller, som deras brottning åstadkommit, skyndat in samma väg som Urban nyss begagnat, och kom just in i samma ögonblick, som Olena till utseendet liflös störtade ned vid Urbans fötter, väl inseende att hon var förlorad.

Ivar, vek som en kvinna, kände i sådana ögonblick verklig fasa för sin broder, och, inseende att han intet kunde uträtta ensam, skyndade han att tillkalla modern, som fortfarande satt tillsammans med Pamela på terassen.

När de med skyndsamma steg ilade till Olenas undsättning, funno de henne afsvimmad, hvilande på soffan, och Urban i högsta grad af förtjusning på knä vid hennes sida öfverhöljande henne med lidelsefulla smekningar.

— Urban lille, låt Olena vara, du ser ju att du skrämt henne, sade friherrinnan med försök att låta förebrående.

— Hvad skulle du här att göra? frågade Ivar, och kände på Olenas puls.

— Tyst Ivar lille, säg för all del ej något åt honom, det kunde gå dig illa då! Kom nu, Urban, så skall jag skicka in någon som hjälper flickan till rätta! Kom!

Motvilligt följde Urban sin mor, under det att Ivar stannade kvar hos Olena.

Med några sakta gnidningar på hennes puls och kring hjertat, lyckades han så småningom återkalla henne till medvetande. Hon slog upp ögonen, men tillslöt dem åter, då hon kände att någon var hos henne.

— Det är jag, Olena, sade han mildt och strök hennes fuktiga lockar ur pannan.

Hon såg upp, men dolde sedan sitt ansikte i sina händer och föll uti en våldsam gråt.

— Stackars Olena! Men lugna dig, Lena lilla! Det är ju ingenting farligt. Jag önskar att vi kunde tycka om hvarandra, efter som pappa vill det så gärna. Vi kunde då gifta oss, så slapp du pinas så här. Jag inser mycket väl att det är grymt, men hvad skall jag kunna göra däråt. Pappa kan ej någon böja, det vet du väl.

Olena fortfor att gråta ännu lidelsefullare.

— Nå men säg då något, Olena. Tycker du att vi ska gifta oss? Jag älskar ej heller någon annan. Ska vi försöka?

— Nej tack, sade hon slutligen bestämdt. Jag tycker ej om dig på det sättet, Ivar — och jag vill ej gifta mig utan kärlek.

— Uppriktigt taladt, tror jag ej vi skulle bli särdeles lyckliga du och jag! Jag är glad att du svarar mig på detta sätt, ty pappa hade just bedt mig ännu en gång göra allvar af den här frågan. Men ser du, *nu* har jag då ingen skuld.

— Nej, du har verkligen gjort de mest aktningvärda försök, smålog Olena matt.

— Pappa sitter däruppe och väntar på ditt sista svar i denna fråga. Jag fruktar att du nu i stället för mig väljer något ännu värre, nämligen att vara fånge.

Jag vill ej gifta mig med dig.

Olena log egendomligt.

Tror du det Ivar? Ja, vi få väl se. Emellertid kan du hälsa din pappa att mitt beslut står fast, jag vill ej gifta mig med dig. Fråga honom på samma

gång, om det är af kärlek till mig eller fideikommisset han vill att jag skall bli hans sonhustru . . .

— Snälla lilla Olena, inte går jag med sådana hälsningar. Han såg förfärad på sin fina manschett; där var en stor blodfläck. Hvarifrån har jag fått denna fläck? Du blöder Olena.

— Din bror har sannolikt klöst mig under sin älskvärda stämning nyss.

Olena lindade sin näsduk om den blödande armen.

Ivar såg oroligt på sin hvita väst. Det utgjorde hans högsta passion i lifvet att alltid förekomma utan minsta fläck, doftande af parfym, och med bländande felfritt linne. Han gjorde därför en hastig ursäkt hos Olena för att strax kunna skynda ut och påtaga rena manschetter.

— Då går jag upp och säger till pappa, att detta är ditt sista ord i frågan.

— Ja, och så för all del skynda dig att påtaga rena manschetter sedan! hånade Olena.

— Hon är obeveklig, kära pappa, sade Ivar, sedan han efter en grundlig toilette efter missödet nyss, slog sig ned med den oundvikliga cigaretten i mun.

— Ja, hon är då den mest hallstarriga flicka man kan tänka sig —! Och att nu kunna gå och kasta bort ett sådant anbud som du — — är

— Ja — så vacker och så god — — du är blott allt för god för henne, den argbiggen, insköt friherrinnan.

— Snälla mamma! sade Ivar blygsamt afböjande.

— Så skall hon min själ få det hett, det svär jag på, sade farbrodern.

— Inte för hett, söta pappa! Hon måste få komma ut — flickan är ju ej alldeles normal.

— Det förstår du litet. Jag utber mig att få sköta den där saken själf!

Herr Lars Gyllensporre reste sig i sin fulla längd, och stod där med de kullriga sluttande axlarna och med en svag begynnelse till ett fylligare mellan-gärde, som en leksaksgubbe, hvilken sprattlade när man drog i vissa trådar.

Sonen betraktade honom med artistblick, och gjorde inom sig anmärkningar, som om de uttalats högt, ej skulle utfallit till faderns belåtenhet!

— Min snälle Lars, blif ej ond! bad hans hustru inställsamt, alltid färdig att taga den afgangade sonens parti.

— Snälla mig hit och snälla mig dit. Ni äro lika stora kärringar hela bundten!

Därmed gick han, spottande åt båda sidor i högsta vrede uppför borggården.

— Den förb . . . slinkan! Om hon nu ej tog Ivar, skulle hon om sex månader som myndig, själf öfvertaga förvaltningen af sitt gods — och då, adjö med hela stäten! Hon skulle säkert fordra en grundlig redovisning öfver de flydda åren . . . och hvad som *då* skulle uppdagas . . . Lars ryste.

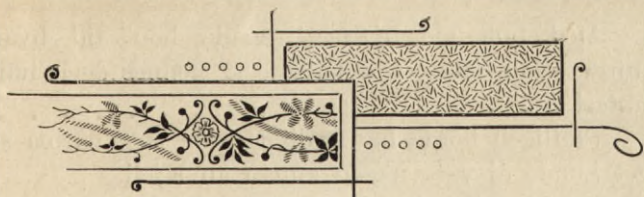
— Om blott den s—ns pojken vore ur vägen, eller ville besluta sig för ett giftermål med Pamela . . . så . . . kunde ju Olena förklaras vansinnig och hållas fången. Ingan kunde i alla fall finna henne rätt normal . . . så därvidlag skedde ingen orätt . . .

I dessa och dylika tankar uppnådde han sitt rum,

hvari han inneslöt sig till fram emot kvällen, utan att tala med någon.

Friherrinnan gick oroligt af och an, och sökte oupphörliga tillfällen att lämna Pamela och Kjell ensamma. Det måste brista eller bära. Denna stämning var allt för ohållbar.

FJERDE KAPITLET.

Försvunnen.

Hvilande på den hårda träsoffan, tillbringade Olena den öfriga delen af dagen, i ett halft medvetlost tillstånd. Åtminstone såg hon mycket medtagen ut, där hon låg med bleka kinder och slutna ögon. Hon vägrade att mottaga någon föda, och talade ej ett ord.

Det var därför med en känsla af lugn och välbehag, som herr Lars denna kväll intog sin bekväma bädd.

När alla sent på kvällen lämnat Olena, och den af betjäningen, som blifvit tillsagd att hålla vård om henne, ordnadt allt för natten och ställt nattduksbordet med vatten och ljus vid bädden, smög hon sig ut, i den tron att fröken Olena sof.

Men icke förr hade Olena hört de sista ljuden af hennes steg bortdö, än hon störtade upp och klädde sig skyndsamt.

Kjell hade lofvat att skaffa henne ut, och han var ej densamme som svek ett löfte.

Med bultande hjärta lyssnade hon till hvarje minsta ljud, oftast framkallade af hennes egen lifliga fantasi.

Slutligen hörde hon tydligt raska steg närma sig. Det kunde ej vara någon annan än Kjell.

— Olena! hviskade en röst alldeles invid rutan. Olena, kom hit om du orkar.

Strax var hon där och lyssnade.

— Öppna fönstret helt omärkligt, jag sticker in nyckeln genom fönstret.

— Tack Kjell! Jag visste att du ville hjälpa mig.

— Ja, men det var ej någon lätt sak, att infria mitt löfte må du tro! Jag bad Lasse, men det var omöjligt. Du skulle sett huru han då tog sig ut! Sedan tog jag mig till att lista ut hvar de satte nyckeln, och här har du den. Gå nu ut och lufta på dig en stund, stackars barn. Det kan du väl behöfva. Men tag bara väl på dig. Det blir svalt mot kvällen.

— Ja, jag skall lyda ditt råd! Tack min käre Kjell för denna tjänst. En sak till: vet du om dörren till mitt rum här bredvid står olåst? Jag skulle in och taga en schal och . . . hon hejdade sig.

— Sannolikt gör den det, men så skynda dig, någon kunde öfverraska dig. God natt! nu måste jag gå!

— Med ljudlösa sakta steg smög Olena gången fram och in till sitt rum som låg strax bredvid. I största hast framtog hon några gamla minnen, en portemonnä innehållande femtio kronor, och stoppade det allt uti en resväska. Därpå påtog hon en mörk lång kappa, och en liten mörk filthatt, tillstängde sorgfälligt låset till sin byrå, och tog slutligen nyckeln ur dörren till sitt fängelse.

I samma ögonblick hörde hon steg närma sig, och kröp skälfvande och ljudlöst in i en djup nisch för att söka dölja sig.

Hon hörde det tydligt, det var farbroderns steg. Efter honom smög en annan person med kattlika steg. I denna person igenkände hon Urban.

De voro henne nu så nära att om hon räckt ut sin hand kunde hon nått dem. Hennes hjärta bultade så våldsamt att hon kände sig rädd att dess slag skulle förråda henne; detta inbillade hon sig i sin egen djupa oro och förvirring.

Tre slag mot dörren af hennes fängelse gaf henne visshet om, att deras steg gälde henne.

Ännu en gång knackade de, litet hårdare.

— Hon har somnat, Urban. Kanske det är bäst vi gå och lämna henne i ro tills i morgon.

— Pappa, jag vill se henne i kväll, sade Urban, med gråtmild, pjunkig stämma.

— Tyst pojke, röt fadern. Du hinner nog se den hexan!

Motvilligt återvände de båda. Och Olenas ögon glödde i dunklet, då hon stack fram hufvudet för att riktigt öfvertyga sig om, att de voro borta.

Sedan hon var fullt viss därom, smög hon med snabba steg ut, pressad in emot väggen tills hon kom i det fria. Då gaf hon sig till att springa, så mycket hennes krafter tillåto. Först då, då hon var inne på den välbekanta gångstigen, saktade hon något sina steg.

Vettern låg i dag blänkande och stilla som en spegel och augusti-månen lyste med breda silfverstrimnor på vattnet, som ibland krusade sig sakta för af-tonbrisen.

På Olenas kinder hade där uppspirat skära rosor och hennes torra heta ögon sökte förgäfvets det föremål hon önskade finna. Hon tvärstannade och skuggade med handen öfver ögonen, för att koncentrera styrkan på en punkt.

Då upptäckte hon på en utskjutande udde en person som kom hennes bröst att höja en lättnadens suck; och med några lätta språng var hon vid hans sida.

— Andreas! hviskade hon och kastade sig med lidelsefull häftighet till hans bröst.

— Olena! min Olena, hvar har du varit? huru har du så många dagar kunnat förgäta mig, *älskade*.

— Förgäta dig? Aldrig, Andreas, du är mitt lif, min Gud, utan dig intet lif. Hon slöt sig ännu närmare intill honom och besvarade hans brännande kyss.

Han drog henne ned på sitt knä, och de började när de första känslorna något lugnat sig, ett ifrigt halfhögt samtal.

— Det vore vanvett, Olena! Att jag älskar dig . . . kan du betvifla detta! Men Olena, jag upprepar det ännu en gång, jag inser att det vore vanvett . . . Du skulle ej kunna uthärda lifvet i arbete och sträfvande vid min sida, och jag skulle i evighet förebrå mig att ha indragit dig däri — nej, nej! din kärlek och mina pängar räcka ej. Jag har min gamla mor att dra försorg om. Jag kan ej, du inser det väl, ej öfvergifva henne.

— Och hvad har jag ej offrat för dig? Jag tycker det kan vara nog att jag gifvit dig *allt* — och att jag nu ensam får bära följderna af detta, denna kärlek.

— Himmelske fader! Olena! säg mig älskade . . . är det så — jag olycklige . . .

Andreas böjde ned sitt ansikte i sina grofva händer, under det att hans bröst häfde sig i våldsamma snyfningar.

Olena blickade med dystert lugn ut åt vägen.

— Då måste jag gå ut ensam i världen. Jag kan ej återvända till slottet. Du kan väl åtminstone göra mig den tjänsten att ro mig öfver till det där fartyget som ligger där ute.

— Men Olena, hvart vill du hän?

— Jag vet ej. Det är detsamma, jag måste bort härifrån — bort hör du!

— Olena! lugna dig då, och hör mig. Vi lefva ju ett verkligt, hårdt, sträfsamt lif — förstår du ej, att då vi ej hafva pengar, måste vi arbeta för att lefva. Detta är mitt arbete, det att för hvarje dag stå beredd att offra mitt lif åt vågorna. Här kan jag skaffa min mor och mig ett ganska enkelt brödstycke . . . men, du Olena, hvad skulle det bli af dig i längden?

— Du kunde ju få något annat arbete, om ej just i denna lotsstuga — Gud vet bäst, att intet arbete blefve mig för tungt med dig, och för dig . . .

— Men kära Olena, var då förnuftig, du förstår väl, att om jag rymmer från en plats, hålst på sådana villkor som dessa, med att förleda en ung flicka att rymma från sitt hem som en äfventyrerska . . . så förlorar jag för all framtid mitt anseende och hittills har mitt samvete ingenting att förebrå sig . . .

— Som du vill då. Jag förstår dig. Du har blott velat drifva mig till denna punkt, för att sedan öfvergifva mig . . . det är ju så det alltid brukar vara . . . Jag förstår dig då ändtligen, Andreas. Olenas röst var bitter, och anletsdragen visade ett uttryck som gränsade till hårdhet.

— Olena! . . .

— Det skulle vara rätt godt att veta hvad du vill, att jag i min nuvarande ställning skall taga mig till, afbröt hon.

— Ännu kan du ju någon tid vara lugn. Du kunde ju bedja din farbror att sedan få resa bort under några månader. Under tiden kunde jag ju söka någon plats som lotsförman. Jag är viss på att få bättre plats hädanefter då jag redan fått belöning för att ha räddat tjugu man från döden bland vågorna . . . Kanske din farbror skulle gifva med sig. . .

— Aldrig, Andreas, tror du han skulle tillåta mig att gifta mig med dig.

— Då måste du ju afstå från fideikommisset . . .

— Ja visserligen, men jag skulle likväl alltid om jag gift mig med en ofrälse, eller med någon som ej bär vårt namn, uppbära röntan å vissa tunnland vid Voxhälla, tillika med farbror Lars; och det går han aldrig in på — nej aldrig.

— Man kan ju aldrig veta hvad tiden kan göra därvidlag . . . envisades Andreas. Jag tycker du blott skall vara lugn, älskade Olena, och försöka finna dig i det som nu, sorgligt nog, är oundvikligt . . .

— Det är så lätt för dig att säga så där, att »jag skall vara lugn». Sorgligt nog flyter det ej is i mina ådror . . . som i dina, Andreas. Det är ock ingen konst för dig att vara lugn — hvad rör det dig om jag lider, du älskar mig ej längre.

— Du är ej endast hård — du är orättvis emot mig, Olena.

— Jag är trött, jag har erjudit dig allt, hela mitt lif. Du har tillbakastött mitt offer med lugn och resignation . . . du älskar mig ej mera, det är allt.

— Du vill gå ifrån mig!

— Ja, endera måste du följa mig, eller, jag upp-
repar det för sista gången, du älskar mig ej.

»Du älskar mig ej längre.»

Ett ögonblicks tystnad inträdde, under hvilket man endast då och då hörde en våg skvalpa mot stranden.

— Jag kan ej följa dig, Olena, det vore dårskap . . .
du skall få se prof på att jag älskar dig, fast du nu
tviflar.

— Så säger jag dig farväl! Vi träffas ej mera, Andreas.

— Var ej grym älskade! Låt mig se dig nu som förr — du kan ej begära att jag i annat fall skall kunna lefva!

— Farväl hviskade hon knappt hörbart och gick med snabba steg, liksom rädd att ångra sig.

— Får jag ej följa dig! bad han.

— Nej, nej! låt mig gå!

Hon gjorde en afvärjande rörelse med handen och gick den vanliga stigen åt slottet, så länge Andreas kunde se henne, sedan vek hon hastigt utaf en sidostig som ledde djupt in i Råbyskogen, och hvilken hon visse ledde till Finnaryds station. Största svårigheten var dock att komma på rätta vägen i mörkret, som allt mera tilltog, men tillika var henne ett godt skydd, ifall man skulle upptäcka henne.

Nästan dignande af trötthet uppnådde hon i dagningen Finnaryds station, hvilken de helt sällan begagnade sig utaf, då andra stationer lågo lika nära.

Hon skyndade därför fram till biljettluckan och köpte en biljett till . . . hon tvekade. Stockholm! sade hon slutligen bestämdt. Där skulle hon säkert kunna gömma sig och söka få arbete och uppehälle.

Andfådd och uttröttad sjönk hon ned i sitt hörn i den fulla kupéen, strax innan tåget satte sig i rörelse.

Då först började hon klart tänka öfver hvad hon gjort. Hennes inre blick var omtöcknad. Hon kunde ej mera tänka redigt, utan slöt ögonen för att försöka sofva.

Fast ögonen voro slutna, var det som om hon

känt att någon betraktade henne. Motvilligt öppnade hon dem slutligen och mötte blicken ur ett par bruna ögon, som oafvändt deltagande stirrade på henne.

De tillhörde en gammal qvinna, som snart tilltalade henne.

Olena var rädd och ville draga sig tillbaka, men den gamla kvinnan lade sin hand på henne och sade helt lugnt:

— Ni är sjuk, stackars barn, och behöfver någon som tager vård om er, låt mig hjälpa er hvad jag kan.

Det var länge sedan Olena hörde en kvinligt deltagande stämma, ty hennes gamla trotjenarinna hade blifvit aflägsnad från slottet på samma gång som den nye slottsherrn hade anländt. Hon kunde därför ej motstå denna vänlighet, utan gaf med en liten böjning på hufvudet tillkänna, att hon ej ville draga sig undan.

— Hvert skall ni taga vägen? Fröken skall väl ej resa långt?

— Till Stockholm, svarade Olena entonigt.

— Sää. Då ha vi sällskap hela vägen i så fall. Jag heter Norberg, fru Norberg. Jag har varit här nere och begraft min dotter, hon var gift med en trädgårdsmästare, stackars liten.

Olena kunde i sitt inre ej förstå, hvarför det nu var värre, än att vara gift med någon annan — — men tappade snart bort tanken, tills dess att hon åter tilltalades.

— Är fröken härifrån trakten, känner fröken säkert till trädgårdsmästare Nilsson på Voxhälla.

Olena spratt till och blef röd:

— Åh nej — inte så mycket — inte alls på det hela — —

Men fru Norberg var af annan tanke.

Fröken skall väl ej resa långt?

— Jag] har lofvat min måg att resa dit ibland och se till barnstackarna. Det var för mycket sorgligt med den Anna, och det var mest därför att hon blef tvingad af den där stränge patron, baron Gyllensporre; han är då bestämdt slägt med hin håle själf

Olena ryckte till, nästan synbart.

— Kan fröken tänka sig, han tvang min stackars Anna att gå och bryta torf de sista dagarne innan hon blef sjuk och fick gossen. Ja, jag skall nu ej tala om hans son, en fjolle, som mera än en gång hållit på att skrämma vettet ur både Anna och barnen . . .

Gumman torkade bort ett par tårar.

Olena gjorde ett par inkast, för att säga något, sedan slöt hon ögonen och sade sig vilja försöka sofva.

När de sedan kommo till Katrineholm åtföljdes de som ett par gamla bekanta, ty ju längre bort Olena kom, dess bättre förstod hon att sätta värde på att äga en person att hålla sig till; och den gamla frun såg både allvarlig och pålitlig ut.

Snart hade Olena anförtrodt henne den historia, som hon under sin låtsade sömn uppdyktat, för att vilseleda dem som möjligen skulle efterspana henne.

Det var den gamla, evigt nya sagan, om en besviken kvinna, som i kärlek gifvit sig själf, för att sedan glömmas och bortkastas. Olena sade sig vara dotter till en förmögen landtbrukare, som nu stött henne ut ur hemmet, att själf kämpa sig fram i lifvet.

Hon kallade sig »Ellen Stål», emedan äfven hon hette Elin, och hade en gudmor som bar detta namn.

— När tåget rullade in vid Centralen kände hon ej längre denna dödande oro och ovisshet, ty hennes väninna hade lofvat att föra Olena med till sitt eget hem, i all dess enkelhet, där hon tills vidare skulle förblifva.

Fru Norbergs hem var beläget på en aflägsen bakgata högt upp på söder, och Olena som aldrig förr

hade varit i Stockholm, började tro att hon för alltid skulle gömmas här, ty så långt bort reste de.

Andtligen voro de framme.

En mörk, trång gård, från hvars soplår och rännsten en dålig, kvalmig luft strömmade, var det första som slog emot Olena och ingaf henne en känsla af äckel.

Fyra trappor upp bodde hennes beskyddarinna. En unken, instängd luft, något af mögel och fotogenkök i förening, kom Olena att förfärad rygga tillbaka.

Men nu var ej längre tid till ånger, nu var det försent att återvända

Första delen af natten kastade hon sig af och an i oroliga drömmar . . . Än tyckte hon sig hemma hos »Lasse», och än var hon hos Andreas. Vid ett-tiden vaknade hon af att någon häftigt bultade på dörren.

Gumman Norberg var så djupt insomnad, att hon ej hörde något, förrän Olena sprang upp och ruskade henne försvarligt.

— Fru Norberg! hör ni ej, det är någon som bultar.

— Hvad nu då! sade hon och satte sig upp i sängen — yrvaken och vresig. Åter bultade det, ännu hårdare,

— Kanske det är Elias! Gumman öppnade.

Till Olenas verkliga fasa, inträdde en lång, mörk skepnad med tofvigt hår och skägg, samt ett i öfrigt ovärdadt och fränstötande yttre.

Olena kröp så långt hon kunde under täcket, men han tycktes likväl upptäckt henne, enär han närmade sig med tunga steg.

— Hvem har I här, mor? Ah ha, en sådan där, som skall hjälpas, kan jag förstå. Han skrattade illmarigt.

— Ah, tyst han, pojke! sade fru Norberg förebrående. Nej, rör henne ej — du skrämmer ihjäl henne — fortfor hon, sköt sonen sakta bort och drog honom

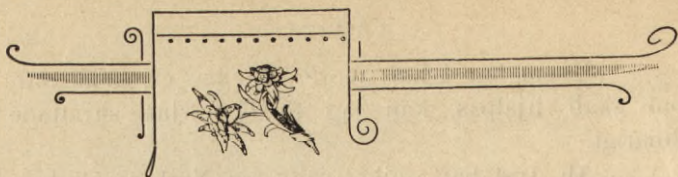

Hvem har I här, mor?

med ut i köket, där en tyst och ifrig öfverläggning började.

Olena tyckte sig höra sitt hjertas slag. I sin inbillning tyckte hon sig höra dem gå ut och tillstänga dörren efter sig. Var hon nu åter en stackars fånge.

Hon tillslöt ögonen och bemödade sig att sofva för att slippa tänka och förstå lifvets kval.

FEMTE KAPITLET.

Fåfänga spaningar.

Tidigt om morgonen, dagen sedan Olena lämnat hemmet, steg Lars Gyllensporre upp, ty han besvärades hela natten af hemska drömmar, och väcktes nu på morgonen af en envis mygga, som med gäll röst kretsade kring hans ansikte.

Han klädde sig med en känsla af belåtenhet, ty nu skulle han ännu en gång på allvar söka tvinga Olena att gifta sig med en af hans söner. I annat fall skulle hon sändas till Vadstena, om hon ej kunde få nog sträng cell i slottet.

Urban var visserligen ej egnad att väcka en ung kvinnas kärlek — men bah — hvad var egentligen kärlek för nonsens... Och Ivar — visserligen, trots sina begynnande anlag för lungsot, allt för god för den där halsstarriga flickan...

Baron Gyllensporre drog ovilkorligen en tung suck vid tanken på Ivar — deras käraste barn — han som aldrig förskaffat föräldrarna någon sorg... han med sitt milda eftergifna sinne, skulle nu kanske snart ryckas ifrån dem, under det att Urban säkert fick stanna kvar...

Ivars förening med Olena skulle säkerligen ej blifva lång, men ingen kunde dock veta, kanske kunde han bli frisk af att få ett ordnadtt hemlif och egna intressen, kanske han till och med skulle kunna frammana något godt hos den där otänjbara varelsen . . .

Konsten var blott att kunna öfvervinna henne, och aftvinga henne ett »ja».

Baron Lars såg ej ut att leka med, när han gick ned för trappan och tog nyckeln för att strax besöka Olena.

Han gick med smygande steg in i förrummet, och trädde, utan att knacka, in i det inre.

Men hvem kan beskrifva hans bestörtning, när han såg sig omkring och fågeln var utflugen ur boet.

Han rusade som en galning, mållös af vrede, in i betjeningens våning, som var strax bredvid.

— Hvem har lofvat er att släppa ut Olena, ropade han med skälfvande stämma.

Ingen, icke ens den som fått uppdraget att se efter Olena, kunde redogöra härför; hon sade endast, att hon trodde fröken blott hade reglat innanför, ty hon blef ej insläppt.

Baron Lars hade ej längre några ord för sin vrede, han surrade som ett bi, och stammade, och utkastade orediga ord åt höger och vänster, och hotade och banade alla han mötte.

Det blef en faslig uppståndelse i slottet, då det snart nog upptäcktes att Olena medtagit en del res-effekter och allt bar tydliga spår af att hon ej ämnade återkomma så snart.

Fruentimren oroade sig mest öfver den skandal-historia som skulle bli en följd af detta Olenas sätt

att gå till väga, de skulle nu bli utskrikna som barbarer förstås, och Olena framstå som en martyr, det var klart.

Men nu kom frågan till *hvem* som hade släppt ut Olena.

Fortfarande kunde ingen lämna upplysning härom och hennes försvinnande inhöljdes därför i ogenomträngligt dunkel.

Bud utsändes å alla håll, och detta inom några få timmar.

När Kjell som vanligt kom ned till frukosten, blef han bestört öfver all oreda och villervalla som rädde.

— Huru hon har sluppit ut, den sakramenskade ungen, förstår jag ej, hväste farbrodern, med munnen full af biff.

— Det kanske jag bäst kan ge upplysning om, sade Kjell obesväradt.

— Du?

— Ja, det var jag, som genom att lämna henne nyckeln genom fönstret, gaf henne tillfälle att komma ut, svarade han med fullkomligt lugn.

— Så skall du ock skaffa mig henne åter, lefvande eller död, din förb. . . drummel. Hvem gaf dig lof att släppa ut henne?

— Ingen. Jag tyckte synd om henne, se där allt.

— Ut — ut från min åsyn . . . tills dess att du skaffar mig flickan tillbaka, vill jag ej att du visar dig för mina ögon!

— Pappa, huru kan pappa vara så grym, bad Pamela utom sig

— Tyst, Pamela, pappa vet bäst hvad han gör,

sade friherrinnan, som aftonen förut, i enrum med Kjell fått klart för sig att Pamela ej hade något att hoppas därvidlag.

— Men jag vill ej att han reser. Här är ändå så dödande tråkigt, så man kan pinas ihjäl — — jag vill ej.

— Nej, inte heller jag vill att han skall resa, skrek Urban i högsta raseri... då blir jag ond! Ja, jag blir ond, jag blir ond...

Han knöt sina darrande kalla händer och visade tänderna till ett anfall.

— Kom med mig, sade baron Lars till Kjell, och du kan taga reda på de där väl uppfostrade varelserna, sade han, vänd till sin hustru.

Ivar satt blek och tyst och stirrade ut. Alla dessa stridigheter inom hemmet var honom en verklig fasa. Han kände sig trött och enerverad, och längtade blott efter ro och stillhet.

Nu ger jag dig denna summa att resa med; och jag säger dig, att du ej återkommer förr än du lämnar mig säkra underrättelser om Olena. Är hon död, skall det ej särdeles bekymra mig, men jag vill ha visshet, och jag vill undvika skandal. Har du förstätt mig?

— Det är ju min skuld, hvad som skett, således bär jag själf ansvaret härför, svarade Kjell, och återlämnade den bundt med tiokronesedlar, som farbrodern lämnade, d. v. s. han kastade dem framför honom på bordet. Jag skall ej låta höra af mig förrän jag äger rättighet därtill. Har farbror förstätt mig? Till dess — farväl.

Kjells ögon glänste som kallt stål emot baron Lars. Näsvingarne vidgade sig, och bröstet höjdes och sänktes.

Därefter gick han med lugna, kraftfulla steg emot dörren, bilden af en verklig ädling, med den stolta hållningen och den ädelt formade pannan och nacken.

Baron Lars såg med en blick full af afund och smärta på den kraftige mannen. Så skulle en Gyllen-sporre se ut — kraftig och stolt — orädd och skön — han jämförde i sitt sinne Kjell med sina båda söner och måste inom sig tillstå att försynen delar bra orättvist ibland.

Kjell gaf sig knappast tid att taga afsked. Innan han reste till stationen ville han dock tala några ord med Andreas — kanske *han* kunde gifva några upplysningar. Han träffade denne, sysselsatt med att reda ut några fisknät, ty han roade sig på lediga stunder med fiske.

— God dag, vän Andreas, sade Kjell, och slog honom på axeln.

Andreas såg på sin långt ifrån hvita hand och sedan på Kjell litet tvekande.

— Slå till du kamrat! Du var ej rädd att offra lifvet för mig då det gälde. Men en annan sak. Kan du gifva mig någon upplysning om hvar kusin Olena tagit vägen?

Andreas ryckte häftigt till, och Kjell tyckte sig se huru han bleknade ända ut till läpparne.

— Är Ol... fröken Olena ej hemma? och huru länge har hon saknats, frågade han i samma andetag.

— Det veta vi ej — men bädden var orörd och jag gaf henne tillfälle att komma ut i går kväll...

— Herr Kjell, skall ni vredgas på mig, om jag gör en bekännelse?

God dag, vän Andreas, sade Kjell.

— Ingalunda! Tala du, men dölj ej något för mig, icke det minsta, förstår du. Jag är förvisad härifrån till dess att jag kan återföra Olena.

Andreas drog en tung suck, och tycktes ha mycket svårt för att komma fram med hvad han skulle säga.

Slutligen sade han:

— Olena och jag ha knutit en förbindelse oss emellan. Vi älska hvarandra — — och jag vill dö för henne, om jag kunde göra det gjorda ogjordt...

— Hvad kan du mena, Andreas? Jag har väl ej förstått dig rätt? skulle... det vara möjligt...

— Som ni tror, herr Kjell. Jag har felat, men i högsta grad af kärlek!

— Hade du ej återgifvit mig lifvet, så skulle jag kunna döda dig här som en hund — svarade Kjell, under det att han knöt sina händer i ursinnig vrede. Jag älskar ej Olena, men jag håller af henne som en bror, och framför allt tål jag ej att vårt namn skändas. Hvad kan du göra för att upprätta henne?

— Jag vill göra allt för henne, ännu en gång upprepar jag det. Men då hon i går kväll ville öfvertala mig att fly med henne, tillbakavisade jag ett sådant förslag. Ärligt ville jag vinna henne.

— »Ärligt», eftersade Kjell, och ryckte på axlarne.

— Ja, efter hvad som nu händt, kan jag ej göra något bättre, än att erbjuda henne att bli min hustru. Jag kan som lotsförman få en enkel, men aktningvärd ställning att bjuda henne. Jag sade henne detta men hon gick ifrån mig i fullt vredesmod. Icke kunde jag tänka, att Olena ville fly ifrån mig...

Andreas gömde med en tung suck sitt ansikte i händerna, och förblef så en lång stund.

— Jag kan knappast förlåta dig den skymf du bereder oss och vårt namn, och likväl känner jag, huru jag ännu håller utaf dig. Låtom oss hoppas, att Olena står att finna, och sedan få du och jag hjälpas åt att skydda henne.

— Herr Kjell! Gud är mitt vittne, att jag vill offra allt, mitt lif och min välfärd för henne! Får jag höra något om henne, skall jag ej underlåta att strax därom underrätta eder.

— Jag skall gifva dig min adress från de olika platser jag nu reser till, för att uppsöka henne. Och nu farväl, Andreas.

— Mätte ni lyckas, herr Kjell! ropade Andreas, då Kjell aflägsnade sig.

SJETTE KAPITLET.

Curts änka.

Baron Lars Gyllensporre var de första dagarne efter Kjells afresa vid ännu vresigare humör än vanligt.

Alla som kom i hans väg, fingo uppbära följderna däraf, och hvar och en som kunde det, undvek att träffa honom.

Då var det just som det kom, det där brefvet, som försatte honom i högsta grad af raseri.

Friherrinnan och Pamela sutto i salongen och dryftade som vanligt samma fråga, »hvad folket skulle tänka och säga om Olenas flykt», då baron Lars kom instörtande och framlade ett öppet bref framför sin hustru.

— Se, där kan du själf se, sade han.

Friherrinnan läste, med ögonen vidgade af förundran.

Pamela blef nyfiken, och reste sig upp för att läsa öfver moderns axel.

— Hvad i all världen vill det säga, kommer nu äfven *hon*, sade Pamela förargad.

— Och bosätter sig i köpingen, en half mil härifrån, ja, hon är redan här, vill det synas af adressen —!

— Oförskämdt i högsta grad, sade baron Lars, och spottade omkring sig till friherrinnans verkliga förtviflan.

— Hvad skall man nu taga sig till? Klipper man af ett hufvud, sticker strax ett annat fram af det ormynglet, hväste baron Lars. Som jag nästan hoppades vara befriad från Olena och Kjell, kommer där en ny arfvinge fram.

— Skulle äfven *han*, pojken Sigurd, gå före dig far? frågade Pamela.

— Du måtte väl veta, att Curt var äldre än jag? Har du aldrig hört förr, att jag var yngste bror? Hva'? Och att först måste de där tre vara undan, innan rätten kommer till mig, hva'?

— Pappa bråkar så välsignadt, det är väl ingen lätt sak att hålla reda på sådana saker heller?

Baron Lars gick, utan att säga ett ord vidare, något som hans fruntimmer voro särdeles tacksamma för.

— Hvad ska vi nu taga oss till mamma? frågade Pamela ifrigt.

— Hålla dem kort och på afstånd, det enda vi kunna göra om de äro så djerfva och tränga sig på, Curts enka och barnen. De måtte ta sig särdeles väl ut nu, komma direkt från vildlandet.

— Nå ja, komma de, så kunna vi ju bjuda dem tillsammans med bykaplanen någon söndagsmiddag.

I det samma Pamela uttalade detta, anmälde betjenten att någon främmande önskade företräde.

Friherrinnan sträckte ut sin hand för att från

silfverbrickan taga de kort, som lämnats för anmälingen.

Hon slungade dem föraktfullt till Pamela och tillsade betjenten, att de kunde vänta.

— Farbror Curts enka! ropade Pamela bestört.

— Redan! Hon tänker visst att vi skola umgås lifligt — nå ja — vi kunna ju se de halfvildarne i alla fall. Det kunde vara lustigt nog.

— Vilhelm! ropade hon till betjenten, som i rummet bredvid väntade; bed dem komma in i hvardagsrummet! Vi komma strax.

Friherrinnan och Pamela gjorde sig just ej någon brådska.

När de slutligen kommo ut i hvardagsrummen, stod den främmande färdig att gå.

Friherrinnan häpnade verkligen för den person, som stod framför henne med högburet hufvud och ädel hållning, så helt olik emot hvad hon föreställt sig att »Curts änka» skulle vara. Ett uttryck af själf full godhet, parad med högsta grad af intelligens, hvilade öfver fru Gunhild Gyllensporres drag, när hon, med till hälften utbredda armar ville skynda till sin släktings, friherrinnan Constance bröst, ehuru det stelnade och lämnade rum för ett uttryck af både harm och förvåning, då denna stelt och afmätt räckte fram de yttersta fingerspetsarne af sin hand.

Pamela gjorde äfven en stel afmätt böjning på hufvudet, obehagligt öfverraskad vid anblicken af den nya kusinens, Marrits, bländande skönhet, och eleganta värdade yttre.

Ivar, som obemärkt kommit in, stod som fastväxt på samma ställe inför denna bländande uppenbarelse

med den genomskinligt mjuka, hvita hyn, de skimrande grågröna ögonen, med de penslade mörka ögonbrynen och den guldbruna vågiga hårmassan. I den rörelse, hvarmed hon hälsade, låg mjukt behag, i förening med en känsla af kvinnlig stoltet och sårad fåfänga.

Man läste tydligt på hennes skiftande drag, att hon ej var van vid ett sådant bemötande.

Ändtligen tycktes hans förtrollning bruten och han gick fram och bugade sig vördnadsfullt för den obekanta släktingen, samt räckte fram sin hand till ett hjärtligt välkommen.

Friherrinnan rynkade lätt ögonbrynen och anvisade fru Gyllensporre en plats att sätta sig.

Förgäfvets försökte Marritt att öppna ett samtal med Pamela, men fick endast afmätta och afvisande svar.

Baron Lars visade sig ej alls, ehuru friherrinnan sändt bud om att »Curts änka» var kommen.

Då de slutligen gjorde min af att taga afsked, hälsade friherrinnan ett stelt, men förbindligt farväl, utan att dock på något sätt gjort sig underrättad om deras lefnadsförhållanden.

När de främmande väl voro nere på gården, sade friherrinnan till betjenten:

— Vilhelm, du ser dessa personer? Inprägla lifligt deras drag i ditt minne, och kom väl ihåg, att vi aldrig äro hemma när de söka oss.

Men baron Lars, som i det samma kom, och i förbifarten uppfångat en skymt af sina släktingar var af annan tanke. Han hade alltid varit svag för det täcka könet, och ansåg det af flera outredda skäl vara

mera öfverensstämmande med hans planer, att sätta sig i beröring med dem.

— Hvad är det du säger, hustru, hviskade han afsides till friherrinnan. De bära ju *vårt* namn. Att

Hvad är det du säger, hustru?

nedsätta dem, vore ju att tillstå att Gyllensporrarne gått nedåt. Vi äro alltid hemma, kom ihåg det, Vilhelm, röt han, vänd till betjenten.

Förstår du ej Constance, att om vi behandla dem

som »pack», måste vi kanske hjälpa och understödja dem. Det är bättre att vi nära deras fåfånga och bjuda dem. Hela världen skall prisa oss därför, men vi skola äfven visa hela världen att de *ändå* äro så långt från att vara i nivå med oss, som jorden från solen, men *det* blir din och Pamelas sak.

— Du har kanske rätt, sade friherrinnan, som verkligen måste beundra mannens skarpsinnighet i vissa fall.

— Det var den gudomligaste varelse jag någonsin kunnat tänka mig, sade Ivar, som på hela tiden under deras besök ej kunnat säga ett ord, försänkt i stum tillbedjan af den nya kusinen.

— Åh, bevars väl, hvad du alltid är öfverdrifven, sade Pamela hvasst. Hvad du gör, så gå ej och förgåpa dig i henne, det skulle minsann pappa ej tycka mycket om.

— Snälla Pamela, de där sakerna kan du vara lugn för. Man kan väl beundra ett vackert yttre, utan att derför strax behöfva gifta sig, svarade Ivar vekt och stilla.

Inom sig tänkte han helt annorlunda, fast han ej vågade säga det — hon eller ingen.

Redan samma eftermiddag måste han rida till byn i ett uppdrag af fadern. Men i själfva verket hade han varit så ifrig att få resa, för att få uppsöka Marrits hem.

Hon stod just nedböjd öfver en korg med blommor, hvilka hon skulle ordna, då Ivar red in på gården.

Genast kom där något öfverlägset och förnämt i

hennes hållning, då den unga flickan hälsade på kusinen.

Men denna stelhet smalt bort för hans vinnande hjärtlighet, och snart var hon sig själf, glad och naturlig, ehuru det stundom for som en skugga af ve-mod öfver hennes tjusande drag.

Ivar kände redan, att han älskade den unga flickan med hvarje känsla i sitt bröst, med hela sin själ.

— Se där kommer Sigurd, vår herre, sade hon leende så att en rad perlhvita tänder lyste fram mellan de djupröda mjuka läpparne.

— Sigurd, hallå, kom hit, ropade hon då denne tycktes göra min af att gå vidare. Ser du, här är din kusin, *herr* Ivar Gyllensporre, presenterade hon, med skälmaktigt uttryck läggande tonvigten på »herr».

Ivar rodnade, ty han hade af familjen fått stränga ordres, att ej lägga bort titlarne med de nya släktingarne. Detta vore nu ett verksamt medel att hålla dem på afstånd, menade de.

Fru Gunhild Gyllensporre såg med stolthet på sin bredaxlade brunhyade gosse, men den kraftiga örblicken och den stolta hållningen.

Han tycktes född till herrskare, ehuru han nu var iklädd de enklaste kläder.

Han hälsade med kall afvärjande rörelse och smålog bittert när Marrit sade »herr» Gyllensporre.

Det var fåfängt Ivar använde sin mjuka, vänliga röst. Denne yngling tycktes vara af sten, där han satt med blicken envist fästad på landskapet framför dem.

Äfven i Marrits sätt låg där något kyligt, ehuru hon visade sig vänlig. Allt detta både sårade och på

samma gång eggade honom att öfvervinna denna afmätta, för ett känsligt sinne lätt förnimbara köld.

Marrit tillredde en välsmakande, läskande dryck, bestående af kallt the med socker och citronskifvor, hvilken han med begärlighet tömde.

Sent omsider begaf han sig i väg mot hemmet. Det var djup saknad i blicken, då han tryckte Marrits hand och frågade:

— Får jag snart återkomma?

— Fråga mamma, svarade hon. Mamma är enväldsherrskare här.

Baron Lars Gyllensporre, som ej ville aflägga något besök hos »Curts änka», kom helt plötsligt på den idéen att bjuda dem hem till sig på »profmiddag». Han ville se, om de kunde skicka sig, och en annan gång komma tillsammans med »fint folk». I alla fall kunde det ju aldrig skada att taga pastor Kysler, bykaplanen och hans hustru med, de skulle ju någon gång bjudas, och då kunde det vara passande.

Baron Lars var verkligen i spänning, då han skulle hälsa på »Curts familj». Men i stället för att han skulle kväsa dem, var det ej långt ifrån att han kände sig enkel inför enkans och barnens modiga och kallt afvärfjande blickar.

Då de efter middagen slogo sig ned i stora salongen, hvilken nådigt nog för dagen upplåtits, kom herr Lars helt frivilligt och slog sig ned vid fru Gunhilds sida, och han började till och med att dryfta deras gemensamma familjeförhållanden.

Fru Gunhild svarade med den fint bildade kvinnans takt och värdighet, undvikande att beröra de punkter, som på något sätt kunde vara nedsättande

för hennes man, som i sin häftighet och svartsjuka just ej gjort henne odeladt lycklig.

Baron Lars lyssnade med sällsamt lugn till hennes mjuka välljudande stämma och tillgifvenheten för den affidne brodern tycktes vara den ömma strängen i hans inre.

— Curt talade så ofta om, att han hoppades få återkomma till Sverige, för att skaffa rättvisa åt sin Sigurd, ty, enligt Curts tanke, skulle denne på något sätt äga någon rättighet att bli näste fideikommissarie. Hvad rätt hade han till denna tro? frågade fru Gunhild.

Baron Lars bleknade synbart.

— Det var ett tillägg i fideikommissbrevet, af förre innehafvaren af Riddersborg, att han, som med nästan afgudisk kärlek fäst sig vid bror Curt, önskade att Curts son vid tjugo års ålder skulle komma i besittning af Riddersborgs fideikommiss, såvida ej Curt själf blifvit innehafvare däraf.

— Sigurd är nitton år nu, sade fru Gunhild, med en skynt af förhoppning i blicken.

— Detta tillägg kan knappast komma att gälla utan process — möjligen. Men dels förmodar jag, att fru Gyllensporre ej har håg därtill och dels tänker jag, att tillgångarne ej tillåta en dylik återlåtning.

— För min son skall jag göra allt, sade fru Gunhild, och rätade på sig ännu mera än vanligt, och det kom kraft och energi i blicken.

— Såå? och hvar skola då medlen därtill tagas? frågade baron Lars med ett sarkastiskt leende.

— Här!

Fru Gunhild Gyllensporre framvisade sina välformade, men om arbete vittnande händer.

— Lyckönskar på det högsta!

Ännu ha vi ett år på oss!

Han reste sig upp för att gå, men vände sig om i detsamma och sade:

— Ännu ha vi ett år på oss, tills pilten blir tjugo år, glöm ej det, fru Gunhild!

— Blott några månader! rättade fru Gunhild.

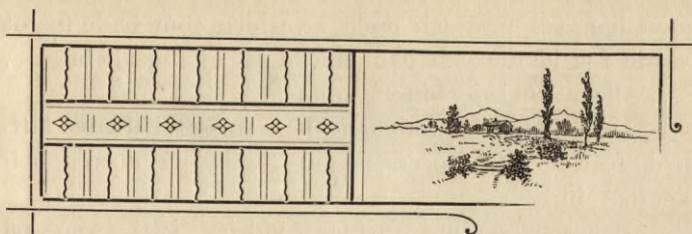
Till och med Pamela kunde ej underlåta att känna sig road af Marrits lifliga berättelser om hvad hon genomlevvat och sett i Afrika och Ivar och Urban lyssnade båda med odeladt intresse.

Urban föreföll dock mera nervös och orolig än förut, och man kunde i hans blick läsa, att han led af djup sorg.

Friherrinnan, som såg att Pamela började fångas af den nya flickans tjusande behag och älskvärda väsen, nickade omärkligt åt Pamela, och gaf henne en vink om, att ej släppa kusinen för fria tömmar.

Med en artig, kall rörelse räckte hon vid afskedet handen åt »herrskalet Gyllensporres», och sade i förbigående, att fru Gyllensporre vore välkommen åter en annan gång, nu ville hon ej öfvertala dem att stanna längre, då mannen var trött, och hon själf led af lindrig migrän.

SJUNDE KAPITLET.

Hjärtesorg.

När Olena efter en orolig slummer vaknade den första natten i Stockholm, satte hon sig förvirrad upp i bädden och stirrade omkring sig på alla de fula främmande föremål, som hon såg omkring sig.

Med djupt vemod tänkte hon på de jämförelsevis lugna, fast enformiga dagarne, medan hennes gamla far lefde — hade hon *då* kunnat ana de stormar, som väntade henne — hade hon säkert ej gråtit så många tårar öfver de enformigt förflytande dagarne vid Ridersborg.

Hon klädde sig skyndsamt och skulle begifva sig ut, men fann till sin förundran dörren vara stängd utifrån — hon gjorde fåfänga försök att öppna den.

Hvart hade hennes öfverilade beslut ledt henne? hvart hade hon kommit?

Med svidande förtviflan tänkte Olena på Andreas och hans smärta . . . hon visste att han skulle sakna henne . . .

men han var ock den enda i världen, som hade något värde för henne och han ville dock ej följa henne...

Olena började bittert gråta.

Men ej lång stund hade hon frässat i denna lättnad förrän hon hörde någon famla på dörren och komma in.

Det var samma ruskiga, vidriga karl, som på natten velat tränga in till henne.

Olena steg ovilkorligen upp och ställde sig i försvarsposition.

Mannen, ännu halfdrucken, närmade sig och såg på Olena med blodsprängda, vilda ögon.

— Nu är det bäst hon tar skeden i vackra hand, min lilla mamsell, annars kunde det hitta på att hända, att jag kör henne på porten. Se så, hit med det lilla trynet, så börja vi med en liten puss så länge.

— Ni skulle bara våga er, svarade Olena med skälfvande röst och likbleka kinder.

— Jag är inte så särdeles harig af mig ska' jag säga, och hon, som bara är en snyltgäst här, får allt ödmjuka sig.

Han närmade sig allt mera, och Olena kände redan hans vidriga, af sprit och tobak blandade andedrägt på sin kind.

Detta ögonblick återförde så tydligt minnet af Urban, och den strid hon utkämpat med honom, att Olena ej kunde annat än förundra sig öfver, att hon tvenne gången så kort efter hvarann, kunnat komma i en sådan förtviflad belägenhet.

Hon vågade sig ej i strid med denne halfrusige vagabond, utan beslöt sig att för en gång begagna sig af mildhet.

— Jag är gäst i er mors hus, jag förstår att ni är den son, om hvilken hon talade med så stor bitterhet. Jag förmodar, att ni som gentleman ej förolämpar en ung värnlös kvinna. Jag är ej rädd längre, ty jag anar att ni är bättre än ni vill synas.

— Kan så vara... men ni är vacker, min lilla mamsell, — eller kanske fröken — och jag tycker om er, därför kan väl ej en kyss vara så oäfvat — —

— Vi kunna ju vänta därmed tills litet längre fram, då vi lärt känna hvarandra litet mera, sade Olena med imponerande värdighet, och såg på den drucke mannen med lugn, kall blick.

I detsamma återkom fru Norberg.

— Är du nu åter här, du olycklige gosse? sade hon och gaf honom en lindrig puff så att han ramlade ned i sängen. Väl kännande detta stöd, föll han snart i en tung, rosslande sömn.

— Blef ni rädd, stackars barn? frågade fru Norberg.

Olena darrade så, att hon ej kunde gifva ett ordentligt svar.

— Huru skola vi nu ställa det? frågade fru Norberg vidare.

— Jag måste bort härifrån, svarade Olena slutligen tyst, rädd att störa den sofvande. Stannar han här länge?

— Ja, han bor här hos mig.

— Kan ni hjälpa mig att få något att göra innan kvällen, så jag blott slipper hädan. Jag vill ej åter genomlevva en sådan stund.

— Jag har just nu varit till ett ställe där jag vet att de behöfva en flicka, och dit kan ni få komma,

det vill säga om ni vill arbeta med hvad som förefaller.

— Jag vill göra hvad jag kan så länge, så jag kan förtjäna mitt bröd.

— Tag då på er, så skall jag gå med dit. Det är hos ett herrskap på norr.

Olena samlade skyndsamt ihop sina tillhörigheter och gick före utför den ruskiga trappan, glad att få vända ryggen till denna hemska boning.

Fru Norberg kom strax efteråt, och de åtföljdes gata efter gata, tills de slutligen hamnade på en trång, aflägsset belägen gränd i slutet af Kungsholmen.

Olena gick hela tiden tyst, och med sänkt hufvud och blick.

Hela lifvet var numera ej värdt något för henne, och hon grubblade blott på huru hon skulle kunna göra ett slut därpå.

Ändtligen stodo de utanför en smutsig, illa medfaren tamburdörr, hvilken snart öppnades af en medelålders kvinna, med ett trött, slarfvigt yttre.

Olena undrade med fasa, om det kunde vara *här* hon skulle hamna — — nej, omöjligt!

— Jaså, stig in, stig in, inte är detta väl flickan, moster talade om.

— Jo, det stämmer det!

— Hon ser inte så värst stark ut.

— Åh, det har ingen fara.

— Hvad heter hon? frågade frun med det vårdslösa yttre, alltjämt talande i tredje person, liksom om Olena ej varit närvarande.

— Olena, svarade denna med en afvisande stolt rörelse.

— Hon får väl stanna tills vidare, men inte tar jag då gärna en sådan där stursk varelse i mitt hus, för resten . . . här hviskade hon något i fru Norbergs öra, som ej skulle höras af Olena.

— Det har äfven jag för längesedan förstått . . . men ännu dröjer det väl.

Det var med en känsla af saknad, som Olena såg fru Norberg aflägsna sig, och det gick trögt för henne och sätta sig in i sina nya plikter.

— Gå nu in i »rummet» och bädda åt barnen, sade Olenas »fru». Kom sedan och spring ned på gården och bed Kalle, Ulrik, Fina och Petter komma upp.

Olena stod alldeles handfallen. Skulle *hon* göra allt detta?

— Se så, stå inte där och lata sig, utan kom vackert med som jag säger. Här är dörren. Och med en lätt puff flög Olena utföre.

Med tillhjälp af sitt goda hufvud försökte hon att på bästa sätt fullgöra sina skyldigheter, för att så snart som möjligt få komma i lugn och tänka öfver sin förtviflade belägenhet.

Men där blef ingen hvila af på länge, ty först måste hon så godt som med våld focka in fyra de olydigaste, bråkigaste ungar, och lägga dem, hvilket nu ej var någon lätt sak, och sedan då detta för Olena fasliga arbete var öfver, frågade hon hvar hennes rum var beläget.

— »Hennes rum», hon fick minsann vara nöjd med att få en bädd i köket, högfärdiga stycke, var svaret. Emellertid kan hon nu taga viskan och skyffeln med sig och gå och sopa nere i boden.

Olena ryggade häftigt tillbaka, och rodnade. »Boden» — skulle Olena Gyllensporre sopa en *bod*.

— Se så, det måtte väl ej vara något att fundera öfver. Bed herrn komma upp och äta kväll, med det samma.

Se så, stå inte där och lata sig — — —

Olena gick som en sömngångerska ned för trappan och genom en mörk gång tills hon kom fram till en dörr. Därinnanför hördes ett häftigt svärjande, så att hon förfärad ryggade tillbaka, men måste likväl knacka på.

En halfdruken, ruskig karl kom och öppnade. När han fick se Olena, ljusnade hans drag, och han tog henne med en grof röd hand under hakan.

— Jaså, är det den sista tösen detta här? Nu ska du komma till mig, när hon där uppe väsnas, så ska vi väl hitta på något roligt åt oss — eller hur.

— Låt mig vara, sade Olena med en stolt rörelse kastande hufvudet tillbaka.

— Så-å — stursk kantänka, men det vinner hon min själ ej på. Ah ja — hon blir väl spak snart nog. Se nu efter boden medan jag är uppe — men kom väl ihåg, att jag känner till hvart eviga dugg här — lägg inte fingrarne på något bara, ty då blir det smörj af.

Därmed gick han med stultande steg, när han likväl först knuffat ut en drucken karl ur butiken.

Något liknande förlamning var det Olena kände, när hon kastade sig framstupa öfver den flottiga disken. En lättande tåreflod lindrade för en stund hennes bittra smärta.

Ett ögonblick funderade hon på att gå — det gjorde henne detsamma hvar — men nästa stund ägde hon ej mod därtill — att ensam begifva sig ut på gatan var ej lätt för en ung främmande flicka, som . . . nej, hon måste stanna ännu en tid.

För hvarje dag blef hon allt mera förtrolig med sina sysslor, ehuru hon uträttade allt mekaniskt som i en dröm.

Tre hela månader uthärdade hon på detta sätt. Julen var nu öfver och mars-solen började med sina strålar sprida ljus och värkänslor, då Olena, med tunga, trötta steg vandrade af till fru Norbergs boning, dit hon gått hvarje gång hon fått några timmars ledighet.

Denna gjorde det klart för henne, att det enda hon kunde göra, var att stanna kvar på sin plats så länge hon orkade arbeta, och sedan skulle hon få komma till fru Norberg under värsta tiden.

Åtta dagar hade redan med snäckans steg skridit fram, när Olenas lilla gosse föddes. Fru Norberg, som kände medlidande för den olyckliga unga flickan, och dessutom fått löfte om Olenas halfva lön för de tjänster hon gjorde, försökte på allt sätt dölja att Olena var hos henne, och en stor glädje genomströmmade de båda kvinnorna, när de erforo, att barnet var dödfött.

Trots Olenas varma önskan att få dö segrade hennes ungdomliga spänstighet och det dröjde därför ej länge, förrän hon åter var uppe och kry.

Det var en tyst öfverenskommelse emellan dem båda att låta barnet bli hemma tills Olena blifvit frisk. Som det var ganska kalla dagar i mars, kunde det utan fruktan för upptäckt döljas i ett kallt skafferi i förstugan.

— Nå, hvad ska vi göra med barnet, frågade fru Norberg med ett klippskt utseende, första dagen Olena åter var på fötter.

— Vi få väl — ja — jag vet ej hvad, svarade Olena, djupt rodnande.

— Hör på, Olena, hvad jag nu vill säga dig. Om du nu lofvar mig din hela lön, så skall jag gifva dig ett godt råd, som är värddt mera än pengar.

— Hvad då? frågade Olena under djup bäfvan att förlora allt hvad hon med så tungt arbete och sådana bittra strider förvärfvat.

— Kläd på dig min stora runda kappa, och tag det där mojet med dig — gå långt ut i skogen bortåt Liljeholmen och gräf ned det, så behöfver ingen få reda på hela eländet och du är lika så god som förut.

— Men kanske det ej är rätt — hviskade Olena, frestad af utsikten till denna ljusning

— Som du själf vill. Jag tänker jag föreslår ej något orätt, svarade frun stött. Vill du skrika ut för hela världen att du råkat i olycka, så inte mig emot.

— Snälla fru Norberg, ursäkta mig. Jag tänkte ej på hvad jag sade . . . inföll Olena med skrämnd röst. På senare tiden var hon ej längre samma hårda stolta väsen som förut — motgångar och sorger hade mjukat upp henne och gjort henne till en lidande mjuk kvinna.

Så snart mörkret inbröt, svepte Olena in sitt lilla barn i en mörk schal, och tog det under sin kappa samt vandrade med skygga steg gatan sakta framåt, förfärad öfver den stank som spred sig omkring henne, och orolig för hvar person hon mötte.

Hon led de bittraste kval där hon gick att ensam jorda frukten af hennes och Andreas' korta kärlekslycka. Aldrig hade hon såsom i denna stund längtat efter honom. Gycklande fantasibilder sväfvade för hennes själs blick — bilden af ett litet enkelt hem invid brusande bränningar, med kärlek, frid och lycka inom det låga hemmet; hon tyckte sig se Andreas när han lutade sig ned öfver deras lille gosse — hans fadersfröjd och fadersstolthet . . . och nu, hon drog en tung suck, men rycktes i detsamma ur sina drömmar däraf, att hon tyckte sig se eller höra en person strax invid sig. Hon påskyndade sina steg, och mannen blef verkligen efter. Snart var hon så långt utom staden att hon vågade företaga sitt svåra arbete.

Det hade ej fallit så särdeles mycket snö den vintern, men marken var hård och tillfrusen.

Olena stannade en stund för att se sig omkring, huruvida hon var obemärkt. Hon tyckte sig höra

sitt hjärtas vilda slag. Men allt var tyst omkring henne, endast ett doft mullrande, liksom suckandet ur ett kvaldt människobroöst, kommande från den larmande hufvudstaden, nådde hennes öra.

Det var ett tungt arbete — — —

Då knäböjde hon, och lade försiktigt sin börda på marken.

Med den styrka som fruktan ingifver, började hon med en spade, hvilken hon medfört, bearbeta den hårda, frusna jorden.

Det var ett tungt arbete för små fina kvinnohänder, men Olena brydde sig ej därom, hon blott gräfde allt ifrigare.

Slutligen hade hon lyckats göra en fördjupning i marken. Trött och orolig nedlade hon sitt lilla barn däri, läste halfhögt sitt Fader vår och välsignelsen, samt lade den lösa mulden därpå. Några torra kvistar och granriskvistar som lågo strax bredvid tjänade ytterligare till att dölja stället där grafven var gräfd.

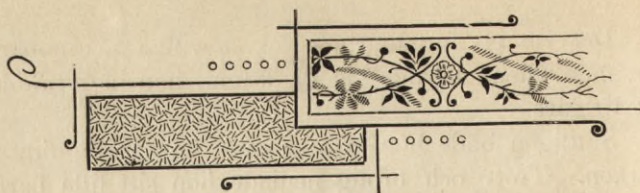
När Olena med vacklande, trötta steg återvände från grafven, tyckte hon sig åter se samma skugga vid sin sida.

Hon påskyndade sina steg, men han gick lika fort som hon.

När de kommo fram till en flämtande gaslåga, försökte hon komma i skuggan, och lyckades däruti, på samma gång som hon tydligt urskiljde mannens drag.

Kunde det vara en synvilla? eller var det ej Kjell Gyllensporres drag.

ÅTTONDE KAPITLET.

Återfunnen.

När Kjell anträdde sin resa, var det utan minsta aning om hvart han skulle ställa sina forskningar.

I det närmaste lika nedslagen som Olena, begaf han sig, utan att veta det, samma väg som hon tagit.

Han sökte sätta sig in i hennes tankegång och hvart hon skulle taga sin tillflykt under sådan sinnesförfattning, som hon var, då hon begaf sig utaf.

Kjell, i grund och botten en kärnsund, frisk natur, ehuru han stundom hängaf sig åt en viss veklighet, när det erbjöd sig tillfälle därtill, såg lifvet för sig med vaken blick och utan spår af sentimentalitet. Han fann det icke lätt att försätta sig i Olenas öfverspända tillstånd och beslöt därföre att genast börja med praktiska efterforskningar. Vid stationen frågade han hvar och en om de kunde påminna sig ha sett någon person med Olenas utseende. Att börja med kunde han ej erhålla några upplysningar, utan blott dåsiga, likgiltiga svar, men slutligen var det en stationskarl som påminde sig ha lagt märke till hennes ovanliga utseende, synnerligast som det genomfarit honom den tanken

att det bestämdt måtte vara en mycket förnäm fröken. Men han visste ej annat att berätta, än att det varit strax innan Stockholmstågets afgang han sett henne, om det verkligen var den samma han menade.

På denna i sanning osäkra upplysning grundade sig nu planen för Kjells afresa, och han beslöt sig för att först köpa biljett till Nässjö.

Där kunde han ej alls erhålla minsta upplysningar, utan blef endast betraktad med småförargliga blickar och tvetydiga leenden.

Det återstod således ej något vidare än att styra kosan till hufvudstaden. Måhända skulle slumpen hjälpa honom att finna henne, som han sökte.

Sent påföljande dag anlände han till Stockholm, enär han reste med dagsnälltåg, för att därigenom lättare kunna sätta sig i förbindelse med människor och således på detta sätt möjligen komma närmare på spåren.

Men huru han forskade och sökte, kom han ej ett steg närmare. Väl anländ till Stockholm, föll det honom ej in att söka något dyrbarare hotell, ty där hade nog ej Olena i sina nuvarande knappa omständigheter hamnat, utan han måste säkert söka i de enklare kvarteren. Alltså begaf han sig till ett enkelt ställe, där man fick logera för femtio öre natten, tillsammans med några okända personer i samma rum.

Det fordrades verkligen Kjells kurage för att kunna uthärda i dessa vidriga omständigheter. Han ville på samma gång göra studier ur lifvet, och glömde för dem de fysiska obehag han fick vidkännas.

Han gaf sig i samtal med en karl som såg något hyggligare ut än de öfriga, och frågade hvarifrån denne kom.

— Jag är trädgårdsmästare, och har rest upp från Småland för att söka någon plats häruppe. Jag har arbetat nära fem år på en utgård lydande under Voxhälla nere i mellersta Sverige.

— Hos hvem då? frågade Kjell med spändt intresse.

— Baron Gyllensporre, en riktig s—tan att pina sina underlydande.

— Så-å, sade Kjell tankspridd. Nå, huru ska' ni nu bära er åt, för att få någon plats här uppe.

— Får väl gå här och lomma tills det bjuds något.

— Det blir kanske dyrt nog det, när man ej har någon inkomst, menade Kjell.

— Jag känner till en fru här, som just i dagarne kommit därnerifrån. Hon har varit och begravt sin dotter, som var gift med trädgårdsmästaren i Voxhälla och hos henne får jag väl bo tills vidare.

— Hör nu Persson, vill ni göra mig en tjänst, så skall jag betala er därför.

— Hvad då? frågade Persson, och började spetsa öronen.

— Jo, jag är på spaning efter en ung flicka, som försvunnit där nere ifrån trakten, där ni kommit ifrån.

— Hvad kan jag göra däråt?

— Jo, ni kan hjälpa mig att höra efter henne hvar ni kommer.

— Hvad heter hon då?

— Olena Gyllensporre.

— Fröken Gyllensporre? Skulle hon då vara dotter till min förre herre, så vill då jag ej hafva med dem att skaffa.

— Nej, hon är gamle grefvens dotter, han som dog på Riddersborg. Såg ni aldrig henne?

— Nej, det är väl ej många som sett henne. Men lite' hvar har väl talat om huru baron Lars behandlat sin brorsdotter.

— Ja, emellertid så får ni af mig hundra kronor, om ni kan skaffa mig några säkra underrättelser om henne.

— Hvarför vill ni så noga ha reda på henne? frågade mannen misstroget.

— Det hör ej hit, min gubbe. Dock, jag bör kanske gifva er mitt namn, så att ni kan lämna mig upplysningar.

Kjell lämnade sitt kort som han framtog ur sin annotationsbok.

— Och ni bor på ett sådant ställe?

— För att spana på alla håll, ty jag har fått klart för mig att hon måste vara här. Nå, vill ni hjälpa mig eller ej?

— Jo, det stämmer det, svarade mannen lakoniskt, och beredde sig att somna.

— Påföljande morgon gingo de båda männen ut åt olika håll. Kjell uppgaf adressen å det enkla lilla rum, där han tänkte hyra pr månad, och Persson begaf sig till fru Norbergs lägenhet högt uppe på söder.

Några dagar sedan Elin kommit till Stockholm, och för första gången var på besök hos fru Norberg, knackade det på dörren.

— Öppna hon, Elin, är hon snäll, sade fru Norberg, som stoppade sin sons strumpor på en stor slef.

— Nej, se bara, är Persson redan här? Han skulle ju komma först om åtta da'r, sade hon och räckte fram sin hand.

— Jag fick äntligen ut en del af min innestå-

ende lön, så jag kunde resa, och nu är jag här, och ber er att få bo här, tills jag får mig någon plats.

— Det skall han gärna få, så snart Elin här får komma till någon plats. Dessutom är Sten hemma nu.

— Elin? sade Persson frågande.

Fru Norberg omtalade i förbigående att hon träffat på den unga flickan vid en station och erbjudit henne ett hem tills hon skulle få någon plats.

Hvarför vill ni så noga ha reda på henne?

— Så-å, jag kom att tänka på något, som jag nyss hörde?

Persson slog sig ned helt ogeneradt, och framtog sin lilla pipa.

— Hvad då? frågade fru Norberg.

— Jo, jag var nyss i sällskap med en herre, som var därnerifrån.

Elin hade satt sig på en stol invid dörren och såg trött och klen ut, men spratt nu till och fick ett spändt uttryck.

— Det var så, ser fru Norberg, att det lär ha hänt en olycka med gamle grefvens till Riddersborg fröken där, hon som min herre, baron Lars, gick så illa åt, som man sade, har kommit bort, och nu är det en herre som betalar stora summor för att återfå henne. Han heter också Gyllensporre.

Olena, som helt säkert till sin fasa trodde det var hennes onkel Lars, kände huru hon bleknade ännu mera.

— Åh kors, hvad säger han!

Olena darrade så häftigt, att hon måste gå och dricka vatten, för att ej förråda sig.

— Hvad ska' de göra med henne, om de återfå flickan då, frågade fru Norberg vidare.

— Hon ska föras till Vadstena, ty hon lär inte vara riktigt »klar», som man säger.

— Jesses! ett sådant elände! men hvad ska' han, Persson, göra däråt?

— Hjälpa till att söka, tills jag finner, förstås.

Han spottade och lät blicken hvila på den unga flickan med en forskande blick. Men nej — denna enkla tjänarinna kunde ej vara en fröken Gyllensporre.

Ett par dagar förgingo, utan att Persson träffade Kjell. När Kjell efter att många gånger förgäfves sökt Persson, kom dit en kväll till deras första bostad, lämnade uppasserskan blott en lapp med besked att Persson fått plats och rest inåt landet, men ej hvart eller hos hvilken. Med suddiga ord stod det på baksidan: Hos gamla frun där jag sist bodde, fanns en

flicka som jag inte skulle hålla för otroligt att hon är den ni söker — ty hon kom från er station. Men hon heter »Elin Stål», och säger sig vara en fattig tjänarinna. Detta hade nog varit värdt en slant hvad jag nu gjort, men jag måste af med kvällståget. Frun bor på söder, långt uppe på sista gatan uppe i bergen.

Där stod nu Kjell med dessa ovissa upplysningar. Skulle han ock genomsöka hela söder, så skulle han ha fatt på »Elin» — eller rättare sagt Olena.

Som det stod att den gamla frun bodde långt upp på söder »sista gatan», beslöt Kjell sig för att genomleta hvarenda gata för att söka rätt på den frun, hvar-est Persson bodt — måhända skulle han slutligen få någon ledning — han hade nämligen fått det klart för sig, att den flickan han omnämnde hade någon slags gemenskap med Olena Gyllensporre. Det var hvarken lätt eller behagligt att för det mesta uppehålla sig i dessa osäkra, eländiga trakter, men Kjell var ej den samme som bäfvade tillbaka för något, då han föresatt sig en sak. och han hyrde, för att väcka mindre uppmärksamhet, ett litet rum högt uppe bland Hvita bergen på söder.

Likväl sjönk hans mod och förhoppningar för hvarje dag, ty icke ens den ringaste upplysning kunde han erhålla.

Så förflöt månad efter månad; Kjell gjorde då en resa, som lika litet ledde till något resultat, och uppehöll sig dessemellan på restaurationer, kommissionskontor och de små gränderna på söder, men började att helt och hållet tröttna i sina forskningar, då han genom en tillfällighet samma kväll som Olena gick för att nedgräfvat sitt barn, kom att passera samma gata som hon.

Eget nog hade han ej denna kväll tänkt på att som vanligt speja efter henne, utan var på väg till ett billigt kafé för att där söka stilla sin hunger.

Hans kassa hade så småningon smält ihop till några kronor, och han såg ej någon utväg att längre kunna drifva sina efterforskningar.

Mera än en gång kände han sitt mod svika, ty hungern började rifva i hans inre, allt som oftast.

Utan namn inom den litterära världen, var det förgäfvos han erbjöd sina ganska väl skrifna reseskildringar till både tidningar och förläggare. De hade alla öfverfullt i den vägen.

Ej var det heller att tänka på, att återvända eller begära understöd af farbrodern, förr än han kunde gifva några upplysningar om Olena. Han gick därför försänkt i allt annat än ljufva tankar, då han tyckte sig se en slank kvinnofigur med rädda steg smyga före honom framåt gatan.

Alltid intesserad af hvad som tilldrog sig omkring honom, fick hans blick lif, och hållningen spänstighet.

Kvinnan tycktes bära någonting under kappan — äfven detta väckte hans uppmärksamhet.

På några famnars afstånd smög han efter henne, och stannade, så ofta som hon saktade sina steg och såg sig om.

Men det var ej endast han som följde flickans steg, utan äfven en annan, men denne bar en polis-mans pickelhufva och uniform.

När Olena, ty det var verkligen hon på hemväg, åter såg samma skugga vid sin sida, greps hon af djup ångest. Hvem kunde han vara, som tycktes spionera på hennes steg och med sådant intresse gifva akt på henne.

Hon ville skynda att fly, men ångesten kom henne att med blytungta steg liksom känna sig bunden vid jorden. När Kjell nu var tätt bredvid henne, förstod hon att det var någon som kände till hennes senare lufs olycka, och med samma känsla som en lifdömd, beredde hon sig på att möta någon ännu större olycka.

Hennes lycka när hon i dess ställe hörde Kjells välbekanta röst, var därför gränslös, och utan betänkande, följande sitt hjärtas röst, kastade hon sig i Kjells famn.

Här brast det tunga isbandet kring hennes hjärta, och en tåreflod lindrade för ett ögonblick hennes söndersargade inre.

Förtigande de sorgligaste tilldragelserna på sista tiden, redogjorde hon för öfrigt med kort, flämtande röst, för den öfriga tiden hon varit skild från Kjell, och för de bittra lidanden hon fått genomgå.

— Men nu äro de öfverståndna, min stackars kära Olena. Nu skall du återvända med mig. Jag skall skydda dig för farbrors vrede.

— Huru skall jag väl våga? Tror du ej, att en ännu bittrare tid väntar mig i så fall.

— Du skall vara lugn härför, Olena. Jag lofvar ju att skydda dig, äfven emot dem som du fruktar och hatar. Nu skall du söka hvila i natt, sedan samlar du ihop dina tillhörigheter och i morgon redan vända vi ryggen åt denna stad, där både du och jag genomkämpat så bittra lidanden! Skulle ej farbor Lars vilja mottaga dig, är jag viss på att fru Gunhild, farbror Curts änka, erbjuder dig sitt vänliga hem.

— Känner du henne? och hurudana förefalla dig kusinerna.

— Du får själf bedöma den saken, Lena lilla. Jag känner dem ej, ty de kommo dagen efter som jag rest. Men genom bref från Andreas har jag hört att jorden ej bär älskligare varelsor än hvad de lära vara.

Följande sitt hjärtas röst, kastade hon sig i Kjells famn.

— Ack! skola de äfven känna en gnista vänlighet emot mig, så öfvergifven och främmande! sade Olena och tryckte bort en tår i sitt öga.

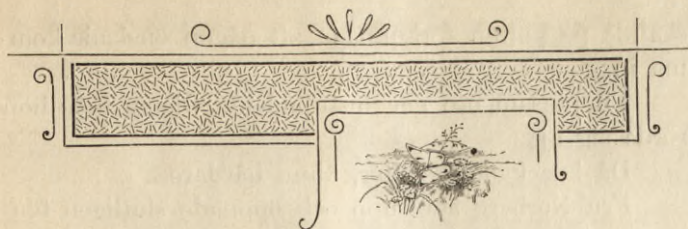
— Du kan vara säker därpå, Lena! De ha frågat så vänligt efter dig.

— »Andreas», hviskade Olena knappt hörbart, huru mår Andreas, tror du att han...

— Glömt dig... o, nej, Olena, lika litet som du glömt honom. Sof nu och var kry, när vi i morgon åter träffas!

Med en tacksam blick, och ett leende hvori en gnista af hopp samlade sig, räckte Olena sin hand åt Kjell och sade godnatt. Redan klockan åtta påföljande morgon, skulle resan anträdas.

NIONDE KAPITLET.

»I fångenskap».

För första gången på många månader genombäfvades Olena af en känsla, som påminde om lugn och glädje.

Hon skulle få återvända från sina utståndna lidanden, skulle få återse Andreas, och så, kanske vid hans sida börja ett nytt lif.

Ej under därför att kinderna glödde och blicken glänste som fordom. Det var med feberaktig ifver, hon, efter att hafva talat med gumman Norberg, samlade tillsammans alla sina små tillhörigheter och gjorde sig klar för afresan.

Gumman Norberg och hon, voro under hela denna sista tid ensamma.

Olena satte sig uttröttad ned vid sin värdinnas sida, och de talade med halfhöga röster, om hvad som under sista tiden tilldragit sig.

Då spratt Olena häftigt till af att ett hårdt ru-

skande på porten förkunnade, att någon önskade komma in.

En pinsam oro genomströmmade Olena, men hon rörde sig ej.

Då knackade det åter, ännu hårdare.

Fru Norberg steg upp och öppnade slutligen fönsterventilen.

— Hvem är det, som håller ett sådant väsen midt i natten, frågade hon med barsk röst.

— Öppna! Det är någon som måste komma in. Det är ej väder i natt att stå utanför.

Det hade blåst upp och regnet föll dessutom snöblandadt i riktiga strömmar.

Olena skälfde till af inre frossbrytning och sprang upp, förföljd af hemska aningar.

Nu hade fru Norberg redan öppnat porten, och tunga steg hördes i trappan.

— Det är ett fullständigt misstag fräste frun, och ville ej släppa in någon.

— Undan bara! Vi skola in och undersöka — här gick hon in; en konstapel har hela natten posterat här utanför, medan vi och han, som såg henne, undersökt hvad hon nedgräfd. Se så, i rättvisans namn öppna!

Olena, som hörde de sista orden, föll maktlös ned på en stol och afvaktade darrande, hvad som skulle komma.

Nu stodo de framför henne med bitter uppsyn, dessa rättvisans tjänare, i utöfning af sitt ämbete hårda och obevekliga.

— Är det ni, som i natt eller sent i går kväll gick härifrån och bar något under er kappa?

Olena kunde ej få ett ord öfver sina hårdt sammanpressade läppar.

— Ni svarar ej, men ni skall följa mig ändå, ty gumman där kan det ej vara! Se så kom nu vara!

— Hon skall väl ej gå ut, som hon går och står i denna storm, sade fru Norberg förtörnad.

— Kanske vi skola taga er båda?

Fru Norberg, som hade åtskilligt på sitt samvete — saker, som ej precis voro lämpliga att bli' kända — erfor en panisk förskräckelse för att falla i rättvisans händer. Hon tyckte därför, att det bästa hon i denna sak hade att göra, var att hålla sin egen rygg fri.

— Era stollar, sade hon med behärskad lugn, det kan väl aldrig vara er mening att taga den oskyldiga med den skyldiga. Flickan där känner jag knappast mera än till namnet. Hon får själf svara för sig och hvad hon gjort, jag har ej med henne att skaffa.

Polistjänstemännen sågo en stund på henne och talade några ord sins emellan samt vände slutligen ryggen till gumman, för att uteslutande ägna sitt intresse åt Olena.

— Se så, raska nu på bara, ty vi tycka bättre om att sofva på natten, än att springa och taga reda på sådana här fruntimmer.

Olena hann knappast taga kappa och hatt på sig, förrän hon befann sig nedskuffad för trappan, och ute på gatan, där snöregnet slog emot henne.

Snart satt hon som en missdådare inklämd mellan tvenne fångvaktare, hvilka betraktade henne med skarpa blickar.

Olena slöt ögonen för att slippa tänka och känna, men tyvärr, hon kände allt för tydligt sina lidanden.

— Hvart för man mig? frågade hon slutligen bäfvande.

— Dit, där alla sådana här förbrytare bör förvaras. Ni får sällskap där, det kan ni vara förvissad om.

Vagnen stannade. En af Olenas vaktare hoppade af och tryckte på en portknapp. Den tunga dörren öppnades strax därpå.

Då tog den andre tjenstemannen Olena i armen för att leda henne ned ur vagnen.

— Rör mig ej, befallde hon, jag skall ej rymma, jag går själf.

Det var någonting imponerande i hennes hållning och blick, som gjorde, att mannen ofrivilligt släppte sitt tag om hennes arm, och lät henne gå ensam.

Den tunga, massiva porten föll med ett doft rassel igen bakom henne. När skulle den väl åter öppna sig?

Som det var natt och alla invånare voro försänkta i tung sömn efter dagens hårda arbete, behöfde Olena blott se en och annan vakt, som med sömniga, dåsiga blickar betraktade henne.

Hon fördes genom en mängd korridorer och hamnade slutligen i en liten cell med jerngaller för fönstret.

Öfverväldigad af förtviflan, och tillika uttröttad till själ och kropp, kastade hon sig ned på den ingalunda inbjudande halmbädden, och föll snart i en tung, djup sömn, som för några timmar befriade henne från hennes lidanden.

När hon påföljande morgon vaknade vid ljudet

af en gäll klocka, som ringde i korridoren utanför hennes dörr, sprang hon skrämnd upp, och stirrade med förtviflade blickar omkring sig, utan förmåga att kunna göra sig reda för hvar hon var.

Men då allt klarnade för henne, och hon började förstå, att hon var i fängelse, dolde hon ansiktet i sina händer och sjönk med ett doft ångestskri åter ned på bädden.

Sedan hon åter något lugnat sig, såg hon att det var en lucka på hennes dörr och därutanför flera nyfikna ansikten, som betraktade henne.

Hon uppbjöd hela sin förmåga att synas lugn, aftorkade hastigt sina tårar, och betraktade med stadig blick och imponerande hållning de nyfikne.

Enär hon ännu ej genomgått ransakning, tilläts hon att äta i sin cell, något, som åtminstone bidrog att lugna henne; ty hon kände sig pinad af hvarje blick, och nu behöfde hon åtminstone ej äta af den allt annat än inbjudande kosten.

Åtta dagar förgingo utan minsta afbrott eller vexling i Olenas tunga öde, och hon började nästan frukta, att hela hennes lif skulle fortgå på detta sätt, så sekellånga voro dessa dagar.

Då kom äntligen hennes vaktare in och sade, att hennes mål skulle före kl. 1 samma dag.

Det var endast en förberedande undersökning.

Olenas skönhet och trots det yttre omhöljet, värdiga, medfödt eleganta hållning, hennes fina, aristokratiska händer och fötter, allt bidrog att förvåna och intressera dem, som skulle döma henne,

Att börja med, gaf hon blott enstaka svar, ty hon kunde ej förråda hvem hon var.

— Ert namn är? frågade juristen.

Olena syntes en stund tveka, innan hon svarade men slutligen sade hon med tydlig röst och en öppen klar blick:

Då kom äntligen hennes vaktare.

— Jag heter Olena Gyllensporre.

Ett sorl af förundran hördes bland de församlade juristerna. Den, som ledde förhandlingarne, reste sig ovilkorligen upp och kom ett par steg närmare.

Det var en äldre man, med ett godt och vänligt utseende.

— Jag känner er far, om det nu förhåller sig som ni säger, stackars barn, att ni är Olena Gyllensporre.

— Det är så, svarade hon med nedslagna ögon och af tårar kväfd röst.

Juristen talade sakta några ord med de närvarande, och Olena infördes kort därpå i ett enskildt rum, där förhandlingarne leddes endast af den gamle mannen och en annan jurist.

Här uppmanades Olena att omtala hela sitt lifs historia, öppet och utan minsta omsvep.

Det var något rörande i den bekännelse hon gjorde, när hon talade om sin glädjelösa barndom, kärleken till fadern och hennes eget behof af kärlek och förstående.

Endast då, när hon berörde faderns död, förmörkades hennes blick och stämman blef osäker.

Här hade hon ett tillfälle till hämd emot sin hatade förföljare. Men hon ihågkom Kjells kärlek för, att deras namn skulle vara obefläckadt. Endast i denna punkt var hon osäker.

Det hjälpte ej att hon uppmanades att tala tydligare . . .

Efter undersökningens slut återfördes Olena, ej till sin förra cell, utan in i ett mindre rum, visserligen tarfligt, men likväl vidt olika hennes förra pinorum.

Efter några dagar kom häradshöfding Schyessler in med ett öppet bref i handen och satte sig ned.

— Jag har här bref från er farbror, som säger, att han ej vidare vill kännas vid er — han förnekar er,

och vill att ni tager ett annat namn, Olena. Jag kan ej fästa något afseende därvid, men lofvar er, att göra allt, hvad jag kan, för att påskynda rätttegången.

— Huru lång tid kan det komma att dröja? frågade Olena tvekande.

— Ett par månader i bästa fall!

— Ett par månader! suckade Olena.

— Ja, i *bästa* fall!

Det var med ingalunda glada känslor Kjell återvände till Riddersborg.

Han hade visserligen återfunnit Olena, men på hvilket sätt!

När han på återvägen reste igenom köpingen, beslöt han sig för att stanna öfver där några timmar. Han beslöt i så fall gifva sig tid att göra ett besök hos farbror Curts änka.

När han gick förbi gamla Spel-Kalles stuga, strax utanför staden, fick han höra röster, som muntert skrattade.

När han såg dit, fick han se en ung förtjusande flickuppenbarelse, som satt på knä och band en krans af tusculago, vårens första budbärare. En mängd små torftigt klädda barnungar kastade lekfullt och under muntert skratt ett regn af blommor öfver henne.

Kjell tyckte sig aldrig sett en mera intagande syn, och stannade som fastväxt en lång stund.

Då såg flickan upp, och rodnade med detsamma, samt försökte fåfängt nedtysta den stojande barnaskaran.

När flickan slutligen tycktes retad af hans envisa

blick, gick han med dröjande steg därifrån, alltjämt upptagen af den tjusande uppenbarelsen. Af Andreas hade han fått sina släktingars adress och styrde därför sina steg dit.

Det var med blandade känslor han ringde på tamburdörren, en trappa upp, vid en af de landtligaste gatorna.

Efter en stund öppnades dörren af en medelålders kvinna med ett blekt ansikte, hvori lidande, paradt med ett visst drag af okuffig energi, var prägladt.

Kjell bugade sig djupt för den höga, vördiga uppenbarelsen, och frågade om han hade äran tala med enkefru Gunhild Gyllensporre.

Hon böjde jakande sitt hufvud och bad honom stiga in.

— Jag vet ej, men förmodar, att Kjell Gyllensporres namn ej är eder alldeles obekant, sade han och fattade hennes framsträckta hand.

— Är det Kjell! Välkommen åter till oss, herr Kjell, sade hon, under det att en lätt rodnad öfverfor hennes kinder. Det pinade henne alltid att titulera sin mans släktingar, men hon förmodade, att Kjell önskade det likaväl som de andra.

Kjell med sin enkla, ärliga natur kunde ej fatta hennes främmande sätt gent emot en så nära släkting, utan tog det för stelhet och ovänlighet samt hårdnade därför strax till, äfven han, ehuru han nyss kommit med hjärtat uppfyllt af varma, sympatiska känslor.

Unge Sigurd kom strax därefter in och bugade sig stelt för den nye kusinen.

Det var något trotsigt och bittert i hans blick, som illa harmonierade med de vackra, ungdomliga dragen. Endast då, när han såg på modern, kom där något ömt, nästan barnsligt vekt i blicken, som var nästan bedårande.

— Hvar är Marrit? Sigurd, frågade hon efter en stund.

— Hon skulle ju gå till torget och hemta hem mat, mins du ej det, mamma? Men sannolikt har hon fastnat för sina barnungar, som nu en gång för alla är Marrits största fara.

När de i detsamma tittade ut, lockade därtill af häftigt gråtande, fick Kjell se samma flicka, som hela tiden upptagit hans tankar, komma uppför gatan, i sina armar bärande en liten ljushårig pilt, som jämrade sig högt.

Marrit, ty det var hon, sprang upp och stötte till dörren med foten.

— Oppna! Skynda er, annars tappar jag honom! O, en sådan liten luns!

Andfådd skyndade hon, utan att bemärka den främmande, fram till soffan där hon försiktigt nedlade sin börda.

Hemta aseptinflaskan, Sigurd! Han har gjort sig förskräckligt illa, den lilla parveln! Hans mamma är borta. Men skynda dig då!

— Marrit lilla! ser du ej att vi ha' främmande här! sade modern leende. Det är herr Kjell Gyllensporre.

— Marrit rodnade häftigt och såg upp med en mörk blick.

■ Hon var retad, dels öfver att han tillät modern

att titulera honom, och dels däröfver, att hon i honom igenkände den som så oförsynt betraktat henne. Sedan hon helt afmätt och stelt hälsat, ägnade hon hela sin uppmärksamhet åt det lidande lilla barnet.

Ehuru Kjell kände sig sårad af hennes, såväl som Sigurds synbara köld och ovänlighet, kunde han ej besluta sig för att slita sig ifrån den intagande synen där borta vid den gamla soffan.

Öppna! Skynda er, annars tappar jag honom.

Då han likväl ej lyckades aftvinga henne en enda blick, reste han sig upp för att taga farväl, då i detsamma Ivar Gyllensporre syntes komma ridande på gatan.

— Se där är visst min kusin Ivar, sade Kjell, och ville göra sig bemärkt.

— Det behöfs ej, jag förmodar att han ämnar sig hit upp.

Kjell kände ett stygn i sitt inre — han kunde sjelf ej redogöra hvarför.

Hurtiga steg, så olika Ivars, hördes kort därpå och så en häftig ringning på tamburklockan.

De båda kusinernas ögon möttes för en stund och de betraktade hvarandra stillatigande.

— Du här, Kjell? sade Ivar, så snart han hunnit återhemta sig.

— Ja, likafullt som du själf. Jag tänker vi äro lika nära släktingar? eller huru Ivar?

Aldrig förr hade Ivar hört Kjell begagna denna afmätta främmande ton emot honom.

— För all del! detta kan ju ej bestridas, svarade Ivar vårdslöst och gick ut i tamburen för att borsta af ett par damkorn, som stannat kvar på hans ridstöflar.

— Är det på detta sätt *du* välkomnar mig, Ivar, då har jag ej mycket att hoppas af de andra!

— Förlåt mig Kjell! och var välkommen till oss igen!

Ivar gick fram och omfamnade varmt sin afhållne kusin.

Marrit låg fortfarande knäböjd framför soffan, där hennes skyddsling slutat att gråta.

Hon sträckte litet vårdslöst fram sin hand, och hälsade Ivar med en bekant nick.

Det var med stor spänning Kjell afvaktade att få höra om de lagt bort titlarne.

Han satt hela tiden tyst och förundrade sig öfver Ivars förändrade väsen.

Han talade häftigt och ifrigt. Det milda, fogliga i hans väsen tycktes alldeles bortfluget och ögonen glänste med ett nästan hvasst uttryck.

Likväl hade han magrat synbart och händerna

darrade så, att han med möda kunde hålla det glas med thé och citron som fru Gunhild räckte honom.

När de slutligen började tala om Olena, visste Kjell ej huru han skulle framställa hennes sorgliga öde.

Han sade slutligen tvekande:

— Där måtte ha blifvit begånget något misstag, ty Olena, kusin Olena, sitter för närvarande i fängsligt förvar.

— Olena! ropade Marrit och sprang upp. — Olena! vår kusin — en Gyllensporre! O! min Gud så förskräckligt!

Nu syntes det att Marrit var en äkta Gyllensporre, ty hon kastade hufvudet stolt tillbaka, under det att näsvingarne vidgade sig, och hon blef likblek.

— Kära barn, lugna dig, bad fru Gunhild och sökte lugna den upprörda flickan. Vi veta ju ej ännu huru saken förhåller sig. Allt måtte bero på ett misstag blott, eller huru herr Kjell?

— Det kan ju vara möjligt, men det tror jag knappast, sade Kjell med dystert rynkade ögonbryn och mörk blick.

Han hade allt för väl sett, att Ivars omändrade väsen helt och hållet härledde sig från hans känslor för kusin Marrit — och hon — han var säker därpå, skulle helt säkert besvara hans känslor. Fattig som hon var, kunde hon nog ej motstå frestelsen.

Hans ögon följde oupphörligt Marrit, utan att dock en enda gång kunna möta hennes blick. Däremot såg han att hon helt vänligt och förtroligt talade med Ivar som med en gammal bekant.

Då reste han sig häftigt, och sade helt kort farväl.

När han kom fram till Marrit, sjönk hans blick

i hennes för en stund, och han kramade ofrivilligt hennes hand så hårdt, att hon skiftade färg.

Denna stund var afgörande för lifvet, det kände de båda.

Ivar ställde sig bredvid, liksom för att vakta Marrit, men hvad som försiggick i deras hjärtan kunde ingen dödlig ingripa uti.

— Pappa och mamma frågade, om ni alla tre ville äta middag med oss i morgon, sade Ivar i det samma han skulle gå.

TIONDE KAPITLET.

I lifsfara.

Trogen sin föresats reste fru Gunhild upp till Stockholm, för att vidtala en jurist i och för sonens i fideikommissbrevet uttalade förmåner.

Det var förgäfvos man förespeglade henne att hon med all sannolikhet skulle misslyckas i sina försök, ty det var ytterst ringa utsikter för den unge Sigurd.

Aldrig ryggande tillbaka för någon svårighet då plikten kallade, beslöt fru Gunhild likväl att öppna rättegång mot sin mans släkt.

Inom sig hade hon beslutat, att, om hon vann processen, Olena likväl skulle blifva försörjd på ett mycket bättre sätt, ty den unge fideikommissarien skulle i så fall tillbjuda henne ett hem i den gamla fäderneborgen.

Det var med en helt ny känsla af obehag och bäfvan som fru Gunhild denna dag trädde inom slotets murar.

Det var söndagseftermiddag.

I stora hvardagssalongen gränsande intill matsalen, var hela familjen samlad då fru Gunhild och barnen anmälades.

Det lyste till i baron Lars' ögon, och han gick emot dörren, men hejdade sig strax och återvände.

När fru Gunhild inträdde, var hon blekare än vanligt. Hon hälsade likväl otvunget, utan minsta skymt af underlägsenhet.

Kjell och Pamela voro så ifrigt upptagna af sitt schackspel, att de ej bemärkte de anlända gästerna.

När de ej reste sig upp, föll det ej heller fru Gunhild in att närma sig dem. Men den som kände henne närmare, kunde se att hon i denna stund ej var att leka med. Hon gaf Marrit och Sigurd en för andra omärklig vink om, att ej störa de spelande.

Men Kjell, som i själfva verket föraktade detta experiment, reste sig, trots Pamelas hotande blickar, och gick fram och hälsade. Pamela måste, ehuru motvilligt, följa hans exempel, enär hon alltid kände en viss fruktan för fru Gunhilds svarta ögon.

Nu var det Marrits tur att ej låtsa se dem. Hon var nämligen djupt försjunken i betraktandet af ett par dufvor som matade hvarandra nere på terassen.

Till bordet fördes Pamela af Kjell, hvars uppmärksamhet hon försökte att helt tillägna sig.

Marrit, som fått sin bror på ena och Urban på andra sidan, hvarken hörde eller såg någon annan. Sigurd och hon hade många små skärmytslingar med hvarandra — de gjorde små brödkulor, lade dem på nageln och lät dem helt obemärkt flyga hän i luften. Ingen anade hvarifrån de kommo, ty Marrit såg icke alls odygdig ut.

Friherrinnan kastade oroliga blickar på Urban, ty han måste ovilkorligen vara upphovfet till dessa små obehag.

Men han tycktes ej heller förstå hennes varnande blickar.

Och Marrit var inom sig färdig att kikna af skratt, då en brödkula hamnade midt i ögat på den högmodige baron Lars, hennes egen farbror.

Ändtligen var då middagen förbi, och de äldre slog sig ned i blå salongen. De unga däremot skulle företaga en spatsertur i det gröna.

Baron Lars kom då brådskande fram till fru Gunhild och drog en stol helt nära hennes.

— Nå, hur går det med rättegången, fru Gunhild? frågade han med ett elakt leende, litet ironiskt, ty inom sig var han öfvertygad om, att hon aldrig skulle äga nog kraft att vidtaga några åtgärder därvidlag.

— Jag hade just tänkt få tala därom i dag, svarade fru Gunhild med ett fint leende. Jag har nämligen varit i Stockholm, kom därifrån i går, och alla förberedelser äro vidtagna. Jag har vidtalat en skicklig jurist, som kommer att taga Sigurds sak om hand.

— Så-å! men fideikommissbrevet, det är i min hand, det.

— Men jag förmodar, att det ej skall förvägras en lagkarl att se det, sade fru Gunhild bleknande.

— Jag vet ej precis om man skall kunna äga rättighet att tvinga mig därtill, sade baron Lars och spottade åt sidan. Inom sig tänkte han helt annorlunda.

Fru Gunhild satt tyst en stund.

— Om min son, som jag hoppas, vinner processen, så ha vi öfverenskommit att på rikligaste sätt sörja för den arma Olena.

— Tala ej om henne. Jag känner henne ej längre.

Hon är nu i godt förvar. Slipper hon väl en gång lös ur det förvar, där hon nu hålles, så skall hon in på ett annat ställe. Så för henne behöfver ni ej sörja särdeles. Det är Kjell, som ni kämpar emot, och det

Nå, hur går det med rättegången, fru Gunhild?

skall bli mig ett stort nöje att underrätta honom därom.

— Jag skall bedja att själf få underrätta honom därom, ehuru detta ej torde vara det lämpliga stället.

— Fru Gyllensporre, en sak vill jag säga eder från början, försök aldrig att få några medel af mig till denna för Gyllensporreska namnet vanärande rättegång.

— Herr baron, ännu har jag aldrig begärt en allmosa, svarade Gunhild med en stolt kastning på hufvudet.

— Men tiderna kunna förändras. Vi få väl se huru det blir. Rättegångar sluka penningar, och då sådana ej finnas, måste man anlita andras hjälp.

— Detta blir min ensak, baron Gyllensporre, svarade fru Gunhild med isande lugn.

Omkring helt andra ämnen rörde sig ungdomens samtal. Deras ålder tog ut sin rätt. Glada och upplifvade af den första sommarens fägring, sprungo de som lössläppta skolbarn i alla riktningar i den vidsträckta parken. De skulle nämligen utse den lämpligaste platsen för att kunna slå sig ned och göra lekar i det gröna.

Marrit, liffig och eldig som en spanjorska, sprang med lifliga, lätta steg utåt ängen som låg strax utanför — hon ville alltid längre och längre — allt föreföll henne så trångt och begränsadt hvar hon blickade. Då hon därföre fick syn på en ljusgrön äng utanför parken, var hon snart med ett vigt hopp öfver stätten och ute på ängen.

Men icke väl kommen några famnar därifrån, hörde hon ett ilsket brummande och till hennes förfäran upptäckte hon strax bakom sig en stor, stark tjur, som med hufvudet i backen och krafsande upp jorden med hofvarne tycktes färdig att kasta sig öfver henne. Hennes fruktan gaf henne vingar, så tyckte hon själf, där hon hoppade öfver små knaggliga tufvor och diken. Likväl hörde hon det rasande djuret allt närmare och närmare.

Då ropade någon i detsamma hennes namn, men hon hade ej tid att höra därpå, utan ilade blott framåt, framåt.

Nu flöt en å stilla och mörk alldeles framför

henne — att stanna var ej tänkbart, ty då vore hon förlorad.

Hon kastade sig utan betänkande ned i ån, litande på sin färdighet i att simma, men upphettad och andfådd, som hon var af det häftiga springandet, hade hon ej väl kommit ned i vattnet förrän hon kände liksom en domning. Hon kunde ej röra sig, utan drogs med hast emot djupet.

I detsamma kastade sig äfven en annan person ned i vattnet.

Det var Kjell, som sprungit en genväg, och osedd af tjuren kommit till andra stranden öfver en spång — och i det samma som Marrit kastade sig i ån, hade han hunnit fram.

Han fick ett fast grepp om Marrits lif och höll dem på så sätt båda uppe, ehuru de kände huru en strömfåra dref dem allt längre och längre ned åt fallet.

Då tog Kjell uti med sina sista, sjunkande krafter, uppmanande Marrit att försöka hjälpa till, och så, efter de mest förtviflade ansträngningar, uppnådde de slutligen motsatta stranden.

Marrit var så medtagen att hon så snart de uppnått stranden, föll i ett medvetslöst tillstånd.

Kjells ansträngningar att få henne till medvetande tycktes i det längsta fruktlösa.

Slutligen öppnade hon dock ögonen, och frågade med en förundrad blick på sin räddare hvar hon var.

— Nu äro vi i säkerhet, fast det var en högst obehaglig belägenhet!

— Ah, jag minns, huru oförsiktigt af mig att gifva mig öfver stättan, men det är så trångt öfver allt, jag ville se litet mera vidsträckt, svarade hon med ett försök att le.

— Ja, nu är jag glad öfver att vara på det torra med min dyrbara börda, sade Kjell godmodigt.

— »Dyrbara» — eftersade Marrit vemodigt, jag duger just ej till mycket. Stackars lilla mamma, hon vet det bäst hon.

— För *en* är ni åtminstone dyrbar, fröken Marrit.

— Hvem skulle det vara för? Jo, för mamma, det har jag ju sagt.

— Men äfven för en annan — — — sade Kjell och gned Marrits kalla hand.

— Hvem?

— För honom som nästan hvarje dag här uppvaktar eder.

— Jaså, för herr Ivar? Mellan honom, *herr* Ivar och mig, liksom mellan alla medlemmar i min fars släkt och oss, ligger ett öfverstigit svalg, sade Marrit och fick ett hårdt, främmande uttryck öfver sina eljes mjuka, vackra drag.

Kjell såg ej mindre stel ut, när han hastigt reste sig upp, och frågade med helt förändrad ton om ej fröken Marrit orkade resa på sig, ty det vore kanske ej så bra att längre behålla de våta kläderna.

Marrit steg strax upp, och gick tyst bredvid sin räddares sida.

Marrits barnsliga natur gjorde sig nästan alltid gällande, huru tung situationen än var. Hon vände sig därför helt häftigt om för att se på den ilskenne tjuren, som i vildt raseri öfver att hans offer undkommit honom, bölade och frustade på andra sidan gärdsgården, som reste sig mellan honom och de båda förföljda.

— Adjö med dig, du fula, fula odjur! lugna dina

upprörda känslor, så skall jag komma litet närmare. Ack, om jag hade ett rödt skynke ändå, så skulle jag vifta min afskedshälsning.

Kjell kunde ej annat än le åt hennes barnslighet, men sade mycket allvarligt:

— Huru kan ni vara så grym och reta det oskälige djuret, fröken.

— För att det är styggt och elakt, svarade Marrit litet skamsen.

— Men man skall i alla fall aldrig retas, fortfor Kjell förmanande. Inte med någon, hvarken människor eller djur, ty det kan komma illa efter.

Nu hade de uppnådt landsvägen, där ett åkdon, en låg korgvagn, med ett par hvita små ponnys, kom ilande.

Ivar tillsade kusken att hålla inne hästarne och kom själf, blek och upprörd, fram emot Marrit.

— Hvar har ni varit, fröken? Vi saknade er, och då jag fick höra att tjuren var i hagen, och att ni försvunnit ur parken, anade jag strax hela händelsen.

— Och sprang efter för att rädda, inföll Kjell satiriskt.

— Det kunde jag naturligtvis ej riskera, men jag sprang till stallet och bad någon af karlarne göra det. De kommo snart med bud att de sett fröken falla i ån.

— Och så lät du spanna för, för att hämta fröken med hästar och vagn därifrån . . .

På Ivars kinder uppsteg små röda hektiska rosor, och han fick en hostattack.

— Hvad var det ni sade nyss? frågade Marrit,

rörd till medlidande. Hennes goda hjärta förnekade sig aldrig, och tillät aldrig att någon förolämpades i hennes närvaro.

— Vi sätta oss väl upp om du tillåter. Fröken här kan behöfva litet torrt på sig, ty badvattnet är ej särdeles varmt så här innan maj gått till ända, sade Kjell och bjöd Marrit handen för att stiga upp i åkdonet. Men hon sköt häftigt bort den och var med ett hopp uppe.

Fru Gunhild sväfvade i största okunnighet om hvad som tilldragit sig och blef ej litet förundrad, då hon tittade ut och fick se Marrit komma åkande upp på gården.

— Hvad nu, i alla dagar! Jag tror att de legat i sjön, så konstiga de se ut, sade friherrinnan och böjde sig fram för att kunna se bättre.

Sigurd kom i detsamma till sin mor för att förbereda henne på händelsen.

I detsamma kommo alla de unga in, och sökte se obesvärade ut, ehuru Marrit var blek, och skälfdde af inre frossa.

— Min käre Kjell! kom hit och mottag ditt tack af fru Gunhild. Det består däruti, att hon öppnat en process emot dig, för att för all framtid beröfva dig utsikten att bli fideikommissarie, sade baron Lars hånfullt.

— Detta var ej rätta stunden till ett sådant meddelande, baron Gyllensporre, sade fru Gunhild förebrående. Jag kunde ej annat, det gäller min son, fortfor hon, vänd till Kjell. Låt mig dock trycka er hand till tack för hvad ni i dag skänkt mig, Kjell,

och var viss om, att hvilken än utgången blir af min process, skall jag *aldrig* glömma denna dag.

Sedan sade de ett hastigt farväl, och Marrit, som

Hvad nu, i alla dagar!

önskade komma till sitt hem och påtaga sina egna kläder, bad bevekande att få resa hem med vagnen, som ännu stod vid trappan.

ELFTE KAPITLET.

Ett oväntadt frieri.

Påföljande dag när Marrit vaknade efter en orolig slummer, hade hon stark hufvudvärk och feber, samt kunde ej lämna sängen.

Fru Gunhild, som ej ansåg sig ha råd att hålla tjänare, under det att framtiden tedde sig så osäker, sprang oupphörligt emellan dotterns bädd och allt, som i öfrigt var att uträtta i det lilla hemmet.

— Jag går ut och försöker meta litet fisk åt dig mor, sade Sigurd, som visste moderns bekymmer och för stunden ej kunde tänka ut någon lättnad för den älskade modern.

— Men, se där kommer postbudet, kanske han medför någon glädjande underrättelse för dig, mamma

Han räckte henne därvid tvenne bref, som han mottagit af postbudet.

Fru Gunhild öppnade hastigt brevet med den främmande utanskriften och läste.

— Det var från vår jurist, sade hon och ville gömma brevet.

— Nej, du mor, jag vill dela dina bekymmer! sade Sigurd och tog med mildt våld brevet ifrån henne.

— Två hundra kronor i förskott. Det var mig en snålvarg. Kan han inte vänta?

— Nej, han måste ha dem, taga dem hvar jag vill.

— Mamma! ropade Marrit, som genom den öppna dörren från rummet bredvid, hört moderns sista ord. Mamma, behöfver du mera pengar, så får du taga min klocka, ty Sigurd måste behålla sin enda rikedom, pappas gamla familjeur och kedja.

— Kära Marrit, tänk ej därpå nu, då du är sjuk, ditt hufvud blir bara värre af att tänka.

— Jag kan ej låta bli, då jag vet att du har bekymmer.

— Mamma! det är för min skuld. Vill du att jag går till gubben Lars och ber honom låna oss . . .

— Sigurd! hvad tänker du på? Skulle vi låna af *dem*? Nej, se förr få de plocka bort allt hvad vi ega.

— Mitt hufvud! Mitt arma hufvud, ropade Marrit och höll med sina båda händer om hufvudet.

— Du borde ha is, litet is. Kunna vi ej anskaffa sådan, mamma? sade Sigurd.

— Ja, däri har du rätt, gosse! Se här!

Fru Gunhild framtog sin nästan tomma börs och gräfde bland slantarne med en suck.

Sigurd gick närmare och såg intresserad ut.

— Jag tror du ej har mycket kvar, lilla mor, hvi-

skade han, på det att ej den sjuka systemen skulle höra något, som kunde göra henne orolig.

Framemot kvällen blef Marrit sämre och hennes mor gick i ångestfull oro om hon skulle kunna sända bud efter läkare eller ej.

— Nej, då skrifver han måhända ett långt recept och — hvar skaffa medel därtill?

Fru Gunhild gick fram och tillbaka och vred sina händer i stum förtviflan.

Men här fanns ej tid för tvekan längre. Byläkaren var visserligen kärf och känd för sin snikenhet, men hon mäktade ej längre öfvervinna sin djupa ångest. Allt kunde hon uthärda för sina barn, denna kvinna.

Tyst och obemärkligt tog hon sin hatt och smög sig ut ur rummet.

Med snabba steg gick hon sedan bygatan framåt och ringde snart på hos doktorn.

Denne ville först ej mottaga någon så sent, men fru Gunhild var ej densamma, som vek tillbaka, då hon föresatt sig en sak.

— Säg doktorn, att det är i sjukbud jag kommer, det är hans skyldighet att taga emot. Hälsa från fru Gunhild Gyllensporre.

Detta verkade som en trollformel.

— Förlåt, man sade icke, att det var ni, min fru, sade doktorn, som antog för gifvet, att fru Gunhilds mäktiga släkt skulle honorera honom.

— Jag kan ej tänka, att den ena är förmer än den andre, då det kanske gäller lif eller död, svarade hon.

Efter en stund hade läkaren lofvat att komma hem och fru Gunhild ilade före med skyndsamma steg.

— Omkring klockan nio anlände läkaren och skref, som fru Gunhild förutsagt, ett långt recept, förklarande, att det sannolikt var någon kontusion åt hjärnan.

Fru Gunhild stod efter doktors afresa med receptet i handen. Sannolikt skulle det gå till många kronor och hennes små tillgångar hade af de stora processutgifterna blifvit så medtagna, att hon ej ägde mera än tre kronor kvar.

Då ringde det i detsamma på tamburdörren.

Hon aftorkade sina tårar — ovanliga vittnen om fru Gunhilds svaghet, och gick att öppna i den vissa tanken, att det var Sigurd, som återkom från sina försök att skaffa dem fisk.

Men det var Kjell, som varm och ifrig efter sin häftiga ridt, stod der med hatten i hand och frågade huru det stod till, ty han hade hört, att Marrit var sjuk.

Med deltagande varm blick upptäckte han snart nog, att fru Gunhild gråtit.

— Kan jag ej på något sätt vara till tjänst? frågade han?

— Jo, med att lämna detta på apoteket.

Fru Gunhild hade äfven något mera att säga, men orden stockade sig i halsen.

— Det där behöfver jag ej, sade Kjell och sköt bort hennes hand med portmonän. Jag kan ju lägga ut, om jag får.

Nu bröt det löst. Den starka spänningen gaf sig luft i en tåreflod och fru Gunhild lade armarne i

kors på bordet och hufvudet därpå, samt snyftade som ett barn.

— Tant! Tant Gunhild, gråt ej, hon blir bättre, hon måste bli bättre, sade Kjell med en röst, vittnande om hans tro på det godas seger i lifvet.

Hon snyftade som ett barn.

— Ja visst, hon får ej gå bort. Jag är så svag, ursäktade hon sig, och reste sig snart upp.

När hon kom in, voro Marrits ögon med ett oroligt spörjande uttryck fästade på modern.

— Hvem var det mamma? Någon, som gjort dig ledsen — du har gråtit.

— Visst inte, barn, det är vår Kjell, som ville veta huru du mår.

Marrit kastade sig oroligt mot väggen. Hon hade nu en gång för alla fått för sig det där hatet för alla Gyllensporrar, och trodde sig aldrig kunna öfvervinna det.

— Du dömer Kjell orätt, mitt barn, om du tror att han är lik alla de andra, sade fru Gunhild, som förstod sin dotters känslor i denna stund.

— Hvarför skulle han vara bättre, frågade Marrit otåligt.

— Jag var litet orolig för dig nyss, och då skulle du hört honom — »var ej ledsen, tant Gunhild», bad han smekande, och lutade sig som en son intill mig.

— Sade han »tant Gunhild», mamma?

— Ja, det gjorde han visst, försäkrade modern.

— Det var som om Marrit blifvit litet lugnare, ty hon somnade efter en stund in i en välgörande slummer.

Ett par veckor förgingo utan nämnvärd förbättring i Marrits sjukdom, veckor, för fru Gunhild minnesrika och fulla af bittra stunder.

Ehuru hennes släktingar väl visste, att Marrit var sjuk, föll det dem ej in att efterhöra hennes tillstånd. Det var som om processen upptimrat en ännu högre mur emellan dem.

Ivar syntes ej heller till — på det strängaste förbjuden att närma sig sina släktingar, ett förbud, som han ej vågade motsätta sig.

Kjell trotsade däremot allt, för att kunna någon gång emellanåt få tillfälle att höra något om Marrits hälsotillstånd.

Han föregaf alla möjliga anledningar till dessa besök.

Inom sig var fru Gunhild nästan förvissad om, att det var ifrån honom den där välbehöfliga gåfvan på två hundra kronor kommit, ehuru ej ett ord eller en min förrådde detta. Tvärtom, talade han aldrig om hennes bekymmer, utan föreföll kall och otillgänglig härvidlag.

— Alltid förstod han att ställa det så, att han kom att uträtta hennes små uppdrag; ja, fru Gunhild kunde snart ej tänka sig huru hon skulle kunna reda sig utan Kjells vänliga, förståndiga råd — ty Sigurd var ännu allt för mycket yngling för att kunna vara henne till något verkligt stöd.

Under hela tiden hade han dock ej en enda gång fått träffa Marrit, ehuru han en dag i början af juni, då hon efter trenne veckors sjukdom för första gången skulle få komma ut i hvardagsrummet, hade fått löfte därom.

Så mycket mera ledsen blef fru Gunhild, då i stället för att han skulle komma, ett litet kortbref förkunnade att han måste resa till Stockholm på obestämmd tid, i och för Olenas mål, som snart skulle före.

Ingen hälsning till Marrit, och ingenting för öfrigt mera än dessa oundvikliga rader!

— Hvad söker du mera i detta bref? sade Marrit, som såg huru modern tycktes sakna något i dessa korta, nästan kärfva rader.

— Jag tänkte att det dock skulle vara en hälsning till dig, liten!

— Till mig? hvad bryr han sig om mig, mamma?

— Han har under dessa veckor *visat*, att du ej är honom likgiltig likväl.

— Detta har han gjort af plikt, och för att få förkrossa oss med sitt ädelmod — vi som processa så godt som emot honom! . . .

— Du är alltid hård när det gäller Kjell och så ovanligt orättvis, Marrit!

— Jag förstår ej mamma, hvarför du någonsin sammanlänkar våra namn. Det tycks vara en fix idé hos dig, älskade lilla mamma, detta med Kjell!

— Jag håller så innerligt utaf honom! och vore det ej för Sigurd, så tror jag nästan jag återkallade hela processen.

— Vet du mor, att en dylik svaghet vore dig ovärdig. Jag kan ej tro, att du ett ögonblick skulle tveka, att göra allt för Sigurd, eller hur, har du kanske glömt pappas sista ord?

— Marrit — du kan vara lugn för att jag ej glömmmer något som rör min plikt — svarade fru Gunhild värdigt.

— Jag menade ej heller det, lilla mor! Kom hit, får jag kyssa dig, och göra en mycket förnedrande bekännelse! Jo, ser du mamma! Jag är en stygg, en mycket stygg flicka, som ej unnar Pamela att få »*honom*» och det härliga Riddersborg.

Marrit lutade sin glödande kind intill moderns.

— Men, dessutom vill jag, att vår stackars Sigurd, så lik vår far — skall få uppträda med all glans, som tillkommer honom, ty han är en typ af en verklig »Gyllensporre».

— Tror du då verkligen att Kjell skulle bry sig om Pamela, så andefattig och olik honom?

— Jag icke endast tror, jag *vet* det, mamma.

— Af hvem då?

— Mitt eget sunda förnuft säger mig det, och dessutom, en annan — — —

— Jaså — Ivar! han som själf älskar dig — ja, det gör han, Marrit!

— Älskar mig, säger du, och vågar ej ens trotsa sin far däruti, att han lägger bort titlarne med sin egen kusin — nej — tala aldrig om kärlek i denna form, mamma!

— Liksom till bekräftelse på moderns ord stannade en vagn utanför, och en häftg, kort ringning förkunnade ett besök.

Fru Gunhild som öppnade, studsade verkligen, då hon stod öga mot öga med friherrinnan Constance.

Denna hälsade kallt och högdraget.

Bakom henne stod Ivar, bilden af lidande med sin aftärda gestalt, och sina dystert glänsande ögon.

— Er dotter har varit sjuk, har man sagt mig, fru Gunhild. Men jag hoppas, att det ej är någon smittosam sjukdom.

— Som jag ej är fullt säker därpå, torde det vara bäst att ej riskera något med att stiga in, svarade fru Gunhild iskallt.

— Ni vägrar mig således inträde i ert hem? skall jag förstå edra ord på detta sätt?

— Visst inte. Det beror på er själf — jag ville blott förebygga ett obehag.

Marrit, som ännu var helt matt efter den allvar samma sjukdomen, förmådde ej resa sig.

— Några ord, fru Gunhild! — Det var som en tyst öfverenskommelse i familjen, att ej kalla fru Gunhild

för Gyllensporre. — Nej, sitt härinne, vi kunna ju gå ned i den lilla trädgården, så få de unga äfven språkas vid på tu man hand.

Förundrad öfver denna inledning, tog fru Gunhild motvilligt sin hatt, under det hon med en blick på Ivar, bad Marrit ej öfveranstränga sig och tala för mycket.

Väl nedkomna till en liten berså på gården, såg friherrinnan sig omkring och frågade om de voro ostörda, och utan lyssnare.

— Alldeles ostörda! sade fru Gunhild, inom sig undrande hvad allt detta skulle innebära.

— Min son — sade friherrinnan, med någon tvekan, vår son har tacklat af högst betydligt på senaste tiden, tycker ni ej det, fru Gunhild?

— Jo, jag kan ej neka till, att jag tycker det. Har han lungsot?

— Utbildad! Vår husläkare har just i dag gjort en undersökning, som i hög grad är egnad att oroa oss.

— Åh, så sorgligt med den unge, verkligen ovanligt hyggelige mannen!

— Ja, om det varit Urban! men just Ivar — vår Ivar — som aldrig beredt oss en enda dags sorg eller bekymmer! Och — anledningen som påskyndat sjukdomens utveckling, kan ej annat än bedröfva oss. Ni har nämligen tillåtit vår son, att oafbrutet ett par gånger i veckan besöka er. Ni har sannolikt gjort *allt* för att sammanföra honom med er dotter . . . och nu, då ej något annat återstår, emedan jag måste erkänna, att han älskar henne, så . . .

Friherrinnan måste verkligen tystna en stund, dels emedan hon talat mycket ifrigt, och dels äfven

därför, att hon kom att kasta en blick på fru Gunhilds bleka upprörda ansikte.

— »Så», hvad menar ni, fru friherrinna?

— Jag menar det samma som min man, att ett äktenskap möjligen kan rädda honom åt oss några månader längre, jag menar att det vore godt om han lämnade en manlig arfvinge efter sig . . . och att vi väl få böja oss, och *vår* önskan, och nu då ej annat än döden ändå återstår, låta honom följa sitt hjärtas böjelse, och gifta sig med er dotter Marrit.

Friherrinnan andades lättare. Nu hade hon underkastat sig den tunga plikten att tillåta detta offer! Förblindade af sin egoism hade hvarken hon, eller hennes man ett ögonblick tänkt sig att stöta emot något motstånd.

— Förlåt mig, jag förstod ej riktigt edra sista ord, sade fru Gunhild dröjande.

— Jag sade . . . sade, att vår son får följa sitt dumma hjärtas böjelse, och gifta sig med er dotter fru Gunhild.

— Med Marrit! min Marrit? — Edra ord äro ej framställda i den formen, att jag skall kunna känna mig smickrad af anbudet — och jag förklarar härmed i Marris namn, att något parti emellan henne och hennes kusin Ivar, aldrig kan äga rum, detta af trenne anledningar.

— Och de skulle vara?

— Först, att hennes hjärta är bundet på annat håll, för det andra därför, att er son har lungsot, och det således ej kan komma i fråga något giftermål emellan min friska, rosiga Marrit och en lifdömd lungsotspatient, och för det tredje får Marris tillkommande

ödmjukt anhålla om denna skatt, och ej anse det som en nådegåfva, att den emottages i den af mig väl kända Gyllensporreska ätten — fru friherrinna där har ni mitt svar!

— Hvad den första punkten beträffar, vill jag blott betona, att det ej heller är värdt att hon kastar sina ögon på en annan Gyllensporre, åtminstone ej förr än processen för er son är vunnen, ty Kjell har af oss erhållit hela sin uppfostran. Hans tacksamhet och bättre vetande, om ej hans kärlek bör tvinga honom att äkta vår dotter, ifall fideikomisset en gång blir hans.

— Har han gifvit sitt ord därpå?

— Mera än ord. Hela hans väsen antyder, att Pamela intagit hans själ, ehuru han, som jag hört, äfven visar sin barmhärtighet emot sina vanlottade släktingar i köpingen.

— Låt om oss afbryta detta högst pinsamma samtal, fru friherrinna, sade fru Gunhild och reste sig upp, under det att hennes ögon glödde, fuktiga och sorgsna.

Man hade kastat henne förolämpning i ansiktet, och hon hade besvarat den på samma sätt. Hon hade på visst sätt öfvertaget, och likväl kände hon denna djupa obetvingliga ångest!

Tigande gingo de upp för trappan och in till de båda unga.

Marrit halfslög på soffan, och tårar hängde ännu i de långa mörka ögonfransarna. På en stol strax bredvid satt Ivar, som det tycktes nedböjd under sin sorg.

När friherrinnan orolig närmade sig, såg hon de där röda bjerta rosorna på hans insjunkna kinder.

— Huru är det min gosse? frågade hon oroligt.

Han stirrade på henne med en frånvarande glänsande blick, liksom försänkt i sin egen värld.

När han gick in i nästa rum för att dricka vatten, skyndade friherrinnan fram till Marrit och sade med bedjande röst och hopknäppna händer:

Marrit halfåg på soffan.

— Beröfva honom ej allt hopp! han har ju ej långt kvar, min stackars gosse!

Det var moderskärleken, som åter var mäktig att böja en stolt själ.

Då reste sig Marrit, ehuru matt och svag, samt stapplade in i rummet till Ivar.

Han hade kastat sig ned på soffan, rof för den häftigaste förtviflan.

— Ivar! Herr Ivar, sade hon vekt och gled sakta med den späda hvita handen genom hans hår. Låt oss vara vänner! Förlåt de kärlekslösa yttrandena om eder släkt, herr Ivar!

— Kalla mig ej »herre», Marrit — det är jag som är slaf — du eger att befalla. O, Marrit, Marrit, din vänskap är mig ej nog!

Han ville linda sin arm om hennes lif, men hon vacklade förfärad tillbaka.

— Begär ej allt på en gång! Mähända . . . skall jag . . .

— Blott en gnista skänker mig nytt lif! Känner du ej att lifvet pulserar som eld i mina ådror!

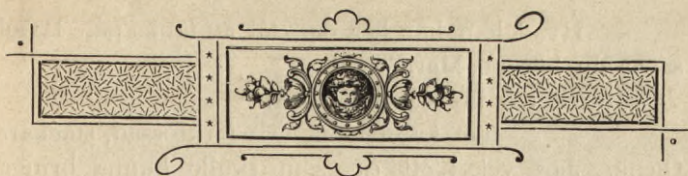
— Nu måste du lugna dig, sade friherrinnan, som med oro hört sin sons ifriga samtal, med Marrit.

Fru Gunhild, själf mor, visste hvilka lidanden hon samma dag tillfogat Ivars föräldrar. Ledd af de bästa känslorna i sitt inre, bad hon, när hennes gäster aflägsnade sig, att de skulle återkomma med snaraste så skulle de tillsammans företaga en tur ut åt sjön.

I det samma sprang en silfversträng på Olenas harpa, som bekräftelse på att en sträng i dag varit nära att brista i ett människohjärta.

Sigurd, som just nu återkom från de lektioner som han genom Kjells bemedling erhållit, bugade sig stolt och kallt för sina släktingar, — han hade i alla delar ärft sin mors stolta natur och oförmåga att hyckla

TOLFTE KAPITLET.

Befriad.

När Kjell varit borta i ungefär trenne veckor utan att låta höra utaf sig, veckor fulla af kvalfull ovisshet och oro för Marrit, kom där ändtligen bref från honom till fru Gunhild.

— Från Kjell, sade hon, och öppnade brefvet med darrande hand.

— Från Kjell! och det kan oroa dig så att du darrar, tror jag, sade Marrit leende och fortfor att ifrigt brodera på den utstyrsel hon åtagit sig för att bidraga till familjens underhåll.

— Jag skall läsa det tyst, ty det lär ej intressera dig särdeles hvad här står, sade fru Gunhild och läste brefvet tyst för sig.

— Mamma! sade Marrit rodnande, med ett tafatt tonfall, som ej kunde misstydas.

— Jo, det skall du ha, svarade fru Gunhild leende.

Brefvet föll snart ur hennes hand, och fru Gunhild försjönk i djupa tankar.

— Hvad han här ber om, tål att tänka på. Hvad säger du härom, Marit?

Marrit tog brevet och läste:

— — — hon är olycklig och förkrossad, stackars Olena. Jag vet blott *en*, som skulle kunna bringa hennes sinne i jämnvikt och det vore — vågar jag säga det? tant Gunhild! Blif ej förtörnad, då jag beder: förbarma eder öfver den stackars olyckliga flickan! åtminstone tills dess att vi hunnit tänka ut någon plan för hennes framtid — — —

— Hvad säger du, Maritt?

— Jag tycker du skall göra som du själf önskar, mamma.

Marrit kämpade tydligen i sitt inre en hård kamp med sin stolthet

— Du tvekar likväl, Marrit?

— Jag känner ej Olena, men mitt hjärta deltagar i hennes sorger. Jag skulle blott önska, att hon ej hette Gyllensporre.

— Gyllensporre eller Pettersson — kan vara det samma, när det är fråga om en lidande medmänniska, Marrit — svarade modern litet förebrående.

— Du har rätt, låt henne komma!

— Men kommer hon, så måste du lofva mig, att ej med ett ord eller en blick låta henne känna att hon felat.

— Kan du mig så litet? Tror du, att jag skulle kunna vara till en sådan grad taktlös? Nej, har jag en gång sagt, att äfven jag önskar att hon skall komma, öppnar jag för henne en systers famn.

— Jag vet det, Marrit! Jag ber henne således vara välkommen!

Maritt suckade omärkligt när hon såg modern

sätta sig ned vid skrifbordet. Det syntes att hon be-
tvingade sitt i häftigt uppror bringade inre.

— Huru är det med dig, Marrit, sade Sigurd, som
i detsamma kom in och slängde mössan på bordet.

— Åh, just ingenting.

— Det *är* något, säger jag!

— Tyst, Sigge — jag funderade blott på att vi i
morgon ha kusin Olena här.

— Kusin Olena? Hvad säger du?

— Mamma har lofvat att mottaga henne, och nu
bör äfven du Sigurd vara en snäll gosse, och hålla af
henne, stackarn.

— Ifall hon visar sig värd det, i annat fall vet
du, att jag ej kan förställa mig. Det blir alltid ett
tvång med en främmande — hvarför har mamma
gjort detta? kunna de ej mottaga henne där borta.

— Du vet väl, mamma! hon kan göra allt för
andra — åh! sådan mamma är! Det låg omiskänlig
beundran i Marrits ord och ton.

— Vi ska' vara snälla mot henne, Marrit, om vi
kunna, sade Sigurd tyst till Marrit.

— Ja — vi ska' försöka, svarade hon med en
tung suck.

— I det lilla hemmet i köpingen fejades det på
bästa sätt. Det lilla rummet på vinden iordningstäl-
des för Olena, och Marrit gick själf ut för att plocka
blommor att sätta dit upp.

Men hon måtte ha misräknat sig på tiden, ty
vid krökningen af vägen utanför staden, just som hon
stod där på ängen omgifven af prestkragar och lukt-
violier, ifrig och varm, fick hon se trillan, som skickats
till stationen för att hemta Olena, komma där borta
på vägen med henne och Kjell.

Marrit dök ned bland blommorna, emedan hon ej hade mod att se kusinen så där oförberedt.

Om Kjell sett henne, så tycktes han dock förstå hennes afsikt, ty han smälde med piskan och såg åt ett helt annat håll.

Marrit hade dock uppfångat skymten af ett blekt, vackert ansikte med ett par stora, mörka ögon.

Vid anblicken af Olenas lidande utseende var Marrits sista motstånd besegradt och hon sade ovillkorligt »stackars liten»!

När Marrit efter en stund återvände och gick in, träffade hon att börja med ej en enda varelse.

På tå smög hon in i hvardagsrummet och fick se Kjell, som var så fördjupad i betraktandet af hennes porträtt, att han ej hörde hennes steg förrän hon skulle draga sig tillbaka helt obemärkt.

— Är det fröken Marrit, som tänker gå sin väg utan att hälsa?

— Jag tänkte att jag kunde störa . . .

— Säger ni inte välkommen ens? frågade han med ett öppet vackert leende.

— Jo, ifall ni sätter något värde därpå!

— Fröken Marrit, skall jag hela lifvet behöfva titulera eder?

Marrit rodnade häftigt.

— Efter vi någon gång gjort det, så kanske är det bäst vi fortfara, svarade hon stramt.

— Som ni önskar.

Kjell gick smågnolande ut på den lilla balkongen, där Marrit hade sina kära blommor.

Marrit hade ej lugn att stanna kvar, utan skyndade ut och upp för trappan att uppsöka modern — hon hade nästan glömt Olena.

När hon öppnade dörren till vindsrummet, fick hon se Olena på knä vid moderns fötter, med hufvudet doldt i hennes knä.

— Marrit, kom och hälsa på din kusin Olena, sade fru Gunhild.

— Välkommen, sade Marrit och räckte blygt fram sin hand.

Fick hon se Olena på knä vid moderns fötter.

Modern rynkade sina ögonbryn — det lät så fatigt och enkelt, detta lilla ord. *Kunde* ej Marrit hitta på något mera?

Men Marrit stod ej att leda som andra människor. Det hon kände, det visade hon. Och ehuru full af medlidande i sitt inre, kände hon en oförklarlig blyghet och köld för kusinen.

De första dagarne fortgingo på samma sätt och Olena började frukta, att hon aldrig skulle finna vägen till Marrits hjärta.

Hon blef härunder stel och otillgänglig emot denna, ehuru hon redan stod i godt förhållande till fru Gunhild och kände liksom alla, hvilka kommo under hennes skydd, beundran för dennas person.

Icke en enda gång gick Olena utom hemmets gränser, utan satt tyst och nedböjd öfver arbetet, som hon oombedd hjälpte Marrit med.

Marrit började fundera på om Olena verkligen ägde några känslor — så kall och oåtkomlig föreföll hon.

Ovanligt nog, voro de båda unga bjudna bort till en af Sigurds lärare.

Modern och Olena voro ensamma hemma.

Medan Marrit klädde sig, satt Olena tyst, men hon var ej väl utom dörren, förrän Olena kastade bort arbetet och bröt ut i lidelsefulla snyftningar.

— Tant! Jag kan ej bära hennes förakt! Marrit föraktar mig, jag ser det i hennes blickar, ehuru hon ej säger något. Hennes rena blickar tränger som stål igenom mitt inre. Jag kan ej bära det, ty jag beundrar och älskar Marrit så högt. — O, att hon kunde hysa den minsta vänskap för mig, men jag kan ej begära det!

— Det gör mig ondt, att Marrit har sårat dig så djupt, Har hon sagt något ovänligt.

— Nej, lilla tant, men jag ser, att hon *försöker* tåla mig, fast det ej lyckas henne!

Någon ringde på dörren.

Det var en biljett från läkaren, som skött Marrit under hennes sjukdom.

»Min fru», stod det. »Som ni härom dagen talade om mitt läkarearvode och jag då sade, att jag ej tänkt öfver hvad jag skulle ha, får jag härmed förklara, att om ni *önskar* honorera mig, skulle jag helst vilja bli' ägare till edra kinesiska vaser. Jag är nämligen antikvitets-samlare och sätter mycket värde på dylika saker.»

Brefvet föll ned ur fru Gunhilds hand och hon stirrade vemodigt framför sig.

Olena såg bekymrad på sin tant, men vågade ej tilltvinga sig ett förtroende, som hon ej frivilligt fick mottaga.

Tant Gunhild tycktes helt och hållet glömt hennes närvaro — ända tills dess att Olena suckade djupt och tungt.

Då reste fru Gunhild sig och gick fram och tog ned de dyrbara vaserna, minnen från hennes förlofningstid.

— Får jag göra dem rena, bad Olena och sprang fram.

— Tack barn! De skola sändas bort.

— Tants vackra vaser?

— Ja, vår läkare önskar dem som honorar för Marrits sjukdom.

— Men han får dem väl ej? Tänk om Marrit och Sigurd skulle sakna sina kära barndomsminnen —! Se här, tag denna ring. Jag vet att den är värd många hundra kronor! Genom ett underverk har jag lyckats behålla den, sedan min barndom. Tant, du får ej neka mig detta!

Fru Gunhild slöt henne rörd intill sig.

— Olena du är en vän i dess bästa bemärkelse. Jag tillbakavisar ej en tjänst så af hjärtat menad. Jag säljer den ej, men jag är viss på, att om jag lämnar den till vår hyggelige värd, så lånar han mig två hundra på den. Jag måste just i morgon lämna ännu hundra på rättegången.

Lugnad satte sig fru Gunhild åter ned vid sitt arbete.

— Medan vi äro ensamma vill du säkert säga mig åtskilligt, tant.

— Gärna, barn.

— Huru lång tid är det tills Sigurd skulle få tillträda fideikommisset.

Han fyller tjugu år den trettionde augusti.

— Således precis två månader dit.

— Ja, det är i dag den trettionde juni.

— Om du förlorar processen då?

— I så fall är det ditt fideikommiss. Egendomligt nog, processar jag emot dig, mitt stackars kära barn.

Olena log vemodigt.

— Jag har väl aldrig haft annat än sorg af detta fideikommiss, tant. Får farbror nu reda på att jag är här, jagar han mig säkert äfven från detta paradiset, för att låta inspärta mig på dårhus.

— Var viss på, Olena, så länge du är under mitt hägn, skall ingen dödlig förmå, att slita dig ifrån mig. Du kan väl ej undra barn, att jag uppfyller min mans sista önskan och processar för min sons rätt?

— Nej, ingalunda. Men jag fruktar, att du ej vinner något därpå!

— Om jag ock skall förlora allt, hvad jag äger, har jag dock gjort min pligt, sade fru Gunhild fast.

— Skall allt afgöras innan Sigurds födelsedag? Jag menar processen.

— Ja, det är klart, de ha lofvat.

— Huru snart skulle Kjell ha fått tillträda det, om ej jag vore i vägen?

— Kjell är ju 23 år nu, om jag ej mins orätt.

— Om två år, eftersade Olena tankfullt och stirrade framför sig.

— Tror ej tant att Kjell är djupt fästad vid Marrit?

— Jag vet ej, det förefaller ibland så, men jag förstår ej Kjell riktigt.

— Ack lilla tant! Af allt hvad jag kan förstå om Kjell, är han öfver öronen förälskad i Marrit!

— Du skulle hört hans loftal öfver henne, ja, du skulle ha hört!

— Om så ock skulle vara, ha de ingenting att gifta sig på. Kjell är ju fattig, han eger ej något annat än sin penna — och sitt hurtiga friska väsen.

— Men, om tant förlorar processen, och . . . om så jag ej finnes längre . . .

Olena stirrade dystert framför sig.

— Kära barn, där var många om. Du måste i så fall äfven tillägga om Marrit älskar honom . . .

— Det gör hon, det har jag redan utstuderat.

— Du säger i vanligaste fall ej så mycket, men du tycks reflektera så mycket mera, Olena!

— Tant, afbröt Olena ångestfullt, hvad skall farbror Lars taga sig till, när han får höra, att jag är här?

— Han skall ej göra något. Jag har ett välde öfver honom för närvarande, som bryter hans.

— Men, jag bör kanske skriva till läkaren, afbröt sig fru Gunhild och satte sig till skrifbordet.

»Som de af Eder föreslagna vaserna äro värderade till femhundra kronor och jag ej anser edra besök värda fullt så mycket, ber jag att härmed få sända eder skäligt arvode» etc. etc.

När fru Gunhild efter en stund gick ned till sin värd med ringen, föll Olena i djupa tankar.

Allt var så tyst omkring henne, luften var tung och tryckande, sinnet var uppfyllt af kval — sönderslitande kval — hvad var då lifvet värdt — hvarför förlänga dessa minuter, som kunde vara lätt räknade — det berodde ju endast på henne själf! — — Men Andreas! skulle hon aldrig återse honom! På samma gång som hon längtade, bäfvade hon vid tanken på att återse upphofvet till hennes bittra lidanden.

En tanke tycktes blott ständigt återkomma för hennes inre — och den ville hädanefter aldrig lämna henne någon ro.

— Förlorar tant processen, är det blott jag, som står hindrande emellan Kjells och Marrits lycka, nåväl, jag skall göra det, jag skall dö, om jag står dem i vägen . . .

— Sättet? Ja — därpå får jag tänka sedan — —

— Tack min flicka! Ser du att jag lyckades, sade fru Gunhild, som strax återkom och bredde ut en massa nya sedlar framför sig på bordet

När Marrit och Sigurd kommo hem på kvällen, satt deras mor ännu uppe.

Mot vanligheten hvilade där ett tungt moln öfver hennes, alltid när de riktades mot barnen, kärleksfulla blickar.

— Mamma, hvad är det? frågade Marrit förvånad och orolig.

— Åh, barn, det är bara det, att jag är förvånad öfver ditt sätt emot Olena, Marrit. Jag kan ej förstå, huru du kan äga så litet af hjärta, du som sjelf lidit så mycket.

— Men i alla da'r, mamma, inte rår jag för det, jag kan ej förställa mig och jag begriper ej, men jag är rädd för kusin Olenas svarta ögon. Dessutom . . .

— Dessutom, eftersade modern nästan hårdt.

— Dessutom är det så ledsamt det där.

Fru Gunhild omtalade nu hvad som tilldragit sig under aftonen.

Utan att vidare reflektera däröfver, sprang Marrit med lätta, mjuka steg uppför trappan och låste sakt upp dörren till Olenas rum.

Denna hade en hög med broderier framför sig och satt ifrigt nedböjd öfver sitt arbete.

— Äfven detta! Olena, du arbetar åt mig, under det att jag roar mig. Jag är en så gränslöst elak flicka — söta lilla Olena . . . söta Olena . . .

Mera kunde ej Marrit säga, utan stod der nu blyg och ordfattig, med glödande kinder och tårar i ögonfransarne.

Det blef en stunds tystnad.

— Du har skäl att förakta mig, jag vet det

Marrit... men jag kan ej göra det gjorda ogjordt... sade Olena, med undertryckt förtviflan i röst och blick.

Du skall lefva alltid hos oss!

Men nu var isen alldeles borta och Marrit slog snyftande sina armar om Olenas hals och sade:

— Från denna stund är jag i själ och hjärta din vän, Olena. *Aldrig* skall jag glömma mina känslor i denna stund, fortfar hon nästan högtidligt.

— Och jag, jag skulle vilja dö för er alla, så mycket håller jag af er!

— Därmed kan du ej bereda oss lycka, nej, du skall lefva alltid hos oss!

— Hvem vet, hvad som vore bäst, sade Olena mera för sig själf.

TRETTONDE KAPITLET.

Försoning.

När Kjell påföljande dag återvände från Stockholm dit han ånyo rest, sedan han öfverlämnat Olena till fru Gunhild, stannade hon i köpingen för att hemta fru Gunhild med sig till slottet. Hon skulle omtala detta med Olena, ty Kjell visste att den enda som kunde tygla farbrodern någorlunda var för närvarande fru Gunhild.

Men det var icke utan bäfvan hon, synnerligast efter samtalet med friherrinnan sist, sökte ett sammanträffande med sina släktingar.

Baron Lars, som tänkte, att det möjligen var något afgörande om processen, och dessutom fann ett oförklarligt nöje uti fru Gunhilds sällskap, kunde ej styra sin otålighet, utan gick genast ut i sällskapssalongen, så snart han hörde samtalande röster därifrån.

Så snart de första konventionela hälsningarne voro öfver, började baron Lars, vänd till Kjell.

— Nå, min käre Kjell, hvar ha vi äfventyrerskan?

— Hvilken menar farbror?

— Se så, inga onödiga ord, jag menar naturligtvis hon, som jag förmodar nu sitter på spinnhuset om någon rättvisa finnes.

— Just därför att rättvisa finnes, kom hon aldrig dit.

— Sää?

— Olena, den stackars flickan, hölls visserligen i fängsligt förvar nära tre månader . . .

— Jaa, det hedrar vårt namn.

— Men, som den jurist, som skötte hennes sak, var en hedersman af bästa sorten, en gammal vän och lekkamrat till Olenas far, ledde han undersökningen på sådant sätt, att det hedrar honom och förmildrade betydligt Olenas olycka.

— Det var konstigt, sade baron Lars förargad. Nå än barnungen?

Pamela reste sig och gick ut, bilden af sårad värdighet.

— Den uppgräfdes och rättsbesiktning har i vederbörlig ordning ägt rum.

Det befanns, att Olenas ord voro sanna och på grund af särdeles rörande omständigheter, och äfven genom att allt hvad Olena sagt, efter undersökning befunnits vara idel sanning och klarhet, har hon af juryn frikänts, då man inberäknar de tre månader hon hållits i fängsligt förvar i och för undersökningen.

— Frikänts? utropade både baron och friherrinnan på en gång.

— Ja, och det bör ju glädja oss alla, sade Kjell. Men däremot har under denna rättegång åtskilliga

saker kommit i ljuset, som i annat fall säkerligen för alltid blifvit glömda.

Baron Lars bleknade häftigt, och reste sig för att gå bort och dricka vatten.

— Hvilka då, frågade han, med torra läppar.

— Det väckte någon förvåning . . . då Olena, under . . . sin lefnadshistoria, som hon var ålagd att oförstådlt yppa, talade om sin fars oförmodade och hastiga frånfalle . . .

— Mår du illa, man? sade friherrinnan, som såg den askgrå blekheten på sin mans kinder.

— Mår jag illa? och hvarför skulle jag må illa? fräste han.

— Hvad ämnar man göra häråt? snart ett år efter hans död.

— Jag tror, att om man härtill lägger åtskilligt som kommit i dagen, angående Olenas öden . . . man kommer att hålla rättsundersökning . . .

Kjell drog ut orden så mycket han kunde, och tog ej ett ögonblick sina ögon från farbroderns ansikte.

— Hvart tog flickan vägen? frågade slutligen baron Lars med torr, het röst.

— Jag ber att nu få säga några ord, inföll fru Gunhild, som hittills setat tyst och med andlöst intresse följt hela samtalet.

— Var så god, men vi ska' hålla oss till saken, om jag får be. Jag önskade få svar på min fråga angående Olena, sade baron Lars.

— Det var just dit jag ville komma. När Kjell omtalade den unga flickans sorgliga öde, erbjöd jag henne ett hem hos oss.

— Hos er? i vår omedelbara närhet. Det är en fräckhet utan like, min fru.

— Och just hvad man kunde vänta af eder, inföll friherrinnan med otyglad vrede.

— Det var jag som anhöll om denna barmhertighet, sade Kjell och reste sig upp. Olena innehar dock fideikommisset, fast farbror tycks ha glömt bort det.

Farbrodern sände honom ett vredgadt ögonkast.

— Rätten har ögonen fästade på oss — på fideikommisset — det torde kanske ej vara värdt att gå för långt, farbror Lars.

— Hvad menar du? röt denne.

— Ingenting — naturligtvis ingenting.

Kjell stack händerna i fickorna och gaf sig till att stirra ut genom fönstret. Men baron föll tillbaka i stolen med ett doft utrop — glömsk af de närvarande, sade han — »jag är förlorad».

— Fru Gunhild var för grannlaga att låtsas eller höra hvad som tilldrog sig, utan gick emot Ivar, som i detsamma inträdde.

— God dag, herr Ivar. I dag ser ni ju så mycket kryare ut, sade hon uppmuntrande, så kry, att ni kanske vill deltaga i en liten utflykt på sjön tillsammans med våra unga.

Ja, det ville han visst, stackars Ivar, som rodnade af förtjusning vid tanken på att få återse Marrit.

Friherrinnan, som alltid glömde allt annat så snart det gälde hennes son, blef glad öfver detta lilla afbrott, och biföll genast att barnen, alla tre, skulle få följa med Kjell och hemta de unga i »staden» till utfärden.

Hon tog allt detta på sitt eget ansvar och klargjorde för sin man, efter de främmandes afresa, att det var en fordrande nödvändighet att stå väl hos fru Gunhild, som var en icke vanlig kvinna — en kvinna med skarpt förstånd och okuffig vilja.

De hade af tyst öfverenskommelse ej nämndt Olena vidare.

Men vid afskedet hviskade friherrinnan:

— Fru Gunhild, låt oss för *namnets* skull hålla denna historia med Olena okänd, om det är möjligt.

— Naturligtvis. Det ligger i vårt, i allas vårt intresse att upprätta henne, »för *namnets*» skull, sade fru Gunhild bittert.

Dagen för utfärden var inne.

På det bestämdaste hade Olena undanbedt sig nöjet att vara med — men fru Gunhilds vilja var starkare, och Olena måste slutligen gifva vika.

Klädd i en mörk, tätt åtsittande ylleklädning, satt Olena i tant Gunhilds lilla salong och väntade att de främmande skulle komma.

Hon var ett rof för den häftigaste sinnesskakning och kunde ej ens förmå sig att arbeta, något som i vanliga fall var hennes största förströelse.

Fru Gunhild och Marrit sysslade ifrigt med matkorgen, som skulle med.

— Du tar väl med din harpa, kära, lilla Lena! sade Marrit, då hon kom inrusande efter en serviett i skänklådan.

— Hvertill skulle det egentligen tjäna?

— Hvad det skulle tjäna till? Att glädja oss alla! Åh, Olena, hvad du skulle taga dig bra ut i månskensbelysning, och så med din harpa ute på sjön.

— Om du vill det och det kan glädja dig, så vill jag det gärna.

— Men du ser inte alls ut som om du skulle på ungdomsfest! Så mörk! vänta skall du få se!

Marrit sprang ut och kom snart in igen med tre gula törnrosor.

— De här ska du ha på dig. Jo, du *måste*.

— Söta, söta Marrit, slipper jag!

— Nej, du slipper *inte*, envisades Marrit, och sprang efter Olena, som i ett raptus af ungdomsmod gaf sig till att springa omkring bordet, och Marrit efter.

I detsamma öppnades dörren från tamburen, som stod olåst, och Pamela tog upp sin pincenez för att helt kritiskt betrakta detta skådespel.

— Kors! — läspade hon, detta ser helt skämtsamt ut.

Kjell och hennes broder sträckte sig intresserade öfver henne, och kunde ej annat än le åt de unga flickorna, där de slutligen tumlade öfver hvarandra och drogo ned bordduken öfver sig.

— Du skall ha dem, envisades Marrit, och fasthöll med ena handen hennes båda händer, under det att hon med den andra stack in rosorna i Olenas till hälften upplösta hår.

— Marrit! ser du då ingenting alls? Hör du!

Röd som drypande blod reste Marrit sig upp.

Hvar var nu hennes värdighet, hennes »chic» och eleganta hållning?

— Hvad står på här, flickor? sade fru Gunhild, som kom in från köket.

— Olena ville inte bära några rosor, förklarade Marrit skamsen, under det att hon hälsade på sina kusiner.

När turen kom till Olena, sänkte hon sina blickar

mot golfvet, och en dödlig blekhet efterträdde de rosor, som upptåget med Marrit nyss framkallat.

Man hade ej vågat medtaga Urban, hvilket var lyckligt, ty hade han i denna stund sett Olena, skulle han blifvit bedårad af hennes intagande väsen.

Pamela såg högst besvärad ut öfver det sällskap hon råkat uti, och försökte då de tågade igenom den lilla staden se så främmande ut som det var möjligt. Hon gick före de andra alldeles ensam.

Med Ivar vid sin sida gick Marrit, under det att Kjell och Olena kom strax efter. Sigurd hade gått förut med modern. Han skulle ösa båten, och fru Gunhild måste tillse att ej Olenas harpa skadades.

— Ack, Kjell, jag kan aldrig tacka dig nog för allt hvad du gjort för mig.

— Tala ej därom, kära Lena! Men hvad tycker du om tant? och Marrit se'n!

— Jag har ej ord för mina känslor därvidlag. Tant är helt enkelt underbar i sin förmåga att försaka och lida allt utan knot. Vet du Kjell, angående den där processen, så tycker jag ej du skall undra på att hon för den, ty . .

— Därvidlag behöfs inga ursäkter. Jag önskar att jag en gång kom till fideikommisset för att jaga undan Lasse — och skaffa lugn åt tant Gunhild och er alla — ty så länge han »förvaltar» det åt dig, så får både du, hon och vi alla kämpa mot vidrigheter.

— Ja, och den stackars Marrit, hon arbetar som en slaf med sina broderier och arbeten åt andra.

— Stackars Marrit, sade Kjell. Men det gör ungdomen godt att arbeta. De tränas på detta sätt för lifvets stora sorger. Men du Olena, kan du ej göra något?

— Åh, just ej något egentligen. Jag är så ovan vid riktigt arbete. Om bara Lasse vill, så tycker jag att jag kunde betala hundra kronor i månaden här; vore ju en hjälp, tant Gunhild behöfver *allt* hvad hon får.

Nu hade de hunnit fram till båtplatsen. Det var den härligaste afton, med glittrande solljus och blomstermättad luft, jublande fågelsång och rika färgskiftningar.

Ifrig och varm stod Ivar nere vid båten, som inuti var klädd med mattor och rundt kring stäffen ett litet hvalf af friska björkar, där Olenas harpa var placerad.

Till och med Pamela måste gilla anordningarne.

Ivar tycktes i dag ovanligt harmonisk, och till en viss grad lugn, blott han alltid såg Marrit i närheten.

Han halfåg på en dyna, ditburen för hans räkning, vid Marrits fötter, under det att hans ögon med ett kärleksdrucket uttryck följde Marrits talande utseende. Omärkligt famlade han efter hennes hand, som fallit ned vid sidan.

En var det dock, som bemärkt Ivars tilltag och blickar, och det var Kjell.

Han rynkade lätt ihop ögonbrynen och såg bort. Det var något kvalmigt i Ivars stumma tillbedjan af Marrit, något som ej var i hans stil, kärnfrisk till själ och kropp.

När Marrits och hans ögon möttes, tyckte Marrit sig läsa en fråga däri.

Hon rådde ej för det, men hon smålog ofrivilligt helt hjärtligt och upplifvande.

När solen gått ned på en purpurbädd i väster

och endast en bädd af guldkantade och violetta moln utvisade hvar dagens drottning hvilade, klingade silfversträngarne på Olenas harpa i ljufva och brutna ackorder lik en sakta hviskning, en hälsning om frid och kärlek buren till jorden, buren på musikens tonvågor.

Det var den härligaste afton.

— Sjung Neckens polska, bad fru Gunhild, vänd till Marrit.

— Sjunger fröken Marrit? frågade Pamela, som inom sig tyckte att Marrit var nog firad utan detta företräde äfven.

— Ack ja, sjung! bad Ivar äfven. Med mjuk, fyllig altröst och innerlig känsla återgaf Marrit, med ackompanjemang den älskliga sången, och drifna af

oemotståndlig sympati, fyllde fru Gunhild i med altstämman, under det att Kjell improviserade med en tredje stämma.

Ivar föll tillbaka under ruset af sina känslor, som voro nära att öfverväldiga honom. Han lade armarne under hufvudet och stirrade med glänsande, svärmiska blickar på nymånen, som likt en silfverskifva steg upp bakom topparne af de mörka furorna, hvilka reste sig där borta på bergkammen.

En stämning af frid och stillhet bredde sig så småningom öfver hvar och en af det lilla båtsällskapet och det var endast af den tvingande omständigheten att Ivar ej fick vara ute då solen gått ned, som de kunde fatta beslutet att återvända hem.

När de skulle i land fick han en häftig hostattack och sjönk slutligen nästan medvetlös ned i båten med hufvudet i Marrits knä.

Han hade krampaktigt fattat hennes hand, under ångest att förlora henne.

Hon måste tåligt sitta kvar tills dess att man hann eftersända åkdon att hemföra honom uti.

Kjell fick ett mörkt, hos honom ej ofta sedt, missnöjdt utseende. Han hjälpte tyst till med att flytta de medförda sakerna i land, men allt som oftast sökte hans blick Marrits.

Hon hade dragit upp klädningsärmen och sträckte ned sin mjellhvita välformade hand i vattnet, under försöket att rycka upp en hvit neckros, som glänste i månlyuset. Men hon nådde den ej, utan uppgaf en lätt och otålig suck.

— Vill du ha den? frågade Kjell. Det föll sig

helt naturligt, att han sade du, men hon märkte det med sprittande fröjd och vild hjärtklappning.

— Ja, jag måste ha den, men jag når den ej.

Hon gjorde en liten rörelse åt Ivar.

Med en vig rörelse kastade sig Kjell i en båt, som var bunden bredvid och sträckte sig öfver till Marrit med en hel knippa neckrosor.

— Tack »Kjell», sade hon knappast hörbart och dolde sitt glödande ansikte i de svala neckrosorna.

Ändtligen kom då den efterskickade skjutsen. Som alla voro upptagna af att hemforsla Ivar och Pamela gått förut, blef Marrit för en stund, som hon önskade, lämnad ensam med sina, nu till full visshet bringade känslor.

Hon gick längs stranden på en liten ginväg, men månen, som nu stigit upp till full klarhet, föll ej på hennes väg. Hon ville i månljuset! Där borta på andra sidan lyste den öfver en liten förtjusande björkdunge. Just där, fullt belyst af månskenet, ville Marrit tänka öfver aftonens tilldragelser och sina fullt vaknade, nya berusande känslor.

Men, huru skulle hon komma öfver?

En bit därifrån fick hon se en karl i skumrasket på vägen framför sig.

— Ro mig öfver till andra strand, bad hon bevekande.

— Vill ni betala mig då?

— Jag har inga pengar, sade hon.

— Då får det väl vara då.

— Nej, jag måste dit, sade Marrit, ifrig af motståndet.

— Nej, för pengar får man allt, men utan dem, intet, ska' jag säga henne.

— Så tag den här då! För den kan ni få långt mera pengar än en liten rodd öfver ån kostar.

Det var mörkt, så han kunde ej riktigt se, hvad det var.

— Det är bergkristall, äkta bergkristall, tag den och ro mig blott öfver.

Hon stod där med de hvita neckrosorna hängande på armen.

— Stig i båten då, sade mannen slutligen buttert.

Och nu var hon där.

Hon kastade sig ned i den mjuka mossan och drömde i månskenet. Drömde att en prins med Kjells drag, skulle komma och befria henne från fattigdomens trældom, skulle gifva henne kärlek och hägn, skulle lefva och dö med henne samt skänka frid och tröst åt hennes älskade!

Båten hade lämnat strand. Huru skulle hon komma öfver och hem igen?

Hon satte sig upp, med ens inne i verkligheten och tittade omkring sig.

Då tyckte hon sig höra någon ropa hennes namn.

Det var Kjells röst.

— Jag är här Kjell! Kom och ro mig öfver!

— Huru kom du hit?

Det föll sig helt naturligt, som en vanlig sak, att han sade du.

— Jag ville i månljuset, svarade hon och hoppade i båten knappast innan han hunnit i land.

— Hvad skulle du i månljuset att göra?

— Tänka.

— På hvad? På hvem? Var det på Ivar?

— Ivar? Ivar... ja, han är sjuk, stackars Ivar, tror... skall han dö, kanske snart?

— Skulle du sörja då?

— Sörja. Ja, kanske det skulle kännas som sorg, jag vet det ej.

— Är du oviss på dina känslor? Han rodde, men ej hemåt, utan utåt fjärden.

— Men båten går ju ej hemåt?

— Hvad ska' vi hemma att göra? Aftonen är härlig och sådana ögonblick som dessa komma ej ofta i lifvet.

Han rodde med raska, jämna årtag.

— Men man skall sakna oss, mamma skall kanske bli' orolig.

— Det är du själf som är orolig, du vill veta huru Ivar mår, jag förstår.

Han gaf båten en tvär vändning och rodde rakt på land.

Hon satt tyst och smålog åt honom inom sig. Var det möjligt? Var han svartsjuk?

På land stod Olena och väntade och de talade ej mera med hvarandra ensamma. Men det märkte Kjell, att hon ej en enda gång sade »du» eller Kjell åt honom.

Och det trodde han var *dum* stolthet.

När de uppnådde hemmet, var Ivar tillräckligt uthvilad för att kunna återvända till slottet.

Han stirrade oroligt mot dörren, men så snart den öppnades och Marrit inträdde, kom det med ens lugn i den dystra blicken.

Friherrinnan, som blifvit tillkallad, suckade hopp-
löst vid denna upptäckt.

Hennes första sammanträffande med Olena var,
när denna tillika med Kjell och Sigurd försökte bära
Ivar uppför trappan.

Olenas smärta, men kraftigt bygda gestalt svig-
tade ej under den tunga bördan, men en dödlig blek-
het betäckte hennes kinder.

De sågo en stund med mörka blickar på hvar-
andra, de båda kvinnorna.

Slutligen räckte friherrinnan handen till Olena
med ett: — Låt oss glömma, Olena!

Den ständiga ångesten för sonen hade böjt hennes
sinne så tillvida, att hvar och en som visade honom
vänlighet fann genast vägen till hennes hjärta.

FJORTONDE KAPITLET.

Frestelser.

Det var i början af Augusti. Den afgörande dagen för processen var snart inne, och spänningen inom den Gyllensporreska släkten växte för hvarje stund.

Icke en enda gång hade Olena ännu sammanträffat med Andreas, ty strax efter att förhållandet emellan honom och Olena blifvit känt, hade han blifvit afskedad från sin plats, och sedan afflyttat till en långt aflägsen mycket farlig lotsbefattning vid vestkusten.

Ett bref som Andreas sändt till Kjell kort innan sin afresa, hade aldrig blifvit framlemnadt till honom, hvarföre Kjell ej kunde besvara hans ifriga förfrågan om hvar Olena nu befann sig, och hvar han kunde söka henne.

Olena, som ej kände till detta förhållande, erfor inom sig en gnagande sorg öfver hans trolöshet, och led alla förödmjukelsens och hopplöshetens kval, ehuru hon numera alltid visade ett lugnt stilla yttre, alltid färdig att uppoffra sig för tant Gunhild och hennes barn.

Hennes lif var en martyrs, trots deras vänlighet som omgaf henne, ty hon kunde aldrig göra sig fri från den känslan, att det var af medlidande de voro vänliga, och ej därför att de älskade henne.

När Olena och Marrit en dag kort efter sutto och arbetade på förmiddagen, kom där bud från slottet med förfrågan om fröken Marrit ville komma dit, ty herrskapet önskade träffa henne med det första.

— Skall jag resa, mamma? frågade Marrit litet trumpet, ty hon hade icke stor lust att sammanträffa med sina släktingar, då hon ej visste om Kjell fanns hemma.

— Visst måste du resa, liten! Tag på dig en annan klädning, den där mörkgröna med hvita sjömanskragen.

— Farväl med dig, lilla mor, och du Sigge, nu får du hjälpa mamma! Adjö, lilla Lena! Hon flög som en fjäril från den ena till den andra, och gungade snart af i korgvagnen, inbillande sig att den vore hennes egen.

När hon kom fram mottogs hon af friherrinnan, som såg dyster och sorgsen ut.

— Hvad är det? frågade Marrit ovilkorligen.

— Ivar blir sämre för hvarje dag, fast han själf ej tror det. Hans enda önskan numera, är blott att få se och rå om er; mamma tyckes numera vara utan värde för honom, fortfor hon bittert.

— Det är tråkigt detta, sade Marrit med gråten i halsen.

— Hvad jag nu begär af er, barn, är att ni den sista tiden låter honom lefva i den tron att ni skall bli hans; ni kan väl unna honom den lyckan att dö lugn åtminstone?

Det prasslade i en tidning i rummet bredvid.

— Skall han dö, insöfd i en lögn, frågade Marrit förvånad. Om vi då en gång i ett annat lif träffas, skall han förebrå mig att jag vågade hyckla i dödens närhet.

— Ah! pjoller, ett annat lif! Nonsens, när man är död, så är man död, och därmed punkt, sade friherrinnan häftigt.

Marrit ruskade tviflande på hufvudet, och tycktes vara af en helt annan åsigt.

— Men jag kan inte ljuga och förställa mig, envisades Marrit.

— Jag begär ej att ni skall ljuga heller, jag vet ej hvarför ni ej skulle kunna älska Ivar, en så utmärkt hygglig och fin man; han kan minsann få hvem han vill.

— Inte mig!

— Och hvarför? om jag får fråga.

— Därför att... därför... a---tt.

— Ja ser ni det; ni vet ej själf *hvarför*. Nu hördes raska steg i rummet bredvid, och Kjells resliga gestalt syntes i dörröppningen.

Han hälsade på Marrit.

— Ni vill således ej göra något för en döende, frågade friherrinnan.

— Jo, så gerna, blott jag slipper förställa mig, ty det *kan* jag ej!

— Är det så särdeles bra för Marrit att vara där inne hos den sjuke? frågade Kjell med bister uppsyn.

— Skall nu äfven *du* arbeta emot Ivars enda skymt af glädje, Kjell?

— Jag vill så gerna glädja honom om jag kan,

sade Marrit medlande; men . . . Den blick som hon i detsamma fick mottaga af Kjell var mörk och full af sorg och förtviflan, hon kunde ej misstaga sig om uttrycket däri.

— Kom då barn! Ert hjärta bör bäst lära er hvad ni bör göra och icke göra, sade friherrinnan och gick före Marrit genom dörren.

— Marrit!

Kjell fattade och kramade hårdt hennes hand, men sedan stötte han henne undan. Hvad hade han att bjuda henne? *Intet!*

Hon gick med dröjande steg ifrån honom, ehuru hon skulle velat gifva halfva sitt lif för att få kasta sig i hans famn, och begära hans beskydd.

Inne på soffan i sitt rum, halfäg Ivar. När modern och Marrit inträdde uppsteg bjerta rosor på hans kinder, och han sträckte sina armar emot henne.

— Äntligen, Marrit! Du har låtit mig vänta så länge! Kom och sätt dig här älskade. Jo, jo, *älskade*, jag säger det. Min mor har gifvit mig lof att tala om det för dig, och du, du har ej hjärta att neka mig lyckan att kalla dig *min!*

Rädd och blyg ville Marrit draga sig tillbaka, men friherrinnan sköt henne häftigt fram till soffan så godt som i den sjukes famn, och han slöt henne öfverlycklig intill sig.

— Släpp mig! släpp mig, ropade hon, ursinnigt arbetande att komma lös.

— Ivar! var ej så häftig! hon är blyg och rädd, ser du, min gosse! du skrämmer henne.

Marrit ville säga något, men hennes hjärta bultrade så häftigt att hon ej kunde, dessutom läste hon

en sådan djup ångest i moderns blickar att hon ej fick ett ljud öfver sina läppar.

Friherrinnan skyndade i detsamma ut, lämnande de unga ensamma.

Släpp mig! släpp mig! ropade hon ursinnigt.

— Hvad! Vågar mamma lämna Ivar ensam, frågade Pamela, och blickade upp från sitt broderi.

Kjell satt strax bredvid och bläddrade i en bok.

— Marrit är hos honom. Jag ville lämna de unga ostörda en stund . . .

Adrorna svällde som rep vid Kjells tinningar och han reste sig häftigt som för att säga något.

Men han satte sig i detsamma, nedtystad af det vanliga: »hvad har jag att bjuda henne?

Han ville gå, men Pamela bad honom stanna kvar och hålla en garnhärfva, i det samma som Marrit gläntade i dörren för att bedja friherrinnan komma. Hon vek dödsblek tillbaka och sprang ut i parken, oförmögen att återvända till den sjuke. Höfligheten fordrade att Kjell stannade, och han satte sig motvilligt.

Baron Lars, som för hvarje dag processen närmade sig sitt slut, gick i allt större spänning, kom i detsamma in, och tycktes ha något att säga.

— Det var väl jag råkade dig, Kjell, ty vi måste fundera huru vi böra ställa det, om, mot förmodan, fru Gunhild vinner processen.

— Jag kan ej inse att det i så fall finnes mera än en sak att göra, svarade Kjell.

— Nå, än vi andra då? Ska vi gå från gård och grund, utan att dra en suck, hva?

— Farbror får säkert stanna kvar som arrendator på Voxhälla, det inbringar ju ej litet, om jag känner farbrors förmåga att sköta affärer rätt — och vi andra — för Olena och mig, blir det nog någon råd, tänker jag. Men jag fruktar att farbror i alla händelser måste vidtaga några åtgärder i och för Olena och hennes rättigheter.

— Jag tycker hon har det så bra, som hon kan önska, på fri fot, och . . .

— Förmyndarekammaren tänker nog ej så, jag förmodar, att om tant Gunhild vinner processen . . . så

kommer den att fordra redovisning för de förra åren litet mera skärpt, än hvad som hittills varit fallet.

— Har du aldrig tänkt på, att denna Olena är både dig och oss alla i vägen?

— Det måtte vara hennes rättighet att lefva, så väl som vår, hon är numera den bästa kvinna man kan önska sig, sade Kjell.

— Såå, kanske det är där ditt hjerta är brändt! lycka till! Jag tror du börjar äga affärsgeni, min gosse!

— Åh nej, geni i att gifta mig till rikedomar kommer jag aldrig att skaffa mig.

— Det visar att du har smak, ty, vid Gud, om Olena skulle göra sin man lycklig.

Nu andades baron Lars lättare, han hade nästan fruktat något parti dem emellan.

Olena, fortfor han, är enligt min tro rubbad. Vore hon väl i säkerhet, så vore du närmast att sköta om hela förmögenheten, jag är gammal och behöfver snart lite hjälp.

Då Kjell förblef tyst, fortfor han uppmuntrad, när Pamela i det samma på en vink af fadern lämnade rummet: Du skulle då på detta sätt kunna visa oss, dina fosterföräldrar, någon tacksamhet . . . ty . . . jag förmodar du förstår hvaråt jag syftar . . .

— Nej, sannerligen!

— Du skämtar. Tror du ej att mina gamla, men klarsynta ögon genomskåda ungdomen! Tror du ej jag märkt hvem som håller dig i sina garn, fast du är för blyg att erkänna det, ty du tror ej att du nu har något att bjuda henne på? he . . .

Han hade sänkt rösten till en hes hviskning.

Var Kjell genomskådad?

— Jo, du, jag vet det allt, och du må gärna ta henne. Olena skall du ej oroa dig öfver, henne ska vi allt sköta om . . . Nåå, ska vi kalla in Pamela, får du tala vid henne?

— Hvad farbror nu föreslår mig, är helt enkelt en nedrighet, nu först förstår jag ock, att allt *kan* vara sanning, som hviskas om farbror.

— Pojke! röt baron Lars, ursinnig öfver att ha blottat sig.

— Ja, jag rädes ej att säga det, och tror farbror, att jag vill njuta af gamla fäderneskatte på bekostnad af min heder, så känner farbror ej rätta halten hos en verklig Gyllensporre.

Emedan jag skäms öfver att bära samma namn, som den, som framställt en så smutsig frestelse för en ung man, som jag är, så lofvar jag att ej omnämna farbrors nedrigheter, men ett säger jag, försök aldrig att skada Olena, ty jag skall uppsöka och försvara henne.

Det kan vara nog, hvad som här blifvit begånget i dag. Efter detta förstår farbror väl, att vi ej mera kunna råkas?

— Nej! dra för f—n i våld! din otacksamma lymmel. Säg hvad du vill om mig, ingen skall tro dig i alla fall.

Med dessa ord ljudande i sina öron, gick Kjell ut ur rummet för att, som han själf trodde, ej mera återkomma.

Med en ifver, som om han skulle undan en eldsvåda, packade han ned sina tillhörigheter. Ifrig att få skudda stoftet af sina fötter och få lämna detta ställe.

Lifvet hade lärt honom mycket den sista tiden, men hvad han hört i dag öfversteg all uselhet.

När han tänkte sig detta med Marrit . . att hon visat sådan svaghet, att tvärt emot hans önskan gå in till den sjuke, och kanske få lof att mottaga hans öm-

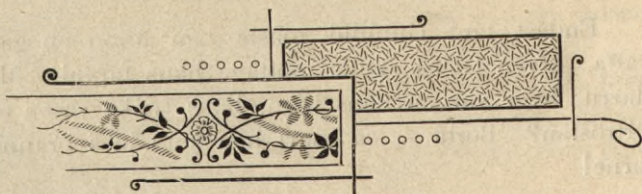

Hvad farbror nu föreslår mig, är helt enkelt en nedrighet.

hetsbetygelser, då ryste han och kände ett brinnande behof att kasta sig öfver dem, som bringat honom till dessa kval . . . och han beslöt att ej återse någon af dem, utan fly, fly ut i verlden och vandra sin egen bana, skiljd från dem alla . . .

Endast tant Gunhild måste han ännu en gång träffa, äfven Olena skulle mottaga hans farväl! Men Marrit; hvar var nu hans lugn, hans friska väsen och förtröstan? Borta — så snart hon kom in i brännin-
garne!

FEMTONDE KAPITLET.

Afgörandet.

När Kjell för sista gången vände sig om och såg bortåt Riddersborg, måste han trycka bort en tår i sitt öga. Han kände sig ej mera den samme. Hela hans inre tycktes honom vara en sjudande lavaström af förtärande, brännande tankar.

Hade han sett de tårfyllda ögonen hos den af för-
tviflan sönderslitna unga flickan där borta i parken,
skulle han helt visst bevekt hoppat ur åkdonet och
skyndat fram till henne, men han såg henne ej.

När Kjell stannade utanför tant Gunhilds port,
tycktes han en stund tveka om han skulle ringa på.

Men ödet tycktes vilja tilldela honom denna hug-
svalelse, ty fru Gunhild kom i det samma upp för
trappan.

— Är det ditt åkdon, som står därnere, Kjell?
Stig in, gosse. Du ser så blek ut, hvad är det?

— Några ord blott, tant Gunhild. Jag måste träffa
tant innan jag reser.

— Reser? Hvarthän!

— Ut i världen, ut i lifvet. Jag vet ej hvar, men här kan jag ej längre dväljas. Jag måste bort.

— Hvad har händt? Vill du ej tala lugnt, och litet mindre i gåtor. Sätt dig nu här, vi äro ensamma, Olena är uppe på sitt rum, och Sigurd på lektion.

— Jo, saker ha förefallit uppe i slottet, som på det högsta upprör mig — vare detta nog sagt, tant Gunhild — men jag kan ej stanna där längre!

— Hvad har händt? Vål ej något som rör Marrit? frågade fru Gunhild oroligt.

Kjell kände huru han skiftade färg.

— Det vet väl tant, att Marrit säkert nu är Ivars trolofvade.

— Ivars? Men det får ej ske! Ivar, en lung-sotspatient . . . nej, nej!

— När jag reste . . . dock, det där är bäst att Marrit själf omtalar, jag har på det hela ej med den saken att beställa.

— Kjell stirrade dystert framför sig.

— Du är dig så olik, Kjell. Jag förstår ej hvart ditt glada mod, din hurtighet och förtröstan tagit vägen, sade fru Gunhild nästan förebrående.

— Det är förbi därmed, tant Gunhild, svarade Kjell vekt, och lutade sig intill tant Gunhild som en son, hvilken längtade efter en moderlig smekning.

— Vi få ej gifva tapt så snart, Kjell, sade tant Gunhild och smekte moderligt hans tjocka, lockiga hår.

— Tant Gunhild! utropade Kjell, men hejdade sig strax.

— Hvad var det?

— Åh, det var ingenting, tant. Jag ville blott

bedja tant ibland sända mig en vänlig tanke — då jag ej längre är ibland eder . . . och så vill jag tacka tant för allt — för att jag fått lära känna tant och eder — — —

— Men vi skola väl ej alldeles åtskiljas nu? Hvart reser du?

— Jag vet ej, förmodligen till Stockholm — sedan kanske vidare — jag vet ej hvart.

— Det är kanske otillbörligt att fråga, men äro dina affärer i sådant skick, att du så här utan vidare kan resa?

— Jag har ej mycket, men jag hoppas kunna skaffa mig anställning som medarbetare i någon tidning att börja med.

— Skola vi skiljas, så har jag lika mycket, ja, ännu mycket mera att tacka dig för, än du mig, Kjell.

— Det är ju ej något att tala om. Men en sak ännu — öfvergif ej Olena!

— Nej, var öfvertygad därom! Jag håller redan af Olena, som vore hon min dotter! Kjell! tänker du resa, utan att säga farväl till Olena, Sigurd och Marrit?

— Hvad bry de sig om mig? Låt mig resa, tant Gunhild — det är bäst så.

— Ja, du skall göra, som du finner det bäst själf. Men låt oss höra utaf dig!

— När jag får det så bra, att det kan skänka tant Gunhilds deltagande hjärta någon glädje — men ej förr!

— Han tryckte för en stund tant Gunhild intill sig, och sprang sedan, öfvervåldigad af sina känslor, utför trappan, och var snart borta.

Sent på kvällen hemkom Marrit, nedstämd och bilden af trötthet.

Hon omtalade i detalj allt som tilldragit sig under hela dagen.

Mera än en gång var fru Gunhild nära att brista ut i högt missnöje öfver deras sätt att gå till väga, men hon satt alltjämt och öfvervägde i sitt inre huru hon skulle ha hjärta att tala om Kjells afresa, och väntade oupphörligt att få höra om Kjell sagt något till henne därom.

Marrit hade ej aning om att han rest, utan trodde endast att han åkt in till staden i något ärende.

— Har ej Kjell varit här något? frågade hon slutligen. Han reste bort innan middagen, och jag tror ej att han återkommit, då jag reste hem i kväll.

— Han har rest till Stockholm.

— Till Stockholm? Hvad skulle han där att göra?

— På obestämd tid har han rest dit — för att söka någon anställning.

— Det har du ej omtalat för mig, tant, sade Olena.

— Jag har så litet träffat dig under dagens lopp, och dessutom ville jag i det längsta slippa omtala den ledsamma, för dig helt säkert sorgliga nyheten.

— Kunde han ej bedt mig komma ned? Jag har ej mått bra i dag, men nog hade jag gerna gått dessa steg för Kjell.

— Ack flickor! han var sig så olik, trött, missmodig och nedslagen — full af dissonanser och ve-mod. Ja, jag kände ej mera igen vår hurtige Kjell. Något mycket ledsamt hade hänt honom i förmiddags, jag vet ej hvad.

— Men jag tror mig ana det. Baron Lars och han hade i förmiddags ett långt samtal. Pamela var inne, han har säkert fått någon mindre angenäm vishet . . . kanske han friat till Pamela och fått afslag, sade Marrit bittert.

— Det där kan du ej tänka Marrit, sade Olena lugnt.

— Hvarför inte? hvad skulle det annars vara, som så häftigt kunde jaga honom bort?

— Därtill kan ges många anledningar, alla, utom hvad du nämde, sade Olena.

— Men då . . . Marrit afbröt sig själf.

— Då skulle han väl hafva sagt något till dig, menar du, inföll Olena.

Marrit rodnade.

— Men ser du, Kjell är en sådan natur, att han ej säger något bindande förr än han vet att han har något att bjuda dig på! Ja, detsamma tänker du, icke sannt, tant, tillade hon, vänd till fru Gunhild.

— I detta fall förstår jag ej Kjell, jag tycker han borde ha sändt Marrit en hälsning åtminstone, om han tänkt på henne.

— Nej, tant, just detta, hans tystnad är beviset på hans känslor, envisades Olena och de måste inom sig gifva henne rätt.

Men det var med ungdomens lidelsefulla sorg i hjärtat, som Marrit denna kväll lade sig till hvila. Hvad hon i dag genomlevvat hade till den grad upprört henne, att hon, unga barnet, ej på länge kunde få en blund i sina ögon och heta voro de tårar, som brände hennes ungdomliga, rosiga kind.

Alskade Kjell henne? var hennes tärande undran och hvarför sade han i så fall ej något?

På slottet var allt idel oro.

Dagen sedan Kjell rest, låg Pamela otröstlig i sitt rum och läste en spännande roman af Zola, hon måste komma bort från sig själf och försökte göra det på detta sätt.

— Pamela lilla, sade friherrinnan, du måste lugna dig, barn, han var dig ej värd, det försäkrar jag dig. Dessutom måste du hjälpa mig att bära mina sorger. Jag är färdig att digna af att ensam bära allt.

— Hvad nu då? frågade Pamela och tittade upp öfver boken med en slö, frånvarande blick.

— Söta barn, se dig omkring, Tänk dig, först Ivar, huru länge tror du, vi få behålla honom hos oss?

— Det ha vi väl alltid varit beredda på, att förlora honom!

— Är väl det någon tröst, tror du? Jag trodde ej, att du kunde vara så hjärtlös.

— Herre Gud! om jag vänder upp och ned på hela jorden, så kan jag väl ej få honom att lefva en minut längre för det.

— Nå men, har du ej märkt något med pappa då?

— Med pappa! Nej, sannerligen.

— Då är du verkligen blind. Pappa har något på sitt samvete, det har jag alltid tänkt . . . I natt rusade han upp flera gånger och ville ha fatt i eldgaffeln, ty han påstod, att det var någon som stod vid sängen.

— Sa' inte mamma, att det var tom inbillning?

— Hjälpte ej, han bara skrek och bad mig regla dörren, så att ej polisen slapp in.

Mot sin vilja blef Pamela litet kusligt stämd.

— Huru är det med honom nu då? Hon reste sig till hälften och torkade sin pincenez.

— Nu sofver han. Men det är ej första gången, som det varit så här, fast jag ej velat tala om det för någon förut.

— Hvarför har ej mamma det? Han kan ju bli farlig. Man läser så ofta i tidningarne om att de bli farliga, då de få sådan där förföljelsemani — kanske det är något sådant?

— Jag vet inte alls hvad man skall ta' sig till, om pappa blir så där, sade friherrinnan bekymrad.

— Vi få väl skaffa någon stark karl, som vaktar honom att börja med.

— Pamela, du talar om din far, som om han vore en vildt främmande varelse.

— Hvad är det värdt att sjåpa sig för? Jag tycker just inte att pappa arbetat på att vinna vår kärlek, elak och hård, som han alltid varit, häftig och orättvis!

— Tyst Pamela, han är dock din far!

— Det rör jag ej för och tackar honom ej heller därför, lifvet är minsann ej mycket att tacka för!

Pamela kastade sig trött tillbaka och började åter läsa.

— Och Urban, han blir för hvarje dag envisare och hårdare. Jag börjar snart frukta för ett allvarligt utbrott äfven från honom.

— Äpplet faller ej så långt ifrån trädet, Urban brås på pappa.

— Och äfven du, om man skall tro ditt omdöme
nyss att han är »hård och elak».

— Man kan just inte bli' annat. Är det någonsin
annat än elände?

Tyst, Pamela! Han är dock din far!

— Om vi åtminstone kunde få den där flickan
Marrit att gifta sig med Ivar, så kanske han genom
lyckan kunde lefva litet längre.

— Hvad mamma pratar, kanske hon kan skarfvä

på hans lungor! Nog är hon förstas märkvärdig, den där Marrit, men inte tror jag precis, att hon kan göra under för det!

— Pamela! sade modern strängt.

— Söta mamma, får jag läsa ut den här boken någon gång? Jag har fått låna den af Emelia Strutzer och hon skall ha' den åter i morgon.

Friherrinnan gick sårad sin väg, rof för det häftigaste missnöje.

Hon var verkligen ensam, mycket ensam.

Inne hos Ivar satt Marrit åter, ditkallad af de varmaste böner både från honom och friherrinnan, och Marrit, hvars goda hjärta uppmanade henne att ej öfvergifva dem, som voro olyckliga, hade återkommit och satt som en trogen vårdarinna åt Ivar, hvilken för hvarje dag tycktes allt sämre.

— Marrit! sade Ivar och reste sig upp. Marrit, vill du ej gifva mig en gnista hopp? Säg, älskade, kan du ej lära dig att älska mig nog mycket för att bli min!

Augustimånen silade sitt milda sken genom blommor och lätta gardiner.

— Ivar, jag håller utaf dig, men som en bror. Du blir för hvar dag allt klenare, tänk ej på någon jordisk lycka, Ivar, då allt ser så osäkert ut.

— Jaså, du tror att jag skall dö. Ja, jag förstår dig. Du hoppas att på detta sätt bli befriad från mig.

Ivar flyttade sig närmare och fattade med sin feberheta hand Marrits, hvilken han hårdt tryckte.

— Låt mig vara Ivar, ty i annat fall kommer jag ej mera åter. Du måste framför allt vara lugn, ty här behöfs i sanning lugn. Vet du af att din far är sjuk, fortfor Marrit för att afleda hans tankar på henne.

— Är det därför som mamma ej är här något i dag?

— Sannolikt — han behöfver all hennes hjälp.

— Stackars mamma! Du vill väl stanna hos oss, Marrit! Pamela, hvar är hon då?

— Jag vet ej, men hon är visst rädd för sjukdom och död. Jag har ej sett henne på hela dagen.

— Det är likt Pamela, log han bittert.

— Och Urban, han är vid ganska dåligt humör. Stackars din mor, hon har det bra mycket sämre än min lilla mamma i sina bekymmer.

— Bekymmer kan man ej tala om, då man är älskad som hon! Ack, att äga *din* kärlek, Marrit!

— Nu blef Marrit åter orolig och ville gå ut, men då stälde sig Ivar i hennes väg och sade flämtande:

— Men Marrit, jag blir vansinnig om du öfverger mig, hvarför är du så kall. Förstår du ej huru du därmed pinar oss båda, Marrit, *var* barmhärtig!

— Jag kan ej — bed mig ej!

— Men du måste säga mig *hvarför*.

— För att du skall en gång för alla förstå mig, säger jag dig i denna stund, att jag med hela min själ älskar en annan!

— Kjell?

— Behöfver jag säga dig hvem.

— Nej, du behöfver det ej — jag förstår det ändå.

— Ivar, vill du ej bli min vän! Tänk, huru mycket bättre för oss båda!

— Begär du att jag skall älska Kjell, som stulit ditt hjärta ifrån mig?

— Han älskar mig ej — jag vet, eller tror det knappast.

Ivars drag ljusnade.

— Jag skall försöka att uppföra mig som en vän, men då förstår du bäst huru jag älskar dig. Dock, så länge jag andas, skall jag hoppas.

Från den dagen var det ej längre en tung plikt för Marrit att vara hos Ivar. Hon lärde sig tvärt om dagligen att sätta allt större värde på honom.

Under tiden sökte Olena på allt sätt ersätta det tomrum som Marrits frånvaro gjorde i hemmet.

Som en god ande gick hon omkring med stilla beslutsamhet präglad i sina fasta, energiska drag.

Äntligen var dagen inne, då processen skulle afgöras.

Fru Gunhilds tillgångar voro så hårdt anlitade, att hon med största spänning och bäfvande oro längtade efter afgörande.

Marrit var hemma den dagen, ehuru man numera sällan kunde undvara henne i slottet. Både hon, Sigurd och Olena hade liksom af tyst öfverenskommelse föresatt sig att se så lugna och obesvärade ut som möjligt, för att ej fru Gunhild skulle blifva ännu mera enervad än hon förut var.

Den lilla familjen var på eftermiddagen samlad vid kaffebordet, då posten anlände.

Fru Gunhild bleknade synbart, då hon fick se brevet med advokatfirmans märke på kuvertet.

— Var lugn, huru det än går, lilla mor, sade Marrit.

— Jag kan arbeta! Får jag »det» ej, så har jag mina duktiga näfvar i värsta fall! sade Sigurd och slog sin arm öm moderns hals.

— Tack barn, men vinna vi ej processen, äro vi förlorade, ty jag har i och för den tillsatt alla mina små tillgångar.

— Tant! då är det ju mitt, Riddersborg — och *mitt* är edert!

— Mamma! öppna nu, bad Marrit ifrigt.

Fru Gunhild öppnade och läste, men föll dödsblek tillbaka i sin stol.

— Förlorat!

Detta lilla ord gick som en elektrisk ström genom dem alla.

— Mamma, älskade mamma, sade de båda barnen och trängdes kring modern.

— Tant, vill du ej försöka att taga detta lugnt sade Olena under försök att göra sin röst lugn.

— Ingen hade gifvit akt på henne och det förunderliga uttrycket i hennes ansikte.

— Jag är lugn, barn, sade fru Gunhild med hvita läppar, men log likväl. Jag har dock gjort min plikt.

SEXTONDE KAPITLET.

Olenas beslut.

Redan samma dag hade nyheten spridit sig till slottet, ehuru underrättelsen därom ej kunde bereda samma glädje som baron drömt sig, enär hans förstånd för hvarje dag tycktes allt mer omtöcknad.

När friherrinnan kom in med telegrammet, som genom hennes omtanke blifvit dem tillsändt från deras advokat, skyndade hon genast in för att underrätta sin man därom. Han såg upp med en slö blick, men så småningom lyste där upp en gnista, men det var ej af glädje, utan af oro och ångest.

— Då kommer min tur, jämrade han sig. Constance, läs igen alla riglar, och sätt vakt utanför dörarne, såvida du vill behålla din man i lifvet — hör du ej, nå, men skynda dig då, hör du.

Friherrinnan låtsade skynda sig, men gick i själfva verket ut och sände bud efter deras läkare, ty maunen blef för hvarje dag allt sämre.

— Käre Lars, du förstår ju, att när fru Gunhild nu förlorat processen, så är det ju alldeles som det varit förut.

— Ja, ja, som det varit! som det varit — men Constance, det har varit mycket illa under alla år . . . jollrade han.

Inne hos Ivar satt Marrit och läste högt. Det var i dag första september — med höststämning och lugn, färgrik mognad i naturens tafla.

Ivar halflåg som vanligt i sin hvilstol, under det att hans blickar hängde fast vid den underbart tju-sande bilden framför honom, Marrit på en låg pall, med boken framför sig på knä.

Fönstret var uppslaget och en härlig doft af reseda strömmade in därigenom.

Hon höll in med läsningen och såg upp med en frågande blick, ty hon tyckte att han hviskade hennes namn.

— Var det något? frågade hon.

— Hur så?

— Jag tyckte att någon hviskade mitt namn.

— Marrit, hela min själ är genomväfd af din tjusning, — mina läppar kunna ej annat än hviska ditt namn. Gif mig palett och pensel — ännu en gång vill jag försöka återgifva din bild på duken — nej, rör dig ej — just sådan du sitter där — — i den guldgloria som den nedgående solen öfvergjuter dig med.

Marrit hemtade hvad han önskade, och satte sig snart åter på samma sätt.

Han tog några tag med penseln, men den föll snart ur hans hand.

— Jag orkar ej, Marrit! O, att känna detta, att lifvet viker undan, då man just vill börja att njuta det! Säg, Marrit, tror du att jag åter skall blifva frisk igen?

— Vill du att jag skall svara uppriktigt?

— Ja, men var ej grym.

— Jag tror, att *om* du åter blir frisk, det dröjer mycket, mycket länge.

— Men *om* jag blir frisk, och om du kan lära dig älska mig, säg, vill du då gifva mig en gnista hopp? Eller skall mitt lif för evigt inhöljas i detta hopplösa mörker?

Marrit hade ej hjärta att beröfva honom all glädje, hon såg på honom med en blick full af innerligaste godhet.

— *Om* jag känner att jag kan älska dig, så skall jag säga dig det.

— Hvad är det, Pamela? frågade han otåligt, när Pamela i detsamma bullersamt inträdde med ett bref i handen.

Marrit, som sett en skynt af stilen, rodnade häftigt, ty hon tyckte sig ha sett denna stil förut . . .

Ivar stoppade det på sig, tills Pamela gick sin väg.

Pamela stannade sällan lång stund inne, ty hon var så rädd att bli smittad af brodern.

Så snart han sett dörren sluta sig efter henne, framtog han åter sitt bref och öppnade det.

Men han hade ej läst långt, förr än hans hand började darra, och han bleknade.

— Hvad är det? frågade Marrit ovilkorligen.

— Åh, det är för stort offer. Förstår du mig, att jag har ditt lif, din lycka i mina händer?

— Du? Har du? På hvad sätt?

— Nu säger jag det ej — men framdeles, då kanske du skall förstå mig bättre.

— Var det från Kjell?

— Hvad har han med din lycka att skaffa? Kjell, som har sitt goda lynne, sitt alltid glada, nöjda väsen, hvad förstår han att uppskatta dig? Du med dina fina, vibrerande hjärtesträngar... en människa som ständigt är *nöjd* måste endera vara dum eller tom.

— Kjell är ingendera delen — du förstår ej honom — han äger blott en sällsynt förmåga att gömma de mörka sidorna till sina ensamma stunder.

— Kjell är lycklig han, som så ifrigt försvaras af dig, Marrit. Jag undrar just om du skulle fälla ett vänligt ord om *mig*, ifall man förtalade mig?

— Jag kan just undra det, sade Marrit, och log ett rent utaf bedårande leende, så att gropen i hennes högra kind blef synlig.

— Marrit, le ej på detta sätt, ty då kan du göra mig galen.

— Hvad stod det i brevet? envisades Marrit, med en kvinnas uthållighet.

— Det får du ej veta — jo, om du vill gifva mig en enda kyss — mig, din kusin, så skall du få läsa detta bref.

— Huru, kan det vara ditt allvar? *Kan* du tro sådant om mig?

Marrits läppar darrade och där kom tårar i blicken — tårar af harm och ovilja.

— Nej, nej, du är alltid kall — och ren som snö -- o, att du vore litet mindre snö och is när det rör

mig — mot andra är du varm och liflig — endast mot mig denna köld! Ivar började häftigt hosta.

— Snälla Ivar — är det mitt fel? Har jag varit stygg så måste du förlåta — men hvarför skall du evigt pina mig med dessa saker? Det är som det är, och kan ju ej hjälpas.

— Du har rätt — det är som det är! suckade han, och föll tillbaka i stolen.

Påföljande dag, när Marrit kom in, lade Ivar ihop ett långt bref, som han just avslutat.

— Vill du taga hand om detta, och laga att det kommer med posten, sade han till Marrit. Det är viktigt, ty däraf beror en människas öde, hans ve eller väl.

Brefvet var till Kjell. Ett ögonblick kände hon en häftig frestelse att söka erfara hvad som stod däruti — eller att alls ej afsända det. Men nej. I nästa ögonblick rodnade hon redan öfver sig själf. Skulle hon vinna sin lycka kanske genom en oärlighet — nej, hellre då huru som helst. För resten var hon i detta fall fatalist — *skulle* hon bli lycklig, så skulle hon bli det, utan att själf bidra därtill på detta sätt.

När hon återkom till Ivar, sade hon sakta:

— Jag vill göra en bekännelse. Ett ögonblick kände jag frestelse att öppna ditt bref, Ivar, eller att aldrig afsända det.

— Det är dig således så viktigt, detta med Kjell, att du kände dig frestad till en så ovärdig handling — du, själfva rättfärdigheten.

— Men hör du, Ivar, att jag strax öfvervann frestelsen!

Urban, för hvilken de alltid sökt dölja att Olena var i närheten, hade genom någon oförsiktighet fått kännedom därom, och kom nu in till Marrit och Ivar och började på sitt entoniga kaxiga sätt göra frågor, som alla rörde Olena.

Ivar blef trött och otålig, och bad honom gå ut i ett annat rum.

Då fick Urban det där uttrycket, som alltid föregick ett utbrott.

Ivar såg ångestfullt på Marrit, och tycktes bönfälla att hon ville träda emellan.

— Urban! Vet du, jag har något att föreslå dig. Vill du ej resa hem med mig i afton, och hälsa på Olena?

Ivar såg förfärad på Marrit, men hon gaf honom en omärklig vink, att han skulle vara lugn.

Urbar lyste upp som ett solsken, och gick in till föräldrarne och omtalade under största förtjusning, att han skulle få fara med Marrit och hälsa på Olena.

Friherrinnan kände i sitt inre djup tacksamhet emot Marrit, som så väl förstod att afleda alla svårigheter. Men, inför Marrit hvarken visade eller talade hon om någon tacksamhet, aldra minst nu, då modern förlorat processen och de således ej kunde ha något att vänta därvidlag . . .

Då Marrit därför samma dag sade, att hon ej längre kunde vara borta från modern, allra minst nu, då denna hade så stora bekymmer, ville friherrinnan ej visa någon ledsnad eller tomhet, ty då skulle hon falla ur sin roll.

— Ni får fråga Ivar, hvad han säger.

— Jag är ej någon lifegen, och min mor endast har rättighet att befälla öfver mig, svarade Marrit stolt.

— Så-å, det är så man svarar, då man är en fattig beroende flicka. Jag skulle tro, att er mor är glad och tacksam öfver att ni har er föda, och möjligen kan förtjäna er en liten dagspenning.

— Dagspenning? Hvad jag gör för Ivar, det gör jag af vänskap, ej för pengar.

— Så-å, äfven om ni vet att er mor nästan svälter och lider nöd?

— Har mamma sagt något sådant? Tårar stoc-kade sig i Marrits röst.

— Åh nej, inte precis i ord, men nog vet hvar och en att hon åtminstone nu, när hon satt till allt för den där omåttligt dumma processen, väl lär ha det ganska betänkligt; kunna vi då hjälpa henne genom att ha hennes dotter här, så göra vi det gärna, förstår ni väl, barn.

Det kokade inom Marrit. Under de veckor hon varit på slottet, hade hon knappast ägt en minut för sig själf, när hon ej läste högt för Ivar, hade hon en mängd arbeten som Pamela ej orkat avsluta, att taga reda på.

Och likväl gaf man det sken af barmhärtighet att hon fick vara vid slottet.

— Ni stannar således en dag till? frågade friherrinnan, och försökte se likgiltig ut.

— Nej, jag återkommer om mamma själf önskar det, men jag måste hem i kväll; mamma är nedstämd, jag vet det, och har bekymmer och är orolig, och just *då* har jag ännu större behof af att vara tillsammans med henne.

Friherrinnan suckade ovilkorligen och tänkte på huru liten hjälp och tröst hon hade af Pamela, som

hvarje dag käckade på att få resa till Stockholm och hälsa på en god vän, ty hon hade det hemma så »*dö-dande*».

Utan ett ord till tack, återvände Marrit till sitt hem.

Inne hos Ivar utkämpade hon en hård strid, ty han blef förtviflad blott hon nämnde att resa, och det var endast sedan hon gifvit honom ett högtidligt löfte att, om han blef sämre, återkomma, som han kunde finna sig uti, att tillåta henne att resa.

Med Urban var det ej stort bättre, ty han vidhöll att han fått löfte att resa med, och det var endast möjligt att afhålla honom därifrån, därigenom, att Marrit sade, att hon ej var säker på att Olena var hemma, och att hon skulle sammanföra dem en annan gång.

Marrit, stackars lilla Marrit, som alltid under de största bekymmer varit van vid att vid sin sida känna moderns starka och kärleksfulla skydd, sönderslets af alla dessa svaga osanna naturers nycker, och tyckte, då hon på kvällen stod i sin moders hem, det lilla af blommor och poesi doftande hemmet, att hon hamnade i ett litet himmelrike.

— Mamma, är det sannt att jag genom min bortavaro bereder dig så stor lättnad? frågade hon, då de efter kvällen, som vanligt hade sin lilla pratstund.

— Hvem har kunnat säga något dylikt? Det är ju endast därför att du själf, af vänskap till Ivar, bedt mig att få förljufva hans sista dagar, som jag förmått afstå från dig.

— Behöfver jag således ej resa i morgon igen!

— Nej, tvärt om, du vet huru lycklig jag är om du stannar hemma!

— Ar Olena fortfarande lika rar och kärleksfull?

— Om möjligt mera! Stackars lilla Lena, jag tror att hennes lif är en kedja af lidande; den där Andreas, var allt hennes lifs olycka. Härom dagen fick hon ett bref, hvilket tycktes göra ett djupt intryck på henne, men jag vet ej om det var ifrån honom.

— Frågade du ej? eller sade hon ej något därom?

— Nej, jag sade ej något, då hon själf ej ville gifva mig något förtroende.

Marrit satt tyst och tycktes grubbla.

Sedan omtalade hon i detalj alla sina stunder på slottet. Ehuru hon för moderns skuld ville ge allt så ljusa färger, som det var henne möjligt, förstod modern att hvad hennes flicka där uthärdat, fordrade hjeltemed att bära.

Uppe i sitt rum satt Olena vid det öppna fönstret, ehuru hon hade lampan tänd på bordet framför sig.

Skrifmaterialier lågo orörda framför henne, ehuru hon ej ännu tycktes ha beslutat sig för hvad hon skulle skrifva.

Blicken var med ett gripande sorgset uttryck fäst, på ett porträtt af en ung sjöman, med friska öppna drag.

I hennes knä låg ett bref, hvilket under flera dagar tycktes ha legat i hennes ficka och blifvit flitigt läst, ty det höll knappast ihop längre.

Hon läste det ännu en gång, men rodnade och kastade det litet otåligt åt sidan och steg hastigt upp och framtog en dagbok.

»Jag har haft bref från Andreas», skref hon, »ett bref som kommer mig att rodna, blott jag tänker därpå. Huru skulle väl någon verklig lycka komma

till stånd emellan personer så olika i bildningsgrad, så olika i uppfattning, i samhällsställning och allt? Jag älskar fortfarande Andreas, den Andreas jag skänkte mitt hjärta, min barndoms och ungdoms svärmerier,

Oppe i sitt rum satt Olena.

han, den hurtiga orädda ynglingen med de mörka varma ögonen och den käck hållningen. Men endera skulle jag i ett äktenskap sänka mig till hans nivå... det kan jag ej, ty jag afskyr underklassen och dess

råhet. Under min vistelse bland dem i Stockholm, lärde jag mig att afsky dem, och jag *vill* ej sänka mig ned till dem.

Andreas å sin sida, kan ej höja sig till mig, jag vet och förstår det, därför, *äfven därför* föredrar jag döden, framför ett lif i skenbar lycka, ty jag kan aldrig älska någon annan, mitt lif är sköfladt . . . förbi . . .

För deras skuld, som jag lärt mig älska mera än lifvet . . . för deras skuld måste jag bort. Marrit, du ljufva, glada, lilla vårblomma! För min skuld skall ej dina friska rosor blekna, Kjell och du älska hvarandra. Går jag bort, får Kjell tillträda fideikommisset . . .

I kunnen då genast gifta eder, Olena står ej längre emellan eder och eder lycka, njut i fulla djupa drag af att äga hvarandra och tänk ej med smärta på mig, som går bort! Hvarje blad i denna dagbok vittnar om min välsignelse, den visar ju bäst att jag unnar eder lycka. Och du, älskade tant Gunhild, du skall genom Kjell få gifva Sigurd den uppfostran, som du alltid drömt om — — — Blifven så lyckliga! och Gud välsigne eder!»

När Olena afslutat dessa anteckningar skref hon ett kort, men kärleksfullt bref till Andreas, klargjorde för honom att, efter hvad som varit, ett äktenskap dem emellan endast skulle medföra olycka. Hon bad honom söka ersättning i en annan kvinnas kärlek — men då en kvinna af hans klass — på detta sätt skulle han bäst bevara minnet af deras korta, men rika kärleksdröm!

Sedan hon en stund hvilat och åter fallit i djupa tankar, skref hon ännu ett bref:

»Käre Kjell!

Många, många gånger har jag genomläst ditt bref. Där af ser jag hvad jag alltid anat, att du älskar Marrit och värdigare föremål kan du aldrig välja, ty Marrit är ingen vanlig flicka, hon är helt enkelt »Marrit», det finnes ej mera än en sådan flicka i världen! Tant Gunhild lika så. När nu tant förlorat processen och jag ser huru fattigdomen börjar titta in i deras lilla hem, trots deras energiska försök att hålla den på afstånd, kan jag ej annat än gripas af det djupaste deltagande. Något måste göras. Du vill det äfven, käre Kjell, men du, äfven du är bunden af fattigdomen. Den enda, som kan göra något, är jag och detta offer gör jag så oändligt gärna för att bereda eder alla den lycka, som I så väl förtjenat, och äfven för att bereda mig själf den lyckan att slippa lefva ett lif, som för hvarje dag blir allt tyngre. — Således, hören i alla, att det är äfven af egoistiska skäl jag dör, emedan jag vill slippa lida längre.

Mätte den högste förbarma sig öfver mig och ej förskjuta mig, då jag kommer att tigga om frid och förbarmande.

De bästa, rikaste välsignelser åt eder alla!

Så snart du får dessa rader, bör du strax resa till tant Gunhild och hjälpa henne med den sista tjänsten mot mig. För att ingen skugga skall falla på er, eller någon fläck på det Gyllensporreska namnet, skall jag försöka dö så, att det ser ut att vara en naturlig död. — Jag hoppas att Gud förlåter mig, att jag på detta sätt skaffar mig en hederlig begrafning och er alla ett mindre bittert minne. Jag tror dock, jag skall känna mig lugnare, om jag bigtar mig

för dig, så får du ställa mina kvarlefter, som du finner ditt samvete bjuder.

Nu skall ni snart välsigna mitt minne, hvilket är min enda glädje att tänka mig!

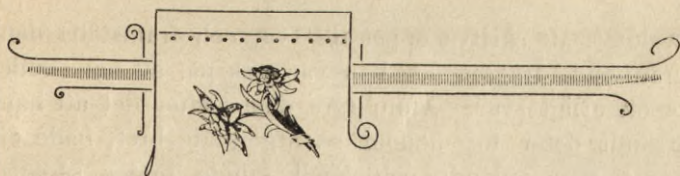
Din trofasta, tacksamma barndomsvän

Olena.»

När Olena avslutat och försegladt detta bref, föll hon åter i djupa tankar.

Annu var lifvet hennes — ännu var det tid att ångra sig — — men nej, hon ville ej längre tveka, ingen feighet, ingen svaghet. Sättet och tiden hade Olena ej ännu bestämdt, men det skulle ske; hon afvaktade endast ett lägligt tillfälle.

SJUTTONDE KAPITLET.

Två dödsbäddar.

När Kjell först anlände till Stockholm var hans kassa i sådant tillstånd att den ej tillät några extravaganser.

Han hyrde därför ett litet rum i det billigare Stockholm och beredde sig ännu en gång på att uthärda svält och försakelser af alla slag, ehuru detta helt och hållet stred emot hans njutningslysta natur.

Men huru stark och modig Kjell i vanligt fall var, måste han dock, för att kunna uthärda med alla vidrigheter, känna det inre lugn, som han för närvarande var i så stort behof af att äga.

Visshet! han måste äga visshet i en punkt, om hon fortfarande vore fri? I sådant fall kände han, att han ej kunde uthärda utan henne, till den grad hade denna nya förut aldrig erfarna känsla fått makt med honom.

Efter moget öfvervägande fattade han därför det

beslutet, att skriva öppet till Ivar och framställa den brännande frågan, och han var viss på, att han skulle få ett ärligt svar. Ännu fyra dagar efter det att han afsändt detta för honom så afgörande bref, hade ej något svar anländt och Kjell kunde under sådana förhållanden ej besluta, huru han skulle ställa det för sig.

Då äntligen, just som han otålighet ej kände några gränser och han ej vågade för ett ögonblick lämna sitt rum under oro att något bref skulle anlända, knackade det och postbudet lämnade honom ett tjockt bref med Ivars handstil.

Med darrande hand öppnade han brefvet och läste med allt mera spänd uppmärksamhet.

— Gud vare lof och tack! utropade han och knäppte ihop sina händer omkring brefvet.

Ännu en gång läste han om ett par rader, som hade särskildt beredt honom fröjd. »Marrit är ren som snö och kall som is emot mig, blott jag nämner ordet »kärlek» i någon form. Talar jag däremot om *vänskap* kan hon offra allt, bekvämlighet, hälsa, sömn och ro. Ja, allt är denna natur mäktig, utan förställning och jag kan ej annat än lyckönska dig, som säkert är mäktig att nå denna skatt!

Ivar ville ej tala om Marrits kärlek i bestämd form, enär han förstod att det skulle sära hennes känslor.

Med nytt lif grep sig Kjell an med att söka någon om än så ringa anställning. Han ville med all ifver bereda sig ett, om än så ringa bo, ty han var viss på, att huru stora försakerelser hon än finge under-

kasta sig, skulle Marrit kunna uthärda dem för den hon älskade.

Men det var ingen lätt sak att få någon sysselsättning. Öfver allt, hvar han erbjöd sin tjänst fick han det svaret, att de hade fullt.

Endast någon tillfällig förtjenst kunde han skaffa, som nått och jämt räckte till mat och hyra. På detta sätt kunde det i alla fall ej fortgå.

Då var det, som han fattade det beslutet, att vädja till Olena och hennes rättigheter till fideikommisset. Han kunde ju få arrendera ett litet ställe, tillräckligt för dem att lefva utaf.

För hvarje dag tycktes Olena bli allt mera frigjord från alla jordiska önskningsar. Det hade kommit något stilla och kärleksfullt öfver hennes hela väsen, hvilket visade sig i hennes förhållande till en och hvar, som kom i beröring med henne.

Rönnbären lyste röda och granna i septembersolen och i hela naturen dallrade denna fulla mognad och praktfulla fägring.

Fru Gunhild satt nere i den lilla trädgården som hörde till hennes lägenhet och hade en hel bundt med papper framför sig, enär hon lyckats erhålla renskrifning för en juridisk byrå.

Då hon kände sig ensam, kom där något trött och hopplöst i hennes blick, ehuru hon, när barnen voro närvarande alltid antog ett obesväradt yttre.

I dag hade hon haft en mängd små tärande obehag att bekämpa. Räkning från krydd- och brödbod hade kommit och obevekligt pockat på betalning,

värden hade påmint om det hon lånat på Olenas ring, så snart han hörde att hon förlorat processen, samt hotat med uppsägning af våningen.

Fru Gunhild lutade därför hufvudet i handen och försjönk i så djupa och hopplösa tankar, att hon ej hörde att någon närmade sig.

Det var Olena.

När hon såg tant Gunhild försänkt i denna hopplösa förtviflan, glänste det till i hennes ögon och hon stannade en stund och betraktade kärleksfullt fru Gunhild.

Men då denna gjorde en rörelse, låtsade Olena i detsamma komma.

— Sitter du ännu och skrifver? tant lilla, frågade hon. Är det ej snart färdigt?

— När detta blir färdigt hoppas jag få mera, svarade tant Gunhild.

— Men blir du ej trött tant?

— Det är ej så tröttsamt, om det blott renderade något!

— Huru tänker tant ställa det nu — då tant ej längre har processen att tänka på?

— Olena, jag kan alls ej tänka redigt, det är *det*, som är det värsta.

— Det enda jag kan förstå, är, att vi måste upplösa vårt lilla hem, åtskiljas och tjäna hos andra.

— Men det är omöjligt tant! Inte kan du, så stolt och fin *tjäna* hos främmande människor!

— Olena, vi äro ruinerade och skuldsatta, då får man ej vara så nogräknad med sina *ägna* bekvämligheter.

— Värst är det dock med Sigurd, den stackars

gossen! Han med sitt brillianta hufvud skulle sannernigen behöfva en bättre lott än trampa innanför en boddisk.

Olena log egendomligt.

— Mamma! Se här hvad du får! Du har ar betat hela natten nästan och nu har vår goda féé ställt till en riktig liten fäst åt oss, sade Marrit och ställde ned en bricka på soffan bredvid.

— Käraste Lena! hvad har nu åter hittat på? sade fru Gunhild.

— Vi skola ha en liten fäst, tant. Vi dricka en skål för bättre tider! en afskedsskål, ty, kanske kommer jag snart att resa!

— Resa? Hvart skulle du då resa kära barn? frågade fru Gunhild bekymrad.

— Jag vet ej säkert, men dunkla planer börja föresväfva mig. När du ej längre har ett hem, kan jag ju ej stanna här, tant Gunhild.

— Tag dig nu en stunds hvila, lilla älskade mamma. Ser du ej, huru skönt allt är omkring dig, lägg bort de där gamla pappersluntorna och hvila dig.

— Nej se, Olena är hvitklädd! Och blommor har du. Eller ser jag rätt, är det rönnbär och tistlar?

— Jag har alltid älskat dessa, af alla styfmoderligt behandlade växter. Se tant! äro ej rönnbären granna? Så glödande, så varma i sin färgton.

— Och likväl så bittra!

— Ja tant, så bittra! Och se bara dessa tistlar! Äro de ej naturens mästerverk? Se alla dessa små tappar, om man betraktar dem hvar för sig, äro de riktiga mästerverk — — och likväl så föraktade!

— Ja, du har rätt däri, Olena, man dömer allt så oriktigt här i världen.

— Ja, det är väl att det finns en rättvis domare öfver oss alla tant!

— Nu skola vi vara i fäststämning, sade Marrit. Var så god och se, mor lilla, att äfven jag är hvitklädd.

— Ni äro ena riktiga små barn, log tant Gunhild.

— Jag är ledsen att Sigurd ej får deltaga i vår lilla fäst. Stackars min lilla gosse! Han blott arbetar och grubblar jämt.

— Det är en till, som jag saknar och det är Kjell, den bästa bland människor. Jag har just skrivit till honom i dag.

— Har du? Men huru vet du hans adress?

— Jag fick bref från honom för någon tid sedan, men han ville ej, att jag skulle omtala något om honom förrän han fick det bättre. *Nu* kan jag göra det, ty nu vet jag, att han får det bra.

— »Bra», ja, det är sannerligen relativt det där begreppet »bra». På hvad sätt får han det bra?

— Det kan jag ej säga, men jag tror, att han själf hoppas få bättre tider! Sannolikt kommer han snart hit!

Marrit rodnade som en ros och såg upp med ett strålände leende.

— Nå, Marrit lilla, i denna stund tycker jag du kan säga mig en sak uppriktigt. Hvem tycker du mera om, Ivar eller Kjell?

— Olena, behöfver du *fråga* det?

— Men tycker du om Kjell riktigt? Jag vet det

är en närgången fråga. Du är så blyg och tyst, men säg mig det ändå!

— Olena — jag vet att du ej missbrukar mitt förtroende, då jag svarar dig, att hela mitt hjärta tillhör för all framtid Kjell — Kjell — fattig eller rik, sjuk eller frisk, lycklig eller olycklig.

— Låt mig då lyckönska dig, älskade lilla Marrit. Du har gjort ett godt val.

Fru Gunhild, som för en stund gått dit upp, för att hemta mera saft, återkom i detsamma.

— Mamma! se på Olena. Har du någonsin sett henne mera förtjusande.

— Tyst, Marrit! Du får ej göra mig egenkär . . .

— Men, Olena, är det rönnbären, som göra dig så hvit och blek? frågade fru Gunhild och strök smekande med handen öfver hennes panna.

— Jag har hufvudvärk, svarade Olena och tryckte en vördnadsfull kyss på fru Gunhilds hand. Jag måste söka ro i min enda hjälp — min kloralflaska! Olena log venödig.

— Jag är så rädd att du missbrukar detta sömnmedel — du är för ung att begagna dig däraf så ofta, Lena.

— Men — jag får ej ro annars.

— Jag skall gömma den för dig och sedan hypnotisera dig till ro, sade Marrit, och upplöste Olenas långa, mörka hår, för att rönnbärskransen skulle taga sig ännu bättre ut.

— Se mamma, hon är en elfva, som dykt upp ur insjön.

— Tyst! sade Olena, och lade sin tunna, hvita hand lekfullt öfver hennes läppar.

— Jag undrar huru det är där borta?

Olena, liksom alla, menade alltid slottet, när de sade »där borta».

Ett åkdon stannade i detsamma utanför deras port.

— Gripfen af aningar sprang Marrit ut, och återkom snart med sorg och oro i sina drag.

— Ivar vill ännu en gång se mig. Han har ej många timmar åter, mamma, jag reser med genast.

Marrit sprang upp efter sin hatt och var snart åter inne.

— Sitt ej länge ute — aftonen är sval! Adjö, lilla mor! Och du Lena, du ser så klen ut, du måste lägga dig.

— Ja, jag skall just nu gå upp — hon tryckte Marrit häftigt intill sig och kysste henne innerligt, samt såg en stund stilla på henne.

Marrit hann ej tänka därpå förrän efteråt.

— Vill du taga detta bref till Kjell, och lägga det på posten i förbifarten? bad Olena och framtog ett tjockt bref till Kjell.

Marrit rodnade och mottog brevet. Sedan nickade hon ännu en gång åt Olena och kastade en slängkyss till modern, som stod uppe i fönstret.

Så länge Olena kunde se en skymt af det bortilande åkdonet, stod hon stilla kvar.

— Tiden är inne, det måste ske, sade hon sakt för sig själf.

Sedan gick hon upp till fru Gunhild, som åter ordnat sina papper för att skriva hela natten, ehuru det värkte i både ögon och rygg.

— Då jag ej kan hjälpa dig med skrifning, så går jag upp till mig, tant. *God natt*, tant Gunhild, tack för i dag.

— Du är ju ej sjuk, Olena? frågade fru Gunhild, och såg en stund forskande på den unga flickan.

— Jag mår ej bra, men jag blir säkert bättre då jag får sofva. Ännu en varm kyss och en lång blick, då Olena vände sig om i dörren.

Solen hade redan gått ned, när Marrit kom fram till slottet.

Oroliga och förvirrade sprungo alla om hvarandra. Det syntes tydligt att man väntade på någon förändring, ty ingen var lugn och sansad, alla sprungo om hvarandra.

— Marrit, som väl kände till alla de dunkla irrgångarne i det gamla slottet, steg af nere på borggården, och gick sedan med snabba steg upp för trappan som ledde till Ivars rum.

Med ännu skarp glans i sina ögon än vanligt, satt Ivar i sin hvilstol.

När Marrit äntligen öppnade dörren, ljusnade hans drag, och han sträckte sina armar emot henne. Men han var så matt, att de strax föllo ned på stolkarmen.

Marrit, gripen af dödens närvaro, sprang fram, och knäböjde vid hans sida.

— Du kommer brudklädd, Marrit. I döden skulle du dock bli min, om jag ej fick ega dig i lifvet.

Marrit böjde ned sitt hufvud. Hon hade glömt att borttaga rönnbären som hon och Olena fäst i sina lockar.

— Jag har ej många stunder att njuta af min lycka — jag dör... ty jag vet att... du är... min.

Mera orkade han ej säga — blott ännu en blick på modern — och det var slut.

Det var i sista ögonblicket Marrit kommit, och hon kände sig lycklig öfver att hon ej kommit för sent.

Baron Lars, som under de sista dagarne varit vid full sans, erfor den bittraste sorg vid sonens bortgång, och måste åter intaga sängen, greps kort därpå af fullständigt vansinne.

Samma dag anlände med morgonens post ett stort bref med hofrättens sigill, däri baron Lars kallades att inom en månads tid inställa sig därstädes, emedan vissa misstankar riktats på honom att han varit vållande till sin broders oförmodade frånfälle.

Ett annat bref till Olena låg inneslutet, däri hon kallades att som det enda vittnet närvara.

Friherrinnan hoppades i sitt inre att döden skulle befria hennes man från denna skymf — och som hon hade en månad på sig, gömde hon detta bref för allas blickar.

Marrit, som börjat tänka öfver Olenas blick och ovanliga uttryck, när hon sade farväl, greps af en oförklarlig ångest, och det var fåfängt man öfvertalade henne att stanna kvar öfver natten.

Öfver hela nejden hvilade ett silfverglittrande månsken, som kastade långa slagskuggor öfver vägen, där Marrit åkte fram i den lilla korgvagnen.

Öfverallt tyckte hon sig höra prasslande och hviskande i busksnären, och se Ivars bleka, tärda gestalt. De lätta dimmorna, som uppstego ur kärren, förvandlades i hennes ögon till bleka skuggor, som vinkade henne, och hennes fantasi var slutligen så uppjagad, att hon ej längre vågade se upp, utan gömde förfärad sitt ansikte i sjalen.

Ändligen hade hon uppnått hemmet. De väntade tydligen ej att hon skulle återkomma så snart, ty hon fick länge stå utanför och bulta. Icke ens Olena, som ständigt brukade vaka, när någon var borta, hörde henne.

Då slutligen kom någon ned för trappan.

— Det är jag — det är Marrit!

— Redan? Är det redan slut?

— Mamma! Ivar är borta — han dog så stilla, i den tron att jag var *hans*. Han dog i en förvillelse, måtte han aldrig vakna till klarhet i denna sak. Men tänd ljus, mamma! Jag är rädd för månljuset i kväll! Låt oss gå upp till Olena, jag kan ej sofva — du får ej somna, mamma.

— Inte behöfva vi ljus, barn. Månen lyser ju som klart dagsljus.

De gingo med smygande steg uppför den lilla vindstrappan till Olenas rum.

— Mamma, vinden ser så hemsk ut i kväll! skynda dig in, det prasslar i hvarje vrå!

— Kära barn, aldrig har du varit så besynnerlig som i kväll.

— Ser du, jag tyckte då vi åkte borta i skogen, att Olena med sin rönnbärskrans och hvita klädning kom emot mig på en bred månljusstråle — jag dar- rar än, blott jag tänker därpå . . .

— Olena, blif ej rädd, men vi kunna ej sofva. Olena — Ivar är död.

Fru Gunhild gick fram till bädden. En kväfvande lukt af rosor och andra blommor strömmade emot dem. Men Olena svarade ej.

— Min Gud! Olena! Hon ligger stilla. Tänd ljus, Marrit! Kan hon vara död?

— Jag darrar så, att jag ej kan hålla lådan, mamma.

Tändstickorna föllo ned på golfvet, och deras kval förlängdes däraf, att de nu måste trefva och leta efter dem på golfvet. Äntligen fingo de eld — och tände ljuset.

Den syn, som mötte dem, var rörande, ehuru hemsk.

På en bädd af tistlar, rönnbär och vallmo låg Olena, ännu i sin hvita klädning med rönnbärskransen i det utslagna, rika håret. I handen höll hon krampaktigt slutet Andreas' porträtt, och en bukett doftande violer.

Marrit kastade sig under våldsamma snyftningar ned vid Olenas bädd, och tryckte hennes kalla hand till sin kind.

Fru Gunhild stod som förvandlad till en marmorbyst.

Nu förstod hon Olenas afskedsblick, och hvad hon menat med att Kjell nu skulle få det bra. Inom några minuter var läkare tillkallad, men han kunde endast konstatera att hon var död, sannolikt af för stark dosis kloral.

Ryktet om Olenas plötsliga död spred sig som en löpeld.

Med ens blef hon upphöjd från en tadlad, förbisedd ung flicka, till en engalisk martyr.

En och annan trodde sig ana rätta sammanhanget med hennes död, men Kjells allvarliga utseende

och hans påstående att hon tagit för mycket sömnmedel öfvertygade dem snart om att det endast var en olycka som skett.

Det var verkligen i rätta stunden, som Kjell dagen därpå anlände, bilden af ångestfull oro.

Marrit kastade sig under våldsamma snyftningar ned
vid Olenas bädd.

Han hade, så snart han fått Olenas bref, rest, precis som han gick och stod, under hoppet att hinna fram innan det var för sent.

Men han läste straxt i allas uttryck hvad som inträffat.

Till det yttersta bekämpande sina känslor för Marrit, sökte han dock undvika hennes närhet. Det

var ännu allvarligare saker som för tillfället togo hans person i anspråk.

Olenas rum var af kärleksfulla händer ordnadt till likrum — en lugn, fridfull tillflyktsort för en efter ro och frid trånande varelse.

Till begrafningen kom från slottet endast Pamela, medan friherrinnan var fängslad vid sin makes sida och man ej vågade låta Urban vara närvarande. Underrättelsen om Olenas död tycktes på det djupaste gripit in i hans dunkla själslif.

Pamela hade ej heller stor lust att resa, men nu, då Kjell skulle komma till fideikommisset, var det allt skäl att ställa sig väl med honom, antingen hon nu hade något att hoppas eller ej.

Den sista af den lilla begrafningsskaran var samlad, då Pamela anlände.

Med en mjukhet, som skulle hedrat en aktris gick hon fram och hälsade fru Gunhild.

Genom den täta sorgslöjan sände hon Kjell en blick — så het och glödande, att den ej ens kunde dölja uttrycket för Kjell.

Förlusten af brodern hade äfven bidragit att kasta en skymt af kvinnlig mjukhet i denna egoistiska, hårda flicka — och Kjell kände sig ovilkorligen dragen till henne — dragen af hennes magnetiska blickar och intagande leenden.

Kyrkan var klädd med grönt i koret, och kistan som förvarade Olena, var höljd af blommor och kran-sar, ditlagda af personer, som i tiden förbisett henne, d. v. s. *då*, när hon hemsöktes af olycka och förnedring. Inne i kistan hvilade hon på en bädd af höstblommor, en bädd, beredd af dem som älskade henne

som en kär dotter och syster. När begrafningsakten närmade sig sitt slut, hördes steg nere vid kyrkdörren, och en högväxt man med vederbitna drag och mörka, gnistrande ögon, stod där som förstelnad och stirrade på den blomsterhöljda kistan.

När den skulle bäras ut, vek han åt sidan och tog en obemärkt plats bakom en pelare. Då först, när de sista tonerna af »Stilla skuggor» förklingat och begrafningsskaran skingrat sig, gick han fram till grafven — och de, som gingo sist genom kyrkogårdsporten, hörde i detsamma en knall, som af ett skott, och den mörka, enslige vandraren störtade i detsamma ned på grafven — oförmögen att lefva utan henne.

Alltsedan Olenas begrafning hade Kjell varit vid slottet.

— Då han ej längre behöfdes hos tant Gunhild erbjöd han sin hjälp åt baron Lars och friherrinnan, som sannerligen var i stort behof af hans hjälp och råd.

I och med detsamma Olena ej mera fanns, tillintetgjordes rättegången, som var väckt emot baron Lars, och äfven på grund af den nye fideikommissariens uttryckliga önskan, att den gamle mannen, som var sjuk och förkrossad af sonens bortgång, skulle få ro.

Förordningarne i fideikommissbrevet bestämde dock att egare skulle taga sin bostad i själfva slottet Riddersborg, hvarför man redan vidtagit åtgärder att åter förflytta de gamla till sin förra bostad, Voxhälla.

Pamela tycktes efter Kjells återkomst blifvit som en annan människa.

Från tidigt på morgonen var hon i full verksam-

het, och underligt nog, alltid där hon visste att Kjell var i närheten.

Det var nu fjorton dagar efter begrafningarne och sedan Kjell högtidligt och med iakttagande af alla ceremonier tillträdt fideikommisset.

Oförmögen att lefva utan henne.

De gamla hade snart allt ordnadt på förra sättet i det gamla hemmet, och baron Lars var efter Olenas död så mycket bättre, att han vågat företaga resan till Voxhälla.

Aldrig en enda gång hade familjen nämnt om fru Gunhild och hennes barn, det var som om de ej funnits. Kjell var i sitt inre glad häröfver, ty han ville helst undvika att tala om sina planer i detta hänseende.

Det var sista aftonen familjen tillbringade å Ridersborg.

Höstaftonen var kylig, och man hade för baron Lars' skuld, som i dag hade en lugnare dag, tändt en brasa i den gammaldags öppna spiseln.

I Pamelas drag lästes nervös oro, omöjlig att bekämpa.

Slingerväxten hade fallit ned ute på terassen och hon stod för att fästa den, uppklifven på en trappstege.

Men nu steg hon så högt, att hon kände huru det svindlade för hennes ögon, och med ett lätt utrop kallade hon Kjell att komma.

När han närmade sig, slog hon armen om hans hals, och tryckte sig i det samma häftigt intill honom.

Men han satte oberörd ned henne bredvid sig på sandgången.

— Kjell, du måste stanna och stödja mig; bad hon flämtande, och gaf honom en glödande blick.

— Det där kan ju trädgårdsmästaren göra lika bra nu, som förr?

Pamela bet sig i läppen.

Förstod han då ej något?

Hon stod stilla och såg ned.

— Du reser i morgon, Kjell?

— Ja, men jag kommer åter med det snaraste.

— Kommer du då någon gång till Voxhälla och hälsar på?

Vi ha vänjt oss så vid ditt sällskap nu, du och jag ha arbetat tillsammans så mycket, att jag ej förstår huru det skall bli sedan . . .

— Kära Pamela, du är allt för vänlig, som tänker på att sakna mig! Jag är så lycklig öfver att allt

nu är godt mellan farbror och mig, mellan oss alla, att jag hoppas vi alla skola träffas som vänner.

Kjell såg på sin klocka.

— Skall du bort? frågade Pamela oroligt.

— Jag skall in till staden på en stund, men hoppas snart vara åter.

— Se där komma hästarne redan!

Han hälsade lätt, och försvann snart nere vid krökningen af vägen.

— Hopplöst! hviskade Pamela med hvita, hårdtsammanpressade läppar, och gick upp till sitt rum för att i ett utbrott af förtviflan och vrede söka lindring.

— Förtvifla ej Marris! han *kommer* åter, jag vet det!

— Mamma, jag skall försöka att bära mitt öde, blott jag får behålla dig och Sigurd.

— Så många välsignelser måste bära frukt! du *måste* bli lycklig, min Marris! Dina kinder få ej blekna för hjärtesorg!

— Mamma, om vårt hem nu måste upplösas, så skola vi dock alltid arbeta på den planens förverkligande att vi åter alla tre förenas! svarade Marris för att bortleda moderns tankar från det vanliga ämnet, som de nu snart under fjorton dagar dagligen afhandlat.

— Tro mig älskling! Vi bli åter förenade eller bättre, vi behöfva nog ej skiljas.

— Marris såg upp med en vacker blick.

— Nu kommer visst Sigurd, det går där ute.

— Det är ej Sigurds steg. Öppna du Marris.

Fru Gunhild såg sig omkring och betraktade med

ömhet alla de gamla kära föremålen från hvilka hon nu måste skiljas.

Hvad detta hem ändock var för ett litet paradis, med sin blomsterdoft och sin enkla men poetiska prägel.

Marrit sprang ut och öppnade.

Men hon hade ej väl öppnat dörren, förr än hon kände sig omsluten af ett par starka armar.

— Marrit! Jag släpper dig ej mera, sade han, och drog henne ännu närmare intill sig.

Marrit gömde rodnande sitt ansikte vid hans axel.

— Marrit, säg mig, svara mig, om du äfven blifvit min, om jag endast haft försakelser att bjuda dig?

— Behöfver du göra en sådan fråga, Kjell?

— Nej, nej, jag har läst svaret i dina blickar, min Marrit!

— Deras läppar möttes i den första kysen, och deras hjärtan klappade emot hvarandra.

— — — — —

Men fru Gunhild, som ej kunde fatta det långa dröjsmålet, öppnade dörren och log.

— Var det ej det jag sade, Marrit, att du skulle tro på Kjell?

— Har du kunnat tvifla, Marrit? frågade Kjell förebrående.

Kjell önskade att de redan samma kväll skulle resa till Riddersborg och omtala förlofningen medan de gamla voro kvar, men Marrit bad enträget att hon skulle slippa återse Riddersborg med alla dess vemodiga minnen för än hon förr alltid fick stanna där som Kjells hustru.

—————

Innan Kjell denna afton lämnade det lilla hemmet, hade han omtalat Olenas bref, och de beslöto att tillsammans läsa hennes dagböcker, hvilka hon testamenterade dem efter sin död.

Deras hjärtan klappade mot hvarandra.

Mera än en tår föll, vid läsandet däraf, och när de slutade, uppsändes från mor och barn de varmaste välsignelser öfver den hädangångna, ädla anden.

ADERTONDE KAPITLET.

Bröllopet.

En månad därefter var det fäst i det lilla hemmet i staden.

Ett litet fåtal af deras närmaste vänner voro inbjudna till bröllopet.

De små rummen sågo ännu mera inbjudande ut än vanligt. Upplysta af så många ljuslågor, som det var möjligt att kunna bereda rum för.

Från orangeriet vid Riddersborg hade Kjell låtit ditföra en mängd utsökta växter, hvilka smakfullt placerade, bildade en liten vacker grupp omkring brudpallarne.

Med anledning af dödsfallen inom släkten hade man beslutat att hålla bröllopet i all stillhet och enkelhet.

Baron Lars, som nu mera ej kunde visa sig bland människor, kunde således ej komma med, men friherrinnan ansåg det höra till familjens värdighet att öfvervara den nye fideikommissariens högtidsdag. Ja, hon gick ända därhän i nådighet, att hon lade bort titlarna med sina släktingar.

Pamela hade däremot antagit den länge efterläng-
tade bjudningen till vännen i Stockholm, till glädje
både för henne och de öfriga.

Vid tonerna af vigselsalmen, spelad på en vac-
ker förhyrd orgel, inträdde den underbart sköna bru-

Deras närmaste vänner voro inbjudna.

den, klädd i sin hvita bruddräkt med orange och
myrten.

Vackrare och mera intagande än någonsin, genom
den lätta blekheten och det skimmer af lycka, som
hvilade öfver de fina, vackra dragen, och de under-
bart strålande, mörka ögonen, inträdde Marrit, förd af

sin moder, och möttes vid dörren af Kjell, som med en varm, trofast blick mottog sin brud.

— Nu säger jag ej längre »tant Gunhild», utan nu är jag din son, och du *min* mamma, älskade tant Gunhild! sade Kjell strax efter vigseln, då fru Gunhild rörd ville sluta de unga makarne intill sig.

Med en varm, trofast blick mottog sin brud.

-- Jag har alltid i dig sett en kär son! Huru mycket mera nu, då du fått att vårda och älska det bästa jag äger! svarade fru Gunhild.

— Och i morgon flytta mamma och Sigurd till ena flygeln! Jag har ej förut velat omtala, att jag låtit inreda den för er trefnad, så bekvämt som möjligt!

En tacksam blick, var Marrits svar.

— Tack, Kjell! men någon längre tid stannar jag ej hos er! Unga makar böra ensamma skapa sin lycka. Kan jag däremot någon gång längre fram vara eder till någon *verklig nytta*, så vet ni hvar ni har er mamma! Nu ska Sigurd och jag bilda oss ett hem!

— Men Sigurd skall likväl med oss dela en god del af inkomsterna på Riddersborg, eller hur? min lilla hustru?

Han lade sin arm om hennes lif.

— Kjell, du vet att ingenting kunde glädja mig mera än detta!

Rodnande af glädje slöt hon sig intill honom.

Längs allén brunno marschaller och tjärtunnor, och ett fästligt välkommen lyste ofvanför äreporten vid

inkörsvägen. Lifliga hurrarop hälsade de nygifta från alla håll, från deras underhafvande, hvaraf en stor del väntade uppe vid trappan.

— O! om mamma och Sigurd finge se allt detta! hviskade Marrit rysande och darrande af hänförelse och lycka.

— Nu måste du *helt* vara min, jag är svartsjuk på hvarje tanke, som du ger någon annan. Inte ens »mamma Gunhild» får en tanke i kväll, hör du det *älskade!* sade Kjell, och bar sin brud som ett barn i sina armar upp för trappan.

När de kommo in i den i rik belysning strålande fästvåningen, som efter åtskilliga reparationer ej mera liknade det tunga, mörka slottet, med alla sina hem-ska minnen, frågade Kjell!

— Är du nöjd, älskade? skall du trifvas här *en-sam* med mig?

— Kjell! har jag ej nu *allt* hvad en dödlig kan önska! skulle jag ej då vara nöjd!

Han lade sin arm om hennes lif och förde henne in åt andra sidan, och upp för en liten spiraltrappa.

— Men ser du, här är vår helgedom, min Mar-rits egna rum; här skola vi efter dagens arbete i lugn hos hvarandra söka ro och hvila!

Ändtligen, Marrit, är du då min egen! sade han och slöt henne med stormande lycka intill sig.

SLUT.

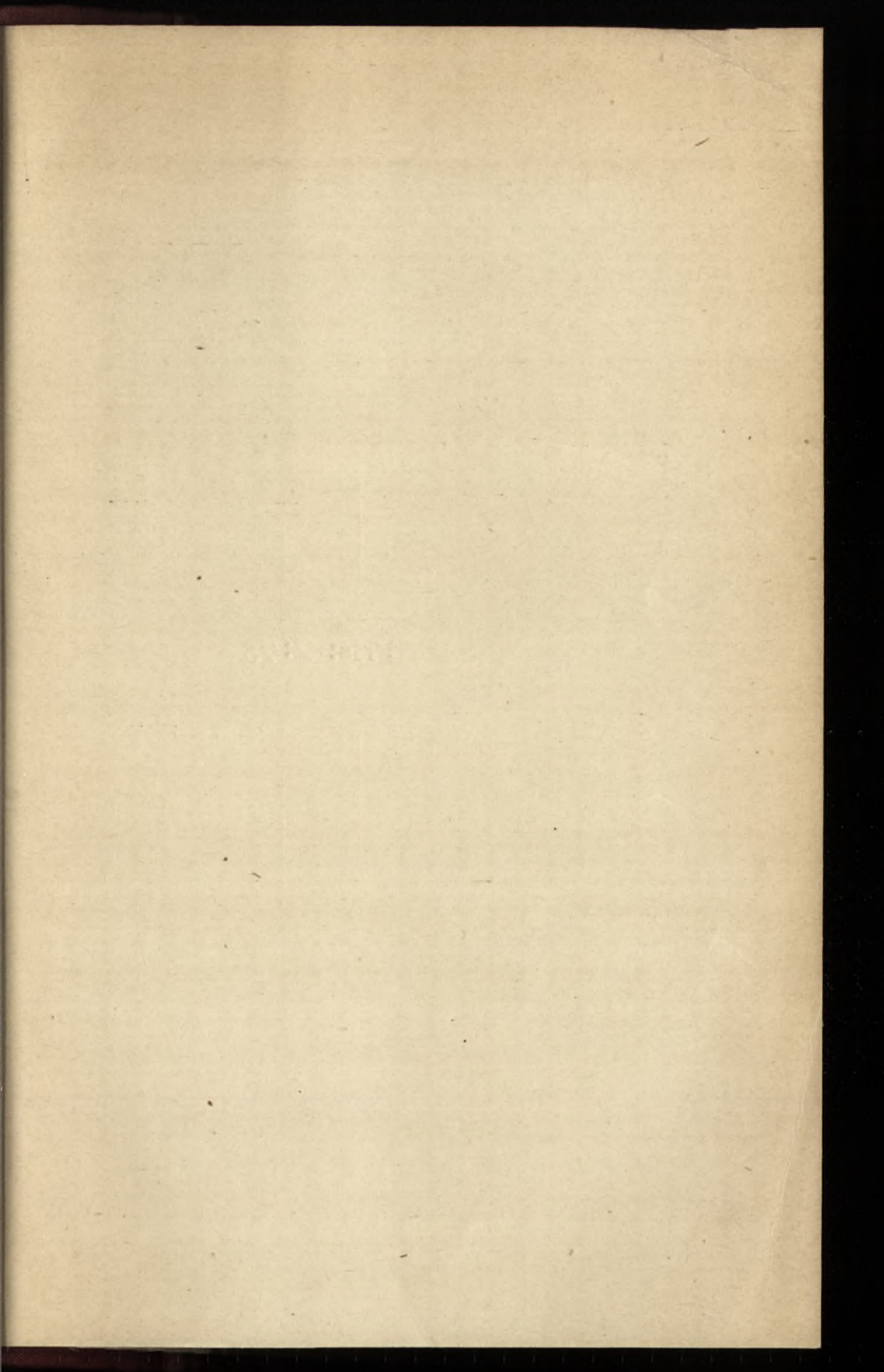

INNEHÅLL.

		sid.
Kap. 1.	På Riddersborg	3
» 2.	Baron Lars Gyllensporres intåg i slottet	18
» 3.	Felslagna förhoppningar	35
» 4.	Försvunnen	53
» 5.	Fåfånga spaningar	66
» 6.	Curts änka	74
» 7.	Hjärtesorg	85
» 8.	Återfunnen	96
» 9.	I fångenskap	107
» 10.	I lifsfara	121
» 11.	Ett oväntadt frieri	131
» 12.	Befriad	145
» 13.	Försoning	158
» 14.	Frestelser	172
» 15.	Afgörandet	188
» 16.	Olenas beslut	194
» 17.	Två dödsbäddar	207
» 18.	Bröllopet	227

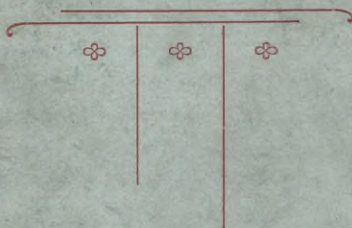

2/5
 1904

Pris: 2:75

GÖTEBORGS
STADSBIBLIOTEK

6000244710

Göteborgs universitetsbibliotek

165

JOHN JOHNSON
BOKBINDARE
GÖTEBORG

